

ВАРТОЛОМЕЙ КУЗМОВ
МИЛО ДНЕВНИЧЕ

chitanka.info

09.01

Психиатърът ме накара да пиша това. Не знам как ще помогне, при условие че няма право да го чете. Обясни, че трябва да описвам деня, емоциите си, местата, които са ме впечатлили. Спомените, които изникват. Методът се казва диалектическа... нещо си. В обикновените случаи пациентът и лекарят заедно четат дневника и го обсъждат. Достигат до изводи, намират решения на проблемите.

Сега това няма как да стане. Идеята е след шест месеца, ако ситуацията не се е променила, сам да го прочета и анализирам. Според него ще има ефект. На мен ми се струва малко вероятно, едва ли точно с дневник ще се отърва от главоболията и... всичко. Дори не знам какво да пиша. Нямам и на какво да пиша, затова откраднах от службата пакет хартия за принтиране.

10.01

Нарочно започнах на нова страница, така че да не виждам какво съм писал вчера. Не, че не помня. Важно било да не зациклям на предишните си мисли, затова психиатърът препоръча да не чета какво съм писал, преди да изтекат шестте месеца. Листа от снощи заврях в сейфа под личния пистолет. Хубаво е да е на сигурно място.

Трябва да обясня как се чувствам.

Зле. И физически, и психически. Нямам какво повече да добавя.

Докторът ме предупреди, че началото няма да е лесно. Дори не знам как да пиша. Да се обръщам към бъдещото си аз? Като доклад ли? Не, стигат ми докладите в управлението. Като разказ ли? Не съм Хемингуей, нито Стивън Кинг, въпреки че говоря малко и постоянно виждам ужасни неща. Не знам.

Преди години срещнах един човек, Милен — компютърджия, който имаше нещо като предаване в телевизията. Каза ми, че най-трудното в писането на сценарии е да започнеш. Май е така. От няколко часа съм вкъщи и целенасочено отлагам момента, в който трябва да седна и да се занимавам с дневника.

Стига толкова за днес.

11.01

Цял ден мислих за този дневник, нито се чувствам по-добре, нито има изгледи да се оправя. При условие че това е единственият вариант за действие си обещах, че трябва да се постарая и да пиша повече. Ако не помогне, поне няма да навреди. Пред себе си имам чаша кафе и половин бутилка коняк. Още не знам кое ще ми потрябва. Така...

Случаят, по който работя, вече от три години е засекретен. Около десетина души знаем за него, включително министъра. Дори роднините на жертвите не са наясно. Мислят, че децата, съпрузите или родителите им са изчезнали. Така е по-добре. Не знам дали въобще ще разберат истината. От друга страна труповете трябва да бъдат погребани.

Преди да започна това дело, за мен най-тежък бе самият факт на смъртта. Сега осъзнавам, че и начинът, по който е настъпила не е помаловажен. Едно е да бъде причинена вследствие на нещастен случай, скандал, отравяне, стрелба или да дойде сама. Съвсем друго, когато един човек е отвлечен, с цел да бъде умъртвен по най-унизителния начин. Според Георги, всяка от жертвите си е отишла с абсолютно унищожени психика, достойнство и инстинкти.

Последните лежат в основата на всичко в човешкото поведение. Благодарение на прогреса сме успели да организираме ред, който напълно ги задоволява. Но те прозират дори в начина, по който творим, работим и живеем. Затова едни хора са спокойни и уравновесени, а други жадни за кръв. Когато всичко бъде отнето остават само инстинктите.

Оказва се, че е възможно да бъдат изтрити. Резултатът не може да бъде описан думи. Поне аз не мога. „Представи си да изпитваш жесток глад, но да не знаеш какво е това. Мозъкът ти не те кара да ядеш. Просто е наясно, че те боли коремът и толкоз. Не осъзнаваш нуждите си, но тялото ти ги изпитва. Някои задоволява по инерция — дефекация, уриниране. Това не ти прави впечатление, не му обръщаш

внимание. Въобще нищо не те интересува.“ Така описва състоянието на жертвите Георги.

Клюнът, така го наричаме, защото винаги близо до трупите намираме лекарска маска, от времената на чумата в Европа. Онези с големите носове. Клюнът убива два пъти. Първия път изтрива всичко от човека, а после го убива физически. В последните месеци от живота си са практически мъртви. Безпомощни, само телата им работят на нещо като автопилот.

Повече от двайсет години сънувам един и същ кошмар — ровя гроб под огромен черен кръст. Стигам до железен саркофаг, на него е изписана датата 22.09.1396. Отварям го и той е пълен с маски. Сега кошмарът ми се случва наяве. Всичко това не е заради трупите, извращенията, а от шибаните маски!

Първият път, когато изпитах паник атака и припаднах Жени, Йосиф и Петренко решиха, че е преумора. Само Георги ме гледаше скептично. След третия се наложи да отида при психиатъра на управлението. Сега седя в кухнята и драскам тук.

Изпих кафето.

12.01

Лошо е, че не мога да прочета какво съм писал дотук. Щеше да ми е по-лесно да продължа. Реших, че сега ще започна от физическото си състояние. Естествено, чувствам се отвратително. В момента ежедневието ми се състои в това всеки ден да прочитам сводките за изчезнали хора за години назад. Проучвам всеки по отделно и правя списък с потенциални жертви.

Обаждам се на родители, за да получа подробно описание на детето им, а те мислят, че имам информация за него. Някои от тях реагират с готовност, давам надежда. Други ридаят и обиждат. Аз ги лъжа. Всички. Знам, че ако намеря детето то в най-добрия случай ще е зеленчук. В най-лошия — грозен труп и ще му липсва нещо — орган, част от кожата или мускулатурата. И така докато не се открие ново тяло. Упражнението е абсолютно безсмислено.

Личен живот нямам. Родителите ми умряха отдавна и никога не съм бил женен. Имах десетгодишна връзка, но тя ме напусна, защото не издържа. Поводът бе, че веднъж след работа правихме по-бурен секс от обичайното. Докато пушихме в леглото, гледахме новините. Показаха репортаж за ареста на сериен изнасилвач — геронтофил. Бях го хванал същия ден, докато издевателстваше над поредната си жертва.

Беше се затворил в една къща в покрайнините на града. Когато разбра, че сме отвън той не спря, а продължи и я уби по време на акта. Така го заварихме — със свалени гащи над тялото на 87-годишна жена. Под гърба ѝ бе подложена дървена щайга, а главата ѝ с отворени очи висеше отметната назад и гледаше към нас. Беше ѝ счупил врата.

Отнякъде се появи телевизионна кола. Журналистката се стараеше да опише в детайли подробностите, а аз стоях до нея и кимах. Съобщих, че към обвиненията ще се добави и некрофилия. Четири часа по-късно в леглото с бившата ми гледахме новините. Тя не каза нищо, просто си събра багажа и изчезна. Не съм я чувал оттогава.

Как да ѝ обясня, че за мен това е просто работа? Очаквахме засадата да трае дни и се наливах с кафе. Копелето взе, че се появи

след три часа. Бях превъзбуден от кофеина и от това, че го хванахме най-после. Осем месеца го разследвахме. Бабата? Когато влязохме вече беше мъртва. Ако бяхме заварили самия акт, сигурно нямаше да ми е до секс. Журналистката накара оператора да снима в близък план лицето на трупа с отворените очи. Двамата получиха награди, а преди двайсетина години за такова нещо по телевизора падаха глави.

Не знам как би реагирал психиатърът ако прочете това. Всеки има свой живот, моят е такъв. За Клюна нямам право да му говоря. Може да се окаже, че е той. Тъпа идея беше тази среща, няма как да ми помогне, въпреки че и двамата искахме да говорим. Знаех, че ще стане така, но се съгласих да отида. Надявах се, че ще ми предпише някакво успокоително или нещо такова. Обясни, че няма как без да е наясно какво се случва в главата ми. Ефектът бил непредвидим. На бюрото имаше снимки на семейството си — една на жена му с малко момченце. Втората бе направена най-вероятно в дома му на някакъв празник. Семейство от десетина души и пет деца. Дано не се виждаме извън кабинета.

Шибаните маски. Откъде ги намира това копеле? Отгоре на това са автентични — от времената на Чумата. Обиколихме всички възможни магазини, антиквариати и колекционери. Ровихме по всевъзможни сайтове и аукциони за антики, дори се свързахме с контрабандисти — нищо!

Имаше един тип, който обожаваше всичко, свързано с Черната смърт. Куцаше с единия крак, богат, ексцентричен, с колекция от около 80 маски. Идеалният кандидат. Оказа се, че обича да бъде наказван с тях. Дори си има любима проститутка, която си слага маската на главата и го чука с носа. Ако някога я намерят със счупен врат ще знаем на кого да звъним.

14.01

Вчера не можах да пиша, беше ми толкова зле, че когато се върнах вкъщи си събух обувките и заспах на дивана. Психиатърът каза, че мога да пропускам дни, ако нямам възможност. Струва ми се, че му хващам цаката. Просто се отпускам и започвам да драскам. Така или иначе сам ще си го чета, няма нужда да се изхвърлям.

Вчера Петренко донесе редактираните документи от аутопсията на една от жертвите. Мъж на 37 години, докаран до онова празно състояние преди да бъде убит. Липсваха му черният дроб, сърцето, бузите, кожата от скулите и бъбреците. В организма му личат следи от алкохолизъм в напреднала фаза. Най-вероятно се е напивал до халюцинации. Петренко му даде прякора „Джак“. Точно той подсказа на началството, че става дума за сериен убиец. Резултатът бе, че организираха екипа ми. Третият открит труп, до когото имаше маска.

Ключът подбира жертвите си по странен начин. Някои са страдали от някакъв порок — наднормено тегло, например. Вади най-засегнатите органи и прави нещо с тях. Други при изчезването си са били здрави, а по труповете им има следи от болести или наранявания.

Едно момче на 20 години, спортист, бе изчезнало преди две години и половина. Здраво като бик. Открит е след повече от 4 месеца отслабнал с 40 килограма, съсухрен, с дълбоки бръчки и побеляла коса. Липсваха му мозъкът, стомахът, езикът, цялата тъкан на венците и парчета от мускулите и кожата.

Някои жертви имат и стари рани, за които близките им не знаят. Петренко достигна до извода, че още в самото начало Ключът си отрязва парчета от телата. След това започва да издевателства над тях и после пак си взима проби. Един вид „преди и след“. Все още се колебаем за това какво прави с тях. Дали ги пази като трофеи, изследва ги по някакъв начин или просто ги яде.

Най-удобното за него и най-лошото за нас е, че няма конкретен типаж. Никога не знаеш какво ще намериш — дали ще бъде ученичка,

таксиджия или пенсионер. Избира ги по някаква негова логика. Затова и няма кой знае какъв смисъл да ровя в списъците на изчезналите.

Петренко е опитен патолог, смята, че Ключът не е хирург или лекар. Самообразовал се е. Най-вероятно е тренирал върху свине и когато се е почувствал готов е минал на хора. „Касапин със скалпел си представяй“, казва. Прави им трепанации. Първоначално ги намирахме с по три-четири, а понякога и пет дупки в главите. Напоследък са с две или една. Еволюира.

Емоциите ми вчера? Нищо по-различно от обикновено. Вече съм претръпнал към повечето неща. Главоболието е все така ужасно. Ситуацията с него е като цикъла при жените. Около седмица преди да дойде, желанието ми за секс съвсем изчезва. После следват няколко седмици жестоки болки, като минат — либидото ми скача.

Тогава ходя при проститутките, с които съм се запознал през годините. Твърдят, че съм най-нормалният им клиент. Преди ми се искаше бившата ми да чуе историите им, за да разбере, че всъщност съм адекватен в сравнение с другите хора. Важно обстоятелство в случая е, че труповете за мен са ежедневие, а на тях извратениите им идват отвътре. После осъзнах, че с нея живеем в различни светове. Кой съм аз да се меся в нейния? От труженичките научих и за фетиша на куция кретен с маските. Шибаните маски! Откъде ги намира и защо оставя точно тях?!

16.01

Имаме проблем с трупове на Клюна. Осем са и лежат в моргата на управлението. Някои са там от години.

Петренко обожава да им дава прякори. Нарича 20-годишното побеляло момче „Млад дядо“. Държи го до едно момиче, което открихме с липсващо месо на бедрата. Всичко ѝ е на мястото, само че от началото на крака при таза до коляното има само кокал. На нея ѝ вика Дженифър. Твърди, че помежду им прехвърчали искри. По този начин избива напрежението, мисля.

Трябва да изпразним моргата, защото дерайлира влак. Жертвите са четиридесет и три. Колегите все още търсят причината, но май ще го отнесе механикът, който е проверявал колелетата на вагоните. Намерили го мъртвопиян половин час след тръгването на влака. С този наплив няма място за нашите клиенти. Петренко и Жени ще организират преместването.

На нея ѝ е най-трудно... да се нахендриш така още в първия случай. В началото постоянно повръщаше заради хумора на Петренко. Сега също го прави, но само когато е яла и вижда нещо наистина отвратително. После ѝ се наложи да парира Георги, който ѝ доказваше, че има синдрома на Електра. Той е два пъти по-възрастен от нея. Не му се получи — оказа се, че страда от Едипов комплекс. От друга страна, по-добри от нас и по-интересен случай от този, едва ли някога ще срещне.

Главоболието се появи преди около четири години. От нищото. Тогаво гонех един чекиджия из метрото. Возеше се в мотрисите в час пик, заставаше до някоя жена, която му харесва и се отпочваше през джоба на панталона. Труден беше за хващане, заради вечната блъсканица в подземията. С камерите бе невъзможно да го засечем. Имахме четири жалби, но нито една от пострадалите не можа да даде точно описание.

В онзи момент мислех, че главата ме боли, защото съм постоянно на затворено и задушливо, с много хора. Затова не обърнах внимание.

Хванахме го по много глупав начин. Страдаше от мизофобия. Съответно, за 33-те години бродене по тази мръсна земя, не бе правил секс нито веднъж. Нагонът му обаче присъстваше и той го задоволяваше по гореописания начин.

Влязъл веднъж в една мотриса през задната врата и видял клошар в ъгъла. Постепенно изпадал в паника, като по средата на тунела между две станции изтрещял. Започнал да крещи, че ще умре и тръгнал да се блъска в претъпкания вагон, за да се отдалечи от клошаря. По пътя разбил носа на един дядо, който от своя страна, започнал да го бие с бастуна си. Фразата „Тоя бастун е бил фашисти сега е твой ред“, съвсем разбила психиката на чекиджията. Представил си как за 75 години никой не е мил бастуна и с всеки удар микробите на Райха го налазват все повече и повече. Има клип на цялата случка в интернет. Много е смешен.

На следващата станция вече чакали полицаи, посрещнали участниците в случката и ги отвели в дежурната стаичка. За зла беда, единият полицай се оказа доста симпатична млада дама, двамата останали сами в помещението. Естествено, след като се успокоил, онанистът не се сдържал и се хванал за старото докато колегата го разпитвала... Така изгърмя. После разказа за случките си в метрото. Най-много ме учуди, че след като се усетели какво прави, някои жени искали да правят секс с него. Били са две или три за шест месеца. Обикновено го изчаквали да свърши, а после го настигали и заговаряли на перона. Той бягал, защото се гнусял от тях. В странен свят живеем.

След това ходих на лекари, пих хапчета за глава — нищо. От три години си водя календарче, опитвам се да намеря логика в появата на главоболията. Забелязах, че с времето зачестяват и продължават по-дълго. В първата година се появяваха веднъж на три или четири месеца, сега — всеки месец. Опитвах да се ориентирам по фазите на луната — нищо. Лекарите също не знаят какво става. Преди продължаваха около седмица, после две. Последния път бяха три.

Тогава открихме трупа на Гертруда, както я нарече Петренко. Лицето ѝ бе свинеподобно, тялото също... е било такова, преди Ключът да изреже всичките ѝ тлъстини. Беше направил вертикални разрези от врата до кръста и през тях внимателно бе извадил всичко. Така бе постъпил и с краката — рязал е от слабините до коляното,

после е правил нови разрези — от коляното до глезена. В момента трупът представлява огромно парче кожа и свинска глава. Спихнат мокър балон на ивици. Като го хванем ще има да разказва.

Ако в началото на кариерата си бях видял такова нещо, щях да се побъркам. Сега не изпитвам шок или отвращение, а по-скоро интерес. Искам да знам каква е причината за нещата, които прави. Какво го провокира, какви са моментните му спусъци. Всеки има такива, дали ще е някоя тема, действие... Интересно какво може да го изкара от равновесие, защото трупове говорят за свръх хладнокръвен индивид.

След дълги колебания, Георги достигна до убеждението, че в убийствата няма сексуален контекст. Да, имало е трупове с липсващи гениталии, репродуктивна система и анус, но общата логика говори за друга обсеция. Хванахме се на бас — според мен ги яде, а според Георги си прави трофеи. Нещо специфично за всяка жертва, което му напомня за нея.

Това, че не намираме сексуален мотив в действията на Кюна е проблем. Влечението на тази почва дава три сигурни неща. Първо — все някога ще сгреши. Второ — няма да спре, докато не го хванем или животът му не се промени кардинално — окаже се в затвора, стане неподвижен, или умре. Трето — има типаж или нещо в облеклото, което го провокира. Последното ни дава възможност да изолираме потенциална група жертви, оттам да определим местата, където ги намира. После е въпрос на време да изгърми. В сегашния случай, може просто да получи това, което иска и да спре. Не знаем какво е то, нито знаем дали вече не е спрял.

17.01

Когато чуят „сериен убиец“ или „канибал“ хората си представят ужасно умен, пресметлив и опасен човек. От тази гледна точка Холивуд си е свършил работата. Истината е, че в огромното си болшинство това са комплексирани, слаби аутсайдери, много рядко имат високо интелектуално ниво. Повечето от тях дори нямат висше образование. Изключенията са малко и тях ги знаят всички.

Някой ги е унижавал в детството, имат проблеми на работа или въобще нямат такава. За сметка на това, в главите си са нарисували образ на супер човек. Съответно чрез убийствата и гаврите, те допринасят за развитието му. Тъй като ефектът от смъртта на жертвите им трае кратко, отново излизат на лов.

Някои го правят на сексуална основа, други заради удоволствието от самото убийство. По-рядко убиецът иска да унищожи злото, което е видял в лицето на жертвата. Често, когато осъзнаят какво ги чака, започват да се правят на луди. Разказват как чуват гласове, как вътре в тях живее кръвожадно животно, което ги е карало да убиват. Един обясняваше как изнасилвал и после кормил жени, защото очаквал от вагината им да излезе чудовище.

Обикновено се усещат малко след ареста. Разбират, копелетата, че в затвора ще ги унищожат съкилийниците им. По-опитните в криминалния свят знаят, че ги чака строг режим. Това означава никакъв контакт с други живи същества, освен с надзирателите и кучетата пазачи. Тоест, затворникът гние десетилетия в килията си и излиза веднъж седмично на разходка из дупка в земята с решетка отгоре. Обаче те не го знаят.

Затова си мислят, че убийците, при които ще ги вкарат, първо ще се изгаврят с тях, а после ще ги убият с наточена четка за зъби. Най-логичното нещо в тази ситуация е да се опитат да докажат, че са луди и с това да оправдаят престъпленията си. Тогава вместо в затвора отиват в психиатрична лечебница и ги друсат до откат.

Така почват театровете. То е безсмислено по две причини. Първата е, защото не знаят какви са симптомите на шизофренията, например, съответно не могат да я докарат. Втората е, че психиатричната експертиза се провежда не само въз основа на личните разговори с тях или поведението им пред органите. Тя обхваща и действията им с жертвите. Опитът да прикриеш следите си, е сигурен знак за вменяемост и наличие на ясна представа за тежестта на деянието. Колкото по-умно го правиш, толкова си по-нормален.

Въобще идеята за това, че в психиатрията е по-добре отколкото в затвора е погрешна. Условието там са много по-лоши, а и медикаментите, с които третират хората действат ужасно.

Повечето убийци имат не повече от четири или пет жертви. После ги хващаме. На пръв поглед изглежда много, но не е. Един войник убива доста повече на война, да не говорим за тези, които са обявили войната. А какви са целите на войните? Власт, доминация и облаги. Същите като на моите клиенти. Има ли разлика между това лично да убиваш и само даваш заповеди? От друга страна убийствата на война са необходими, получава се странен парадокс. В мирно време най-много жертви взимат човешката тъпота и алчност. Наричаме ги по много начини „недоглеждане“, „незнание“, „случайност“, „трагедия“.

Повечето серийни убийци не мислят, а действат инстинктивно. Рядко осъзнават вината си и се отнасят съвсем нормално към това, че са заклали и изяли някого. Обвиняват обществото, че не ги е разбрало. За тях да заколиш съседа е като да заколиш прасе. После можете да се съберете с родата и да ядете пържоли.

Пазят си и трофеи, които напомнят за приятното чувство на успеха. Подаряват ги на близките си, които често, без да знаят, са провокирали убийствата с поведението си. Една властна майка никога няма да признае, че обсебвайки живота на сина си, го е накарала да започне да корми млади жени. Тя ще си самовнуши, че той изначално е бил провален и доказателство за това ще бъде бижу, което е свалил от някоя жертва и ѝ е подарил. А в главата на сина ѝ, това бижу е клеймо, което означава, че и нейният ред ще дойде.

Подобен тип поведение е свойствен за повечето хора, но се изразява по друг начин. Измамниците, на които не им пука, че са откраднали последните спестявания на някоя пенсионерка. Недобросъвестните търговци, повечето лидери на различни социални

групи, хората, които карат пияни. Не е нужно да правиш нещо толкова брутално, за да усетиш удовлетворението, което получава серийният убиец. Той обича да прегризва органи със зъбите си, ти обичаш да пееш пред пълни стадиони. Той държи обещите на жертвите си в шкаф в хола, а ти грамотите и медалите си. Химията в главите ви действа еднакво. Важното е да усетиш своята значимост и сила. Да удовлетвориш нуждите си. Затова е толкова важно да се разбере какво точно движи убиеца. Той може да полага огромни усилия да прикрива следите си, но ако знаеш каква е финалната му цел — знаеш какво и къде да търсиш. Стадионите не са чак толкова много.

Има случаи, в които откровено съжаляваш изрода. Той не знае какво му има, но усеща, че нещо не е наред. Води вътрешна борба, прави опити да не се поддава на желанието, но то е по-силно от него. Търси начини да предизвика еуфорията от убийството без да извършва ново. Записва го на видео, пази някакъв трофей, който достатъчно мощно му напомня за изпитаните усещания. Тези неща бързо губят ефект и са нужни нови. Той пак убива и се мрази заради това.

Лошо става, когато попаднеш на холивудския типаж, какъвто явно е Ключът. На него не можеш да му влезеш под кожата, не можеш дори да разбереш какво иска. Безнаказаността го опиянява и той прави всичко, за да се убеди, че я притежава. Крие се по най-умния начин, който може да измисли. Ужасът на безсилието идва, когато осъзнаеш, че ако няма следваща жертва, ще остане безнаказан.

С Георги най-много спорим за унищожаването на инстинктите. Досега никой не е успял да го направи... поне не официално и с дълготраен ефект. Да, намираме следи от трепанация по главите им, но това не е достатъчно. Да изключиш част от мозъка е едно, съвсем друго да е изтръгнеш природата, която действа на клетъчно ниво. Теорията му е следната: Ключът ги хваща, трепанира, с което изключва фронталния дял на мозъка, започва да ги друса. Обаче има един проблем — не намираме наркотици или лекарства нито в кръвта, нито в тъканите.

Наистина, какво ли изпитва? Дали се опиянява от властта? От това, че може да прави каквото си поиска с жертвите? Или от това, че хората са слаби и беззащитни, а той е могъщ? Сигурно се има за божество, което прави жертвоприношения в своя чест. А маските? Представя си, че е лекар? Алхимик?

Проблемът с труповете е, че при местенето могат да се повредят. Петренко се опитва да ги запази максимално близки до състоянието, в което сме ги докарали в моргата. Процесите на разлагането, естествено, са необратими, но той полага всички възможни усилия. В началото ми разказваше какво прави, за да ги запази, но след като усети, че не го слушам се отказа. Мястото им е под земята, не в хладилника.

Много размишлява над тях. Случвало се е да отива в моргата в два или три през нощта, да извади труп, който сме открили преди няколко месеца и да започне да го изследва за пореден път. Рядко открива нещо ново, но понякога успява. Едно от най-страшните тела е на млада състезателка по гимнастика. Ключът бе изрязал много внимателно целия гръбначен стълб. От него бе измъкнал гръбначния мозък, после бе върнал кухия гръбнак обратно. Петренко я кръсти „Жената каучук“ и дълго време се чудеше какво точно е било постигнато с тази процедура.

Месец и половина след като открихме момичето, ми се обади в четири през нощта. Извика ме в моргата и ми показва два от гръбначните прешлени под микроскоп. По повърхността, на местата където се стиковаха имаше едва забележими драскотини. Приличаха на вълничките, които оставя нож за масло. Оказа се, че Ключът, още приживе, е прекъснал гръбначния мозък на момичето. Държал го е така в продължение на няколко месеца и след като е решил, че е достатъчно я е убил. После... да.

Как се чувствам днес? Странно ми е, че не съжалявам хората, които са загинали в катастрофата. Сигурно, защото знам доста по-неприятни начини за умирање. По-скоро ми е досадно, че пречат на работата. Обядвахме с Жени. Тя се двоумеше какво да прави с новата си приятелка. Била ужасно ревнива, от друга страна лижела страхотно. Посъветвах я да изтрие снимките на труповете от телефона си, защото наличието им е трудно обяснимо. Не, то е лесно обяснимо. Трудно е да обясниш на човек, който не е наясно какво точно правим и какво ни коства това, защо ги държиш. Хората се плашат от такива неща и отказват да ги разбират.

18.01

На мен пък идеята с дневника ми харесва. Има нещо сантиментално, романтично в нея. Сякаш си капитан, който описва приключенията и негодите си в бурното море на живота. Искам още отсега да отбележиш факта, Кука, че пишейки проявявам огромно великодушие. Подписвам си доживотния затвор, който така подробно обрисова. Важно е друго. Нашият с тебе случай е уникален, затова сигурно ще влезем в учебниците по криминалистика и психология.

Малко съм разочарован, че ме няма в медиите. Представям си как, освен сегашния натиск, цялото общество те е яхнало и постоянно те удря с шпорите на безпросветната си паника в ребрата, за да получи резултат. Първоначално ще се съпротивляваш, а после ще изпаднеш в безизходицата на лъжите, които ще обясняваш, за да усмириш крещящи хора, които говорят, за да говорят. Ти ще им даваш факти, а те ще ти връщат мнението си. Няма да можеш да го победиш, колкото и да се опитваш.

А началникът щеше да те отстрани от случая, защото не му даваш нужния резултат. В подобна ситуация е нужен човек, който да може само с присъствието си да вдъхва спокойствие, а не... ти.

Спасява те това, че така ми е по-лесно. Вие тихичко се опитвате да ме хванете, а аз тихичко продължавам да изпълнявам мисията си. Месото няма никаква идея какво го чака, то цъфти, трупа аромати и маса. После идвам аз. Ако ми трябваше, отдавна да съм превърнал името ти в нарицателно за фиаско, а лицето ти в гнусна карикатура, олицетворяваща провала на държавната система за сигурност.

Понеже когато четеш това вече ще съм те счупил, уточнявам кой съм — Ключът. Намирам прякора си за доста безвкусен. Можехте да вложите малко повече усилия, от друга страна аз постоянно ви захранвам с материал за размисъл. Разбирам, че разпределяте енергията си и красивият прякор не е приоритет.

Още не съм определил кой в екипчето ви мисли най-много за мен. Със сигурност не е Георги. Виждал съм как тайно снима Жени с

телефона си, сигурно онанира на нея. А самата Жени? Фонтан на младостта. Дама в разцвета на силите си, прекрасна симбиоза между тяло, интелект и упоритост. Нали не мислиш, че не плачка тайничко, когато си спомня за месото? Инакът ѝ я кара да продължава и търпи ударите ми. Петренко е най-симпатичен. Чувството му за хумор е харизматично, а логиката правилна в повечето случаи. Обаче се е объркал с искрите между месото. „Младият дядо“, колко феерично звучи — ирония и сарказъм, смесени с горест, всъщност си падаше по месо номер пет. На вашия език, Кука — „Жената каучук“. Когато я виждаше получаваше ерекция. Нищо, че тя вече беше в инвалидната количка и фекалиите ѝ не бяха почистени. Той дори не отбелязваше факта, че тялото му реагира по някакъв начин.

Да знаеш, инстинктите не могат да се изтрият абсолютно. Половото влечение е най-лошият от тях. Затова истински успешните хора са се научили да го притъпяват или въобще да го изключват. Естествено, са го заменили с фетиши. Все пак Бог им е дал уникално чувствително тяло, грях е да не го използват. Употребяват го обаче, за да задоволяват ума, емоциите, психопатиите си. Месото от своя страна, влага потенциала на мозъка, за да задоволи тялото. Измисля какви ли не начини, за да си намери друго парче месо, с което да се съвкупи. Забеляваш ли разликата?

Ще ти дам информацията, за която повече от три години живееш. Не обичам да върша безсмислени неща, а в моя случай, смисълът е в делата.

Гледам да съм практичен с месото, затова то живее в кочини. Мия го само, за да запазя вкусовите качества и за да не се развали. За щастие то се поддава на дресировка след процедурата по пречистване. Създал съм универсален набор от команди, на които реагира. Останалото се случва на автопилот. Досещаш се, че сам не мога да поддържам такава ферма. Имам си две парчета, които нарочно не пречистих тотално. Те се грижат за него в мое отсъствие. Месо четири и месо девет. Това още нищо не ти говори.

Сигурно Петренко щеше да ги кръсти „Нубийската Принцеса“ и „Жана Д’Арк“. Нубийската Принцеса е негър — травестит, а Жана... нея я спасих. Тя е сирак, качих я на магистралата, където проституираше. Представи си дребно, метър и петдесет, русо момиченце с огромни черни очи. Бездни, кладенци, космос.

Заговорихме се с нея. Рядко разговарям с месото, защото го проучвам предварително. Първоначално се обръщаше към мен на „Вие“, цитираше крилати фрази от романите на Жул Верн, „Алиса в страната на чудесата“ и Илф и Петров. Когато ѝ отговорих с цитат от „Малкият принц“, Жана каза, че книгата не ѝ харесва. Впечатли ме. След като ѝ купих нещо за хапване, изслушах историята ѝ. Попаднала в детския дом, когато била на осем години.

Първото изнасилване изтърпяла два месеца по-късно, после свикнала и дори започнало да ѝ харесва. След две години насилниците напуснали дома и ѝ станало скучно. Започнала да ходи в библиотеката. Идеята ѝ е била да скатае времето, докато пораснат връстниците ѝ и не започнат те да я насилват. Чакала около година, но малките пикльовци растели много бавно. Решила да се измъква през нощта от интерната и да си го търси. Първо се давала на всички, които искали в съседното село. Там, обаче не успяла да намери това, което ѝ трябва. После отишла в по-далечното село, но и там ударила на камък.

Една нощ, когато влизала обратно в дома я хванал директорът. За наказание той не само я изнасилвал, но и жигосал. „Ти къде го търсиш, то къде се намира“, усмихна се Жана, докато ми разказваше. Връзката им продължила две години. Насилието и огънят, и нажеженият метал били неизменна част от нея. Нещата приключили една вечер, когато директорът поискал от Жана да го накаже. Тя му жигосала лицето, той се замятал от болка. Паднал в жаравата, започнал да хвърля запалени брикети навсякъде.

Сигурно си спомняш за случая с изгорелия детски дом? Когато прибрахте двете гаменчета с криминални досиета? Усещаш ли грешката си, Кука? След години Жана се е запознавала със затворници в интернет и ходила на свиждания, за да я чука. Там е срещнала едното от тия гаменчета. Осъдихте ги като възрастни, защото им оставали по няколко месеца до пълнолетие. Знаеш ли какво е станало с тях? Едното се е обесило, защото не издържало да му се изреждат всеки ден дванайсетте души в килията. Другото мечтаело да стане травестит в Дубай.

Жана ме попита какъв секс обичам. Казах ѝ, че съм импотентен садист и имам стая за мъчения. Не правя секс с жените, а ги мъча и използвам машини или страп он колан, за да ги доведе до оргазъм. Не разбра половината от думите, които използвах, но в космоса светнаха

две слънца. Когато я вързах на стола ѝ показах значката, Кука. В очите ѝ се изписа смесица от ужас и желание. Мразеше полицаите, затова наказанието от такъв щеше да ѝ достави още по-голямо удоволствие.

Не мога да намеря думи, за да опиша какви силни вълни излъчваше месото. Едва успях да преборя нагона. Тя започна да се мята. Крещеше „Чукай ме, копеле, искам да ме изчукаш“. Хванах я здраво за врата, тя спря, гледаше ме с тия очи, крещящи неописуеми неща. „Искаш ли да усетиш болката на нищото?“ — „Да“, отговори тя. Сложих черна превръзка на лицето ѝ, взех шилото и чука. Жана е единственото месо, с което го направих без упойка. Тя се разкрещя при първия удар, след втория млъкна. Свалих превръзката от очите ѝ, тънка струя кръв потече от челото ѝ. Спусна се по овала на лицето ѝ и закапа от брадичката. На пръв поглед очите бяха празни, но много навътре, далеч в космоса, светеха онези две слънца. Светеха за мен, молеха ме да не си отивам. Месо номер девет.

Петренко щеше да я кръсти „Жана Д’Арк“ заради белезите от изгаряния по тялото ѝ. Щяхте да я проучите, да разберете, че е от изгорелия детски дом. Нямаше да направите връзката с пожара, защото изгарянията не са такъв тип. Сигурно изводът ви щеше да бъде, че лудостта ми еволюира и съм започнал да мъча месото. После към обвиненията срещу мен щеше да се добави и „особена жестокост“. Не, че сега я няма.

Аз те следя, Кука, и както виждаш, досега се крия доста успешно. Всъщност не съм жесток с месото, дори обратното. Първо ампутирам съзнанието, изключвам мозъка, за да не разбира какво се случва с него. Едва след това действам. Поне в повечето случаи.

Ако знаеш колко време ми отне да направя правилния медикаментозен коктейл! Нужните съставки, пропорции. За всяко месо е различен, зависи не само от възрастта и теглото. Роля играят и начинът на живот, метаболизмът, състоянието на организма. А чакането, за да се изчисти месото? В някои случаи минават месеци, в които аз се грижа за него. Издържам го, давам му покрив. И всичко това, за да е идеално. Взимам едно парче месо, унищожавано от собственото му съзнание, мании, пристрастявания и го поставям в идеална среда. В контролирани условия довършвам започнатото от него и получавам страхотни резултати.

Преди се чудех, Кука, кой от нас трябва да остане. Ти или аз? Мислех, че мога да те елиминирам по някакъв начин, да те завра в онази дупка, в която ме беше заврял ти. После осъзнах, че опитът да го направя ще доведе до крах. Ако бях излязъл от сянката и се бях показал, щеше да започне борба помежду ни. Това щеше да ни разруши. Затова се криех.

С времето, обаче растем. Да, и ти растеш. Колкото и незначителен да е прогресът, все пак го има. Самотен съм, имам нужда от компания, някой който да ме разбира, да ми помага. Когато четеш тези редове, вече ще съм изпълнил плана си. Сега знаеш, че мен търсиш вече три години. Прочети милото ни дневниче до край и помисли добре какво ще направиш. Ако ме предадеш на колегите си, ще се самоубия. Ще те оставя сам с миризмата на разлагащите последствия от живота ми. Има и друг път — да живеем заедно. Ти и аз да използваме месото, за да оставим нещо след себе си.

20.01

Ужасно ме боли главата. Спя по десет — дванайсет часа на денонощие и имам чувството, че въобще не съм мигнал. През деня го карам само на кафе и цигари. Огладнявам преди да заспя, но съм толкова уморен, че не мога да сготвя нищо.

Първият път, когато се появи главоболието при събуждане изпитвах много силен глад. Вторият път, апетитът изчезна и така продължава досега. Мисля, че е ясно какво е емоционалното ми състояние.

Вчера всички трупове от катастрофата с влака бяха опознати и от утре започват погребенията. Петренко се е заредил с дващсет литра белина и дващсет литра разтвор на натриева основа. Сигурно ще изближе моргата. Той това направи и при преместването. Заедно с Жени отидоха до съседния град, „Изтрихме плочките до теракола“, уморено ми докладва тя дванайсет часа по-късно. Едва тогава Петренко доволно даде директивата — „Може“. Сега операцията се повтаря. Не може да му се отрече, че се е справил прекрасно със запазването на труповете на Клюна. Изглеждат в същото състояние, в което ги намерихме. Поне като ги гледаш с невъоръжено око.

Бяхме се разбрали с Йосиф да поиска списък с всички луди, имащи канибалски или садистични наклонности от министерството. В документа пише, че за последните десет години със заключение „стабилизиран“ са излезли около сто и петдесет души. Това е абсурдно и всички го разбираме. Когато ми донесе разпечатката беше бесен. Чудеше се как така във ведомството нямат точна статистика.

Наложи се да му обяснявам разликите между „точни“ и „необходими“ данни. От успеваемостта зависят прекалено много неща, а хората, които ги решават не четат дело по дело. Казваш им „Имаме 10% скок на разкриваемостта“, те ти казват „Супер, вземи тази субсидия“. Това, че този скок идва или от хващане на напушалки, или е осъществен чрез сговор с контингента — няма значение. Статистиката

не пита. Явно с лудите логиката е същата, плюс, че бюджетите на психиатричните болници са доста оскъдни и намаляват всяка година.

Освен това съм срещал лекари, които имат специфичен подход към оценката на заболяванията на пациентите си. Стараят се да се абстрахират от причините, поради които човекът е попаднал при тях. Нарочно четат само поставените диагнози в досието му и пропускат извършените от пациента действия. Според тях, така получават непредубедена представа за състоянието на човека. Хубаво е, когато имаш свой метод за оценка, но как точно получаваш пълна картина на това, което се върти в главата на някой, който е извадил вътрешностите на двама души, без да знаеш, че го е направил? Често от такива медици зависи дали някой ще бъде освободен предсрочно.

С Георги бяхме сигурни, че списъкът с пуснатите „стабилизирани“ е десетки, ако не стотици пъти по-голям и съответно се наложи да ходим лично в лечебниците. Взехме Йосиф с нас. Той наскоро бе преместен в отдела ни и не е много опитен. За сметка на това е здрав и пъргав. Важни качества в професията, особено когато отиваш при хора, които нямат връзка с реалността.

Обиколихме четирите болници в града. Директорите им ни дадоха малко по-подробни списъци. Оказа се, че за десет години при тях са лежали и били изписани четири хиляди души. Предимно садисти. Излиза, че в нашия град с население от около два милиона души, на всеки петстотин се пада по един луд садист. Стабилизиран, естествено. Първо отидохме в „Св. Тереза“.

С нейния шеф преди години разследвахме един тип, който режеше краката на жертвите си. Експертизата показва, че разрезите са направени или с мачете, или с коса. Като се имаше предвид местността, решихме, че е второто. Кръстихме го „Косачът“, естествено. Всички убити бяха 50 — 55 годишни мъже със среден ръст, предимно работници. Само един беше мениджър на нещо си, той пък тренираше бокс и видът му беше грубоват. Косачът ги издебваше отзад, затягаше им примка на врата и ги задушаваше. След това ги закачваше на близкото дърво с кука и с един замах им отрязваше и двата крака, малко над глезена.

Определихме периметъра на действията му, оказа се триъгълник между три села. Обикновено се получава триъгълник.

Опитваме да намерим някаква географска закономерност при Клюна, но все още не можем. Знаем само, че действа в нашия град и околностите.

Започнахме да работим в триъгълника на Косача. Повечето хора ни посочиха седем души, които се държали подозрително напоследък. Всички бяха мрачни, неподдържани маргинали. По време на разпитите, които провеждахме не забелязахме нередности. Да, бяха странни, но чак убийци. Трудно ми е да обясня как става, но когато видя някой маниак — знам, че е такъв. Досега никога не съм грешал. Психиатърът също бе на мнение, че търсеното от нас лице не е сред разпитваните. Пък и всички си имаха алиби за времето на престъпленията. С това ударихме на камък, а убийствата продължаваха. Дойдохме на второто, докато разпитвахме заподозрените още един човек си изгуби краката.

Според психопрофила, убиецът бе беден собственик на малко парче земя, което обработва. Възможно бе да го ползва за сено, за да храни крава, например. Възрастта му е между 35 и 40 и със сигурност трябваше да има кола, най-вероятно баничарка или бус. Беше почти сигурно, че асоциира жертвите с мъж, който го е наранявал в детството. Имаше версия, че самият убиец е сакат.

Решихме да говорим с кметовете на селата. Приемаха ни радушно. Постоянно се хвалеха с успешната реколта, с уникалните си ястия и красивата природа. Бяхме дошли да намерим изрод, който окачва мъже на куки и им реже краката с коса, а те ни караха да дегустираме сиренето, което произвеждат. Докато се занимавахме с двама от тях станаха още две убийства.

Отидохме при третия и той почна същата песен. Дори ни показва видеозапис от празника на селото, на който играеше народни танци до посиняване. Ужасно ни подразни със себе си. Самохвалко. Веднага щом излязохме пред сградата на общината запалихме по цигара. Тогава видяхме, че колата която кара, е комби със стикер на инвалид — на волана имаше копче, с което се подава газ. Допушихме и се качихме обратно. Заварихме го да точи косата със същата усмивка, с която ни разказваше за веселбите на селския събор. Лицето му светеше още десетина секунди, докато ни питаше дали има с какво още да ни помогне. После се усети.

Когато бил малък негов съсед му показвал как се коси сено и без да иска му отрязал крака. Понеже семейството му било бедно, единственото което можело да си позволи, е да му купи дървен крак. „Капитан Крак“, така са го подигравали в училище. С годините се изучил, купил си нова протеза, с която можел да танцува народни танци. Станал кмет, уважаван човек, но въпреки това виждал в очите на хората подигравките. Затова започнал да коли мъже, които му напомняли за онзи съсед.

Когато го карахме към следствието, подминавахме поредната малка нива и кметът ни показва един дядо, който косеше трева. Съседът.

Та с директора на „Св. Тереза“ се сприятелихме покрай този случай. Той ни даде списъка с неговите „стабилизирани“, после и още един с тези, които са предполагаемо умрели. Точно такава е формулировката. Близките на 90% от лудите нито се интересуват, нито полагат грижи за тях. Съответно болните изчезват без някой да забележи. Ако такъв човек не се появи никъде в продължение на две години — роднините му не знаят нищо за него, полицията не го е прибирала, не се е появявал в някоя държавна институция, той автоматично влиза в списъка с „предполагаемо умрелите“. Неофициален, но полезен. Особено, когато отнякъде изпадне труп на клошар.

Чести са случаите, когато някой попаднал в него се оказва жив и здрав. Има добри хора, които помагат на братята си в беда. В поголемите стопанства в селата приемат такива, дават им храна и подслон, а те вършат някаква дребна работа. Някои се появяват в манастири.

Преди години арестувах един психоболен зоофил, който се беше настанил в едно село близо до града. Всички се грижеха за него, бяха му стегнали една изоставена къща, даваха му храна и му се радваха. След няколко месеца забелязали, че козичките бягат като го видят. Решили, че животните усещат, че не е наред и затова се плашат. Когато откриха два голи трупа на баби, наметнати с току-що одрана, все още топла, козя кожа, промениха отношението си към него. Трябва да помагаме, но трябва да знаем на кого.

В „Св. Тереза“ получихме и единствената полезна информация. Преди около пет години пуснали маниак, когото лекували почти двайсет години. Според досието, бил много ученлюбив, посещавал

различни кръжоци, постъпил в медицински университет. Всичко било добре, докато не започнала практиката с труповете. Убил над 15 души за две седмици и си направил зала за аутопсии в стаята на общежитието. Естествено първи в списъка бил съквартирантът му.

На въпроса „Как така сте пуснали такъв човек?“, отговорът беше „Успя да влезе под кожата на предишния директор“. Звучи абсурдно, но от друга страна това са 20 години ежедневно общуване. Човекът може би наистина е успял да преодолее жаждата си? Последната информация за него е от напускането му. Петров.

23.01

Имаме нов труп. Петренко го кръсти „Боб Марли“. Момчето е било на 27 години, изчезнало е преди три. Това е най-дългият период, в който, предполагаемо, жертва е била при Ключа. Много обезпокоително.

Откри го един машинист в железопътното депо на гара „Юг“. Не е изненада, че Ключът го е оставил точно там. Катастрофираният влак беше тръгнал от същото място. Обича да оставя труповете си на места, свързани с трагични събития. Избира ги така, че да не ги намират обикновени хора, а отговорни за нещо лица. Най-често човекът, открил трупа първо звъни на шефа си, който впоследствие ни съобщава.

Не ми се мисли какво ще стане, ако подобна изродия цъфне на обществено място. Сигурно ще настъпи паника, медиите ще се напълнят с умници, които без да са виждали труп ще раздават акъл. Политиците ще използват историята за свои цели. Ужас.

Понякога имам чувството, че Ключът се старее да подреди така нещата, че да не ни пречи да работим. Естествено, тишината около делото помага и на него. Показателно е, че се ориентира изключително добре на местата, където оставя труповете. Наясно е с охранителните камери, не сме открили нито един свидетел, който да го е виждал, камо ли да го опише. Със сигурност има някакъв вид подготовка.

С Петренко и Георги сме достигнали до извода, че е служил в армията, възможно в полицията или е работил в частна фирма за сигурност. Още в самото начало проверихме всички бивши и настоящи силоващи, срещу които са били повдигани обвинения за престъпления. И с това ударихме на камък. Министърът тогава събра всички шефове на частни структури и ги накара да наблюдават подчинените си за странности. От тях получихме трима души, които са извършвали домашно насилие, двама пристрастени към хазарт и един анабол, чиято капандура протече от стероидите. Нашият отдел за вътрешна сигурност също е впрегнат в търсенето, изпраща ни ежеседмична сводка за откритията си, но засега няма нищо интересно.

Лошото е, че тези хора не знаят какво да търсят, затова и ни дават каквото открият. А що се отнася до частниците — те по-скоро се отърват от гнилите си ябълки, ясно е, че няма да ни предадат някой, който им върши работа.

Боб беше поставен на кожен фотьойл по средата на депото, облечен с размандени дрехи. Прическата му бе дълга около двацет и пет сантиметра раста. В ръката имаше дебел джойнт — 120 мм. На пръв поглед не можеше да се познае, че е труп, а още повече какво му се е случило.

След като бяха направени всички процедури в района около трупа, Петренко и Жени започнаха да го изследват. Жени се загледа в корените на косата и отиде да повръща в близкото кошче за боклук. Петренко ѝ кресна: „Сто пъти ти казвам да си носиш торбички ако ще драйфаш от труп!“.

Боб нямаше скалп. Растата бе вплетена в плат за гоблени, който бе втъкнат под кожата на челото. Нужно бе много внимателно вглеждане, за да се види липсата. По вкочаняването на мускулите Петренко предположи, че смъртта е настъпила през последните 12 часа.

Георги мълчаливо наблюдаваше Боб от около десет метра разстояние и пушеше цигара. Този път въобще не се приближи до трупа. Мисля, че и на него започва да му идва в повече. Заклучи, че както винаги, Ключът е проявил уважение към жертвата си. Постарал се е да го намерим така, както Боб би искал да бъде открит. Напушен във фотьойл. С всички постъпваше така.

Гертруда я открихме изправена до готварска печка в стола на Университета. Месец преди това трима студенти умряха от натравяне там. Приживе е била готвач в ТВУ. Беше заменил липсващите тлъстини със стиропор. Така го бе изрязал, че от една страна повтаряше извивките на тялото ѝ, а от друга служеше като опора и я държеше изправена. Маската намерихме в тенджерата, до която бе поставил трупа.

Този път, тя беше закрепена на носа на един локомотив, превърнат в паметник. Точно на входа на депото. На мен ми се стори, че така Ключът отдава почит на загиналите в катастрофата. Според Георги е маркировка, че на това място витае смърт.

С Йосиф отидохме да говорим с директора на депото. Човекът беше пред нервна криза, за има-няма седмица да му се случат толкова тежки неща. Приемаше ги лично. За катастрофата нищо не му казахме, но се опитахме да го убедим, че Боб няма нищо общо с него. Просто стечение на обстоятелствата. Това го ядоса още повече, започна да ни крещи, че сме безчувствени ченгета, които не ценят човешкия живот. Не сме си били вършели работата, затова ставали такива неща. Бил ходил на мястото на катастрофата, бил видял труповете, едва бил издържал.

И ние видяхме чувалите за боклук, в които докарваха останките. Видяхме и отделните купчини с части от тела, направени от патолозите — една само с леви ръце, друга само с десни и така всякакви чаркове. После гледахме как се опитват да сглобят едно цяло от тях в моргата. Изводът, до който достигнахме беше, че имаме огромен късмет с Петренко. Той е страшен чистофайник и никога не би допуснал подобно нещо.

В крайна сметка ни писна да успокояваме директора и го накарахме да ни даде записите от видеокамерите. Преброихме деветнайсет, оказа се, че само една работи, а останалите са бутафорни. Когато попитахме как е станало така в държавно депо, чухме банално обяснение, че точно защото е такава, парите не стигат. Единствената работеща камера гледаше към паркинга, а той случайно, всеки ден си паркираше колата под нея. Стойността на тойотата е съпоставима с цената на липсващата охранителна система. И този имаше наглостта да изпада в истерии за отношението ни към работата.

На записа имаше само едно полезно нещо. Към четири часа сутринта, улицата пред входа на депото бе осветена от фарове. Колата не влезе в кадър, но посоката, от която дойде ни упъти. Ключът е минал през вътрешността на квартала, а не откъм центъра на града. Това означава, че е пристигнал по околоръстния път. По него няма много камери на пътната полиция, но на някои кръстовища все пак се намират. С повече късмет можем да видим колата му. Натоварих Йосиф със задачата да изгледа записите и да опише всички автомобили.

Също така колата беше с ксенонови фарове. Засега разполагаме само с това. Петренко още не е готов със заключението от аутопсията, а Жени с резултатите от експертизите. На този етап знаем, че освен

скалпа, на Боб му липсват и белите дробове. Съмнявам се, че ще научим нещо повече.

Моето състояние е странно, някак си почти не усещах главоболието, но знаех, че го има. Сигурен съм, че скоро отново ще се засили. Възможно събитията от деня ме накараха да го оставя на заден план. Забелязах, че когато намерихме новия труп се почувствах добре. Изпитах приповдигнатост. Знаем как би прозвучало това на страничен наблюдател, но новото тяло даде надежда. Възможно е да се окаже ключът към загадката и да е последно. Местопрестъплението добави нови щрихи към портрета на убиеца.

От камерата за пръв път видяхме, че този човек съществува. Преди намирахме само труп и маска, а сега имаме фарове! Може би е станал по-невнимателен. Опиянил се е от своята безнаказаност?

Маската! Когато я видях окачена на носа на локомотива, усетих едно странно и приятно чувство. Същото, когато отиваш на среща с добър приятел, с когото не си се виждал от години. На вашето място. Когато видиш старата обстановка, си спомняш за отминалите времена и усещаш уют и носталгия. Не знам дали това е Стокхолмски синдром или идеята с дневника наистина работи. Почувствах се облекчен от днешните събития. Може би защото това е знак, че Ключът не се е отказал. Все още има нужда да убива.

След като се върнахме в управлението, се обадох на колегите в районното, което отговаря за квартала на Петров. Разбрахме се, ако го намерят, да го задържат и да се обадят. После отидох на гости при Георги.

В много отношения си приличаме с него. Живее сам, общува с много ограничен кръг от хора и се гордее с това. Казва, че в живота има достатъчно много идиоти, за да държиш такива близо до себе си. Пихме уиски и си говорихме за стари случаи. За пръв път работим заедно по дело, но се познаваме от десетина години. Преди не се харесвахме кой знае колко. Той също го признава. После успяхме да се стиковаме без проблеми. Обсъдихме другите хора в екипа. Правим го редовно и това е необходимо.

Неговата задача, освен да прави психопрофил на Ключа е, да следи как се справяме със ситуацията самите ние. Аз, като водеща фигура, трябва да съм наясно с оценките му. За мен не говори, въпреки че съм го питал. Само веднъж ми каза: „За да го хванеш трябва да си

като него, а ти припадаш като видиш маските“. Тази фраза ме убеди да отида при психиатъра. Не съм казвал на Георги за кошмарите, защото може да реши, че положението е по-лошо отколкото предполага.

Преди най-много ни безпокоеше Жени, все пак е младо момиче, това е първият ѝ случай. Наблюдавахме я, оценявахме реакциите ѝ и стигнахме до извода, че Петренко ѝ влияе добре. Факт е, че го прави своеобразно.

Няколко месеца след като започна при нас, нейна много близка приятелка почина внезапно. Жени си беше взела почивка и явно смъртта ѝ повлия много. Петренко специално отиде до тях, за да я разведри. Обеща ѝ, че ще я води на уникално представление. По пътя ѝ казал, че е забравил нещо в моргата. Слезли двамата там и Петренко натиснал ключа на лампата. В този момент се включили няколко дискотечни прожектора, трупът на Жената Каучук бил поставен сякаш прави мост, а Младият дядо бил седнал на стол и сякаш я наблюдавал. Над цялата сценка се въртяла диско топка. Жени повърнала храната, която яла на погребението, после се успокоила и започнали да работят по трупа на Жената Каучук.

„По този начин я научих, че след смъртта няма човек, а труп. Безсмислено е да изпитваш емоции към останките, неговият жив образ е важен. Трябва да мислим за него, а не за трупа.“ Ако преди някой ми беше казал, че подобна мисъл може да се въплъти с диско топка в морга, нямаше да му повярвам. Но имаше ефект. Жени приема нещата доста по-хладнокръвно. Стига да не е яла. Георги е на същото мнение.

Йосиф ни безпокои повече, не изразява нищо. Действа като биоробот и е възможно съвсем скоро да изпуши. Според Георги си има някакъв отдушник, за който не знаем. Това също трябва да се проучи. Иначе се е справил доста добре като за 30 годишен полицаи. Има съпруга и две деца. В службата също расте с добри темпове. Опитваме да се сбlijим с него, за да го опознаем и преценим възможностите му. Той обаче поддържа дистанция. Реагира спокойно и на шегите на Петренко. Неясен ни е.

Заради това, а и заради начина, по който дойде, имам подозрения, че може би нещо ги свързва с Клюна. Георги също има своите съображения. Не го обсъждаме директно, но тук-таме някой от нас прави подобни намеци. Проверявал съм го няколко пъти. Лично той не е правил нищо, свързано с Клюна.

Започвам да усещам, че има полза от този дневник. Чувствам се по-добре след като пиша в него. Не знам до какви заключения ще стигне психиатърът като го прочете. Ако въобще има тази възможност. Надявам се, че ще има, все пак трябва да ми предпише някакви хапчета за главоболието.

25.01

Кука, нали ти казах, че растеш? Започваш да се отваряш към психологията. Преди беше като средновековен пейзажист. Търпеше негодите и си мълчеше. Виждаш ли колко е хубаво, когато казваш какви са ти проблемите и после сам си ги анализиращ? А първоначално искаше само хапчета. Браво, така трябва! Тъй като Боб Марли (Петренко е сбъркал професията — трябвало е да се пробва с писане) ти се отрази доста добре, ще разкажа какво направих с него и защо.

Исках да изследвам скалп, който е издържал огромно натоварване. Реших, че вкусът му ще е по-различен, текстурата на месото, както и плътността на кожата. След кратко проучване достигнах до извода, че ми е нужен човек който си е направил раста. За щастие, ти беше засичал няколко такива по време на случаите си.

Спомняш ли си, когато издирваше заразяващия със СПИН посредством спринцовки наркоман? Онзи, който след като се върна от комуна, започна отново да употребява и се разболя. Реши, че вината не е негова, а на целия останал свят — колко банално за месото. Затова започна да заразява другото месо във всеки удобен момент.

Спомняш ли си колко полицаия ухапа до кръв при ареста? Само половината от тях имаха късмет. А как, преди да го вкарате в килията, предупредихте затворниците, че е болен, за да се пазят? Още същия ден го откриха да виси със счупен врат на навит чаршаф от втория етаж на леглото и никой не предприе стъпки да разследва кой го е утрепал. С право. Такова месо не трябва да живее.

В случая нямаше как да не е хероинов наркоман, но първата ти работа беше да отидеш да респектиращ пушещите марихуана в Парка на Галериите. Тогава мернах Боб. Скоро след това отидох в склада с веществените доказателства и откраднах малко трева. След това ѝ добавих...

Нека се разберем още отсега — няма да напиша нито една от разработените от мен рецепти. Те се правят лесно и са много

ефективни. Действат на мозъка като прах за пране в реклама. Няма да ги описвам тук, защото се надявам, че все пак можем да постигнем консенсус. Ако стане така ще ти ги покажа, ако не — другите да решават ребуса за състава им. Мисля, че имаме шанс, особено след като прочетох какво си чувствал, когато си намерил Боб.

Та добавих някои неща в марихуаната и намерих Боб на същото място. Пиеше бира и си говореше с някакви други меса от неговия тип. Изчаках известно време и когато си тръгна го настигнах на улицата. Веднага си спомни акцията „респект“ и първоначално се изплаши. Когато му предложих да употреби в колата, не отказа. Бързо заспа и го откарах в кочината.

Докато спеше му сложих системата с първия коктейл — слагам го преди трепанацията. Целта му е максимално да приспи функциите на тялото и да го подготви за физическата процедура. Тя предизвиква стрес за организма, а в повечето случаи той ми трябва максимално запазен. Седмица ги третирам само с него.

В този период се сетих, че мога да изследвам и белите дробове на Боб. Винаги съм се чудел как се различава вкусът на дробовете на пушач и непушач. Сега ми изпадна възможността да опиша и тези на човек, пушещ марихуана. Интересно бе да го гледам как се напушва с изключен мозък. Единственият индикатор, че го е правил бяха зачервените му очи. Погледът му, обаче беше нормален, а не типичният отнесен. Явно връзката между съзнанието и месото предизвиква този ефект.

След първата процедура го трепанирах, отне ми доста време и опити, за да се убедя, че съм осъществил правилно интервенцията. После последваха две седмици с пречистващия коктейл. Целта му е да мине през мозъка като машина за разминиране. Сещаш се, ония които имат много въртящи се вериги и буквално разорават земята.

Последният етап е чистенето на организма от коктейлите. Към този момент те са пълни с различни вещества, които замърсяват месото и му придават несвойствени вкусови качества. И тях чистя с химикали, после го оставям да узрее за една седмица. Резултатът е, че получавам готово месо, което никога не се разваля, не може да избяга, а още по-малко е в състояние да извърши някое геройство. Георги описа доста добре методологията ми.

Само с Нубийската Принцеса и Жана не извърших цялата процедура. Естествено, имаше и месо, за което нямах нужда да полагам толкова усилия. Неговата цел бе да бъде прясно и свежо за мен.

След като Боб стана готов за употреба, завързах оловни тежести на върха на дредовете. Купих ги от рибарския магазин, намиращ се улица Османска. Когато го взех за изследване в кочината, дължината на косата му бе дващест и пет сантиметра. За три години порасна с трийсет и три. През няколко месеца увеличавах натоварването. Първоначално двеста грама, а в края — четири килограма.

В повечето случаи умъртъвявам месото, преди да взема нужната ми проба. Този път не го направих, исках да видя какъв е прагът на болката в това му състояние. Боб не реагира на скалпирането. Първо магнах тежестите, след което обръснах косата му до втори номер. Изрязвах порасналата в кочината коса от дредовете. Ако Петренко и Жени я получат, ще могат да видят целия процес на пречистване. Така както археолозите виждат слоевете на различните епохи, докато ровят надолу в земята.

След това взех плата за гоблени, който намерих в дома на вещицата Гримхилде. В момента случаят ѝ виси нерешен при колегите ти от 4-то районно. Опънах го хубаво и вплетох дредовете в него. Измих главата. После действах с епилатор. Ще кажеш, че със скубането съм нарушил естествената цялостност на месото и е било по-добре да го опърля, но ще сгрещиш. Пропускаш факта, че миенето на скалпа ставаше все по-трудно с годините. Не можех да поверя подобна процедура на Принцесата и Жана, защото координацията на крайниците им е в лошо състояние. Бях доста зает в последно време и за последната година го мих два пъти. Можеш да си представиш в какво състояние бе скалпът.

Затова епилацията имаше двойно предназначение — да оскубе косата, а заедно с нея да изтръгне и остатъчната мръсотия от кожата. Докато го правех, Боб се хилеше. Смятам, че е усещал гъдел. Скалпирах го, след което, още топлото месо, хвърлих в нагрят тиган без мазнина. Обработвах го около две минути.

Текстурата определено се различаваше от тази на нормален скалп. Напомняше тънка свинска кожа, дъвчеше се по същия начин. Нетренираният скалп е доста по-деликатен и му липсва плътност.

Вкусът напомняше агнешко. Това ме учуди, защото Боб бе кльоцав и сух (обикновено се старая да запазя теглото на месото на нивото, на което съм го взел). Неговият типаж обикновено е с вкус на говеждо, а почти винаги деликатната кожа, от която и да е част на тялото, напомня пилешко.

За пореден път се убедих, че физическото натоварване влияе на месото. Откъм вкусови качества положителният ефект е спорен. Що се отнася до издръжливостта и устойчивостта — неоспорим. Интересно бяха повлияли и дредовете. В основата си бяха квадратни, съответно и скалпът се бе развил на квадрати, които бяха по-плътни от разделящите ги линии.

Когато приключих се върнах при Боб, не беше помръднал. Сложих перуката на главата на Боб и малко по малко завирах краищата ѝ под ръбовете на кожата му. Дадох му да се види в огледалото, след което го удуших. Изчаках час, за да съм сигурен, че кръвообращението му е напълно спряло и се захванах с дредовете.

Първо разрязах кожата на гърдите, после с малък флекс обработих гръдния кош. Внимателно, с по-малък диск за флекса отделих дредовете от бронхите. Не се получи много добре, но личи само откъм дредовете. Петренко няма да има забележки към работата ми. Веднага ги вакуумирах и сложих във фризера.

След това се върнах обратно при Боб. Напаснах двата края на разрязания гръден кош, сега изглежда като нов. Издава го само тънкият разрез по средата. Отне ми известни усилия, но се справих. После го закрих с кожата, а нея залепих с медицинско лепило.

Дредовете ще изям по-късно, защото скалпът се оказа доста засищач. Отгоре на това искам вкусовите рецептори на месото ни да са чисти. Между другото пушенето много ми пречи. Аз правя каквото мога по въпроса, но явно не е достатъчно.

Последвалите ми действия с Боб вече са ти известни. Искам да уточня — дойдох откъм центъра. Обиколих квартала и влязох от другата страна, защото входът беше по-близо. Все пак пренасях труп и кресло, а и малко се безпокоях, че дредовете на Боб могат да паднат. Наистина изчаках кръвта му да се съсери и да послужи като естествено лепило, но в такива начинания никога не знаеш какво може да се обърка.

Постарах се да избира максимално краткия маршрут за пренасяне на месото. Що се отнася до камерите в депото — преди няколко дни ги обсъдихме в пушалнята с колегите ти, които разследваха катастрофата. Коментираха, че нито една камера не е работила, затова тази на паркинга бе неприятна изненада за мен. Нищо, имах късмет. А за колата — познай от три пъти коя ползвах.

Преди малко стана дума за пушача, който изследвах — месо номер петнайсет. Томас Локомотивчето. Него държах в кочината точно толкова време, колкото ми беше нужно, за да извадя дробовете, сърцето и мозъка. Два дни.

Състоянието на всички органи бе отвращаващо. Дробовете бяха с няколко пъти по-малък обем от нормалното. Вътрешността им бе разядена и покрита със смола от катран. Въпреки това реших да изследвам една проба от тях. Вкусът ѝ бе толкова отвратителен и неприятен, че се отказах да продължа.

Това, което усетих, докато я дъвках бе много по-силно и ефективно от каквито и да е картинки по цигарените кутии. Пушенето не убива, то се залепя за вътрешностите на месото и започва да го разяжда. Всеки ден, клетка по клетка, то поглъща организма и в края остава гнусна катранена маса с мирис на изгорели фекалии.

Сърцето също бе в окаяна форма. Заради това, че кръвта на Томас бе доста по-плътна от тази на обикновен човек, то полагаше двойно, ако не и тройно по-големи усилия, за да я циркулира. Жалка история. Мозъкът, обаче бе в идеална кондиция. Да призная честно, взех по-голяма проба от него. Рядко се случва да изследвам органи в толкова добро състояние и исках да използвам шанса.

Изводите ми са, че трябва да спреш да пушиш, Кука. Унищожаваш месото прогресивно, а в замяна получаваш добре функциониращ мозък. Не мисля, че си струва жертвата, особено като се има предвид начинът, по който го използваш.

Според мен притесненията ти относно неустойчивостта на Йосиф са безпочвени. Той е нормален човек, който въпреки опита си, за пръв път се сблъсква с подобно разследване. Все пак идва от кражбите. За намирането на убийци са нужни други навици и подход. Нещата не са толкова праволинейни. Нас, както вече написа, човек трябва да ни опознае. Това не ти е да обикаляш зложени къщи, да притискаш познати крадци и да дебнеш за обяви на крадени вещи в

интернет. Просто не знае как да реагира, особено като има около себе си Петренко, вечно драйфащата Жени и скептичния поглед на Георги. Не забравяй и начина, по който се появи в екипа ви. Йосиф има двойно дъно и ти го знаеш.

Георги е най-притеснителен за мен. Опитва се да ти влезе под кожата. Понякога си мисля, че ме вижда. Знам, че няма как. Той има проблем с рамките, от които го е страх да излезе, възможно е и да не може да го направи. Все ми измисля нов фетиш, все се опитва да ме вкара в някакви граници. Не отричам, че имам такива, няма ум без. Представяш ли си ако имаше?

Безбрежен океан от опит и емоции, в който всеки от нас — простосмъртните, би се удавил. Сигурно би успял да завладее целия свят ако поиска. Но никога не би го пожелал, защото светът не е създаден, за да бъде завладян, а за да бъде изживян.

Георги търси на грешното място, гради предположенията си върху вече изучените навици и парадигми в мисленето на серийните убийци. Тук искам да отбележа, че аз не се смятам за такъв, нищо че според определението съм. Ти ме усещаш по-добре, сигурно защото сме много по-близки.

Той вижда пред себе си месо на пияница, на което му липсват всички органи, поразени от алкохола. Други следи от насилие няма. Не е наличен нито един знак, който говори за отмъщение. Първата му мисъл е, че някой от родителите ми е злоупотребявал с алкохол.

А логиката какво подсказва? Има някаква причина, поради която съм взел точно тези части. Трупът не ви разказва за проява на ярост, гняв или сляпа агресия. Значи има друга причина да съм избрал точно него. И ти я търсиш. С променлив успех, разбира се.

Добре поне, че вече не търси сексуален контекст в действията ми. И пак колко време му отне да се откаже да ми вменява всяка парафилия, за която се сети? Ще проверя списъка с всички парафилии, може просто да са свършили. Както и да е. Доволен съм, че успях да ти доставя удоволствие с Боб. Имаше нужда от тази почивка. Не искам да ритам паднал човек.

29.01

Дойдоха резултатите от експертизите, както очаквахме, получихме съвсем малко. Ключът и този път е действал свръх предпазливо и професионално. Оказа се, че Жени се е познавала с Боб. Учили са в едно училище, той бил две години по-голям от нея. Спомни си го, чак като видя един белег на крака му. Докато играл футбол го счупил и костта пробила кожата. Цялото училище било свидетел на гледката.

Вчера и тя отиде при психиатъра. Каза, че бил прекалено идеален, за да му е чиста работата. Според нея повечето хора се запалват по психологията, за да решат собствените си проблеми. Рядко им се получава, но това не им пречи да помагат на другите. Психоложката на бившата ми беше със силиконови гърди и устни. Това говори предостатъчно за начина, по който сама се възприема. Чудя се какъв проблем е искал да реши Георги, когато се е захващал с професията? Дали е успял?

Резултат от търсенето на Петров все още няма. Майка му не го е виждала откакто е бил прибран в лудницата. Приятели не е имал. Социалните също не са чували за него. Колегите в момента проверяват смъртните случаи, в които жертвите не са идентифицирани. Има няколко за последната година — един клошар, намерен в шахта през зимата. Човекът е бил алкохолик и се е скрил от виелицата вътре. Най-вероятно е бил пиян, заспал е и замръзнал. Има и един обгорял мъжки труп. Експертизата на зъбите му не е дала резултат. Намерен е на таван в стара сграда след пожар. Сигурно и той е бил клошар.

Третият е удавник, открит в Подпланинското езеро. Не е било възможно да се определи причината за смъртта, но е бил само по гащи. Носел се е във водата около месец, снимката на зъбите му не е помогнала. Другите методи за идентификация също са били изключени, заради напредналия стадий на разлагане и начина, по който е бил открит.

Според доклада се е удавил в далечната част на езерото. Там растителността е много гъста и почти не се мяркат хора. Носил се е във водата близо до брега известно време, докато не стигнал до отходните тръби на близкия санаториум. Течението, образувано от тях, го е отнесло на около километър навътре в езерото. Тогава го видели деца, каращи водно колело. Решили, че е някакво животно, защото само гърбът му се виждал над водата. Ръгнали трупа със селфи стик, той се взривил и ги покрил с карантии. Кожата на гърба му се превърнала в балон, който задържал газовете от гниещите вътрешности. Въпрос на време е било кожата му да се разложи и той да потъне. Ако това се беше случило по естествен път, никога нямаше да бъде намерен.

Търсенето на Петров продължава на улицата — проверяват се всички клошари и просяци. Изпратих описанието му до районните управления в страната. Обявихме го за общодържавно издирване. Дано скоро разберем какво се е случило с този човек. Като се има предвид биографията му, не съм сигурен, че бих искал да го открият жив.

Петренко пак се е затворил в моргата. За пореден път сравнява всички трупове. Според него Боб е бил сред първите жертви. В черепа има четири дупки. Тоест Ключът все още не е имал много опит и се е презастраховал с няколко пробивания. Този резултат, отнесен към скалата на развитието на уменията му, показва, че трепанацията е направена преди около три години. Датировката съвпада с изчезването на Боб и повдига въпроса — къде е бил през това време?

Знаем, че Ключът затваря жертвите си някъде, но това е първата, чието заточение е продължило толкова дълго. Досега най-много е бил държан Джек — около 8 месеца. Изводите, които направихме са, че той има достатъчно изолирано и просторно място за съхранение. Трябва да са няколко стаи и то под постоянен контрол. Най-вероятно, наблизо има гараж, където паркира колата си и спокойно вади жертвите. Възможно е да има само гараж, а под него да е изровил няколко помещения. Такива случаи са познати. В Русия един изрод беше направил цял шивашки цех с робини под гаража си.

Смятаме, че помещенията са няколко, защото жертвите са били на различна диета и гледани по различен начин. Алкохоликът го е карал само на варени картофи и спирт. Диетата на Боб Марли е била съставена предимно от зеленчуци, пилешко месо и редовно пушене на

марихуана. Тази на Дженифър е била същата, но без наркотиците. За последната Петренко има следната теория: Ключът специално е тренирал бедрата ѝ. Това личи по несъразмерно развитите мускули на седалищните ѝ части и прасците спрямо горната половина на тялото. Най-вероятно я е карал да прави клякания всеки ден до откат.

Различните типове режим правят невъзможно съжителството на жертвите в едно помещение. Георги изпитва трудности с определянето на поведението на Ключа. От една страна се грижи, отглежда ги, от друга ги убива по най-жестокия начин. Единственото, което успя да заключи беше, че си имаме работа с реинкарнация на Йозеф Менгеле. Съгласен съм с твърдението му.

Общият ход на мислите подсказва, че Ключът не действа сам, а има помощници. Възможно цяла организация, секта или орден. Маската служи като тотем на обществото. Това обяснява и заключението за постоянния контрол над жертвите, което направи Петренко. Ако наистина съществува подобна група, нещата коренно се променят.

Първо, членовете ѝ могат да бъдат с най-различно социално положение, оттам с различни умения и познания. Това би обяснило неуловимостта на Ключа. Второ — тяхната информираност е на високо ниво, като се има предвид, че са знаели за камерите в случая с Боб. Трето — всички жертви са били третираны целенасочено, тоест е възможно да са били част от някакъв ритуал. Четвърто, ако всички тези доводи са верни, то това е цяла шибана организация! Тия могат да са навсякъде! Дори само няколко души да взимат активно участие в ритуалите, присъстващите може да са десетки.

Обсъдихме версията с целия екип и никой не успя да намери доводи „Против“. Започваме да я разработваме паралелно с основната — самотник, маргинал. Свързахме се с един университетски професор, занимаващ се с всякакви ордени и племена. Обеща списък с всички известни организации от подобен тип у нас, както и с такива, практикуващи мъчения и канибализъм. Страх ме е от тази хипотеза. Колкото повече я обмислям, толкова повече ме боли главата.

Тотален провал. Всички разпити, издирвания, изследвания, за да се окажем пак в самото начало. В това положение е малко вероятно, че ще накажем всички замесени. Членовете на такива общества рядко се издават, още повече когато извършените престъпления са такива.

Можем да хванем няколко души, но едва ли някога ще разберем цялата истина. И как не се сетихме досега?

Трепанацията в някои култури се е практикувала, за да приближи човека по-близо до бог. Възможно ли е след нея, органите и частите от телата да се предават в жертва? Ако е така, защо имаме тела, които са държани по няколко месеца, а имаме и Боб, който е бил в плен три години? А защо от различните трупове липсват различни органи? Политеистична секта? Три години!

Това означава, че в ръцете на Клюна може да има още хора в такова състояние. Ако е способен да се грижи за някого толкова време, значи може да държи пленници и по-дълго. Това рязко променя нещата, а ако има цяла ферма? Може би от страх, но мисля, че въпреки всичко е сам. Определено има умения и знания, възможно и огромна доза късмет. Усещам, че е сам. Ако бяха секта, досега да са почнали да правят масови гробове и щяха да оставят труповете си на видни места. Длъжни сме да проверим и тази версия. И без това сме проверявали какво ли не. Йосиф пое кореспонденцията с професора.

Той дойде при нас, преди около осем месеца, когато намерихме трупа на Мата Хари. Тя бе елитна проститутка, която приживе е имала връзки с висши политици, магистрати и хора от органите. Съответно той ни бе пратен точно заради това. Първоначално Петренко я бе кръстил Мери, в чест на една от първите жертви на Джек Изкормвача. При обиска на квартирата ѝ за срещи, открихме външен харддиск и разбрахме, че моралният облик на първите личности на нацията хич не е за гледане. Йосиф пое разследването на лицата от диска, а Петренко прекръсти Мери на Мата Хари. Тогава се появи версията, че е възможно Клюнът да е бил неин клиент.

Липсваха ѝ езикът, вагината, анусът и правото черво. След проверката на Йосиф липсваха няколко гигабайта от информацията. Естествено не бе намерил нищо, уличаващо министрите, прокурорите, bankerите и останалите политици. Наложих се аз да направя паралелна проверка, а Петренко, бидейки Петренко, беше направил копие на целия харддиск.

Оказа се, че Йосиф си е свършил съвестно работата, а по липсващите файлове предположихме кой го е изпратил. Нито Георги, нито Жени знаят тази история. С Петренко не му се сърдим. Ясно е, че няма как да откаже на такъв чин. Най-важното е, че момчето има

потенциал, ако продължава така и прихване нещо от нас, с годините ще се научи да казва „не“.

Като се обърна назад, имам чувството, че е минала цяла вечност, а не осем месеца. Нещата, които се случиха са много. Понякога се хващам, че бъркам последователността им. Уморявам се. Дано го хванем по-бързо. Вече не се издържа.

02.02

Цяла организация? Само ако можеше да чуеш смеха ми, когато казахте тази глупост! Това като комплимент ли да го приемам или като доказателство за абсолютната ви тъпота? Не виждате ли, че се уча с всяко ново месо? Не ви ли е минавало през акъла, че в денонощието има двайсет и четири часа, а грижите за живи зеленчуци отнемат максимум два? При това за какви грижи говорим? Да се нахранят и да се измият с маркуч? По-специфичните неща отнемат точно толкова време, колкото е нужно месото да свикне само да ги прави. Като се има предвид, че е с абсолютно празна глава, този период е около три дни. После контролът го осъществяват Нубийската Принцеса и Жана.

Мислиш ли, че някоя секта или орден щеше да се грижи така за месото след смъртта му? Логиката не подсказва ли, че в този случай ще го намирате аранжирано по еднакъв начин? Например забито с пирони в стена, или опънато с въжета около някое дърво? Или според теб е възможно кръвожадните Илюминати да оставят труп с джойнт в ръка? Добре поне, че не се поддаваш на такива идиотщини. И пак „имам усещането“! Забелязвам, че те е страх да кажеш мислите си директно и ги воалираш с такива словесни конструкции. Тук няма нужда да го правиш, само двамата сме. Много си забавен!

От друга страна, няма как мислите ви да не ме ласкаят. Излиза, че съм добър колкото цяла армия изроди, както ги наричаш. Въпреки че това не е най-тъпата версия, по която сте работили. Спомняш ли си, когато намерихте Младия Дядо в онази хижа в планината и бабата — свидетел? С какви очи само разказваше за червените светлини в небето, за малките сиви човечета, които щъкат из планината нощно време! Звъня в метеорологичната служба, за да питаш дали балоните им минават над хижата. Разходи се и до близката обсерватория, за да разбереш дали най-после е осъществен контакт от третия вид. Само Скъли ти липсваше. Най-накрая пита горския и той обясни за китайските фенери, и как гони влюбените двойки по шубраците.

Истина е, че технологично дишаме прахта на Поднебесната, но ще почакаме още няколко години докато направят летяща чиния. Понеже си добър човек, отиде в къщата на бабата и ѝ обясни феномена, за да спи спокойно. Тогава откри причината за малките сиви човечета — гъби, за които ѝ разказвал още дядо ѝ, наричаше ги „веселки“ и ром. Пак добре, че не я арестува за притежание на наркотици.

Колко удачно се сети за Мата Хари! Изядох описаните от теб части на месото ѝ, за да разбера как се е отразила амортизацията на вкусовите им качества. Тя беше отговорно месо. Веднъж годишно взимаше тримесечна отпуска. В края ѝ си правеше пълни изследвания и се лекуваше, ако нещо не е наред.

Издебнах месото пред лабораторията, когато взе резултатите. Оставих го да влезе във входа на блока си, след което го ударих леко по главата. Нямахте болести, затова го взех веднага. Ако му имаше нещо, щях да открадна телефона и парите. После щях да гледам с кеф как началството ви юрка да му търсите чантичката под дърво и камък. В това време то щеше да се излекува и щях да си го прибера.

Сега ти изглежда, че целите ми с Мата Хари и Жана се припокриват. Основната причина да държа толкова дълго втората, е, за да разбера до каква степен тялото възстановява грубо употребяваните продължително време полови органи. Заради планирания дълъг престой на това месо, реших да го използвам за поддръжка на кочината.

Омръзна ми да се оплакваш от главоболията си в дневничето ни. Да не мислиш, че на мен ми е лесно? Знаеш ли какви усилия трябва да полагам, за да съм в течение на нещата? Понякога искам да ти кажа нещо, да те упътя или да ти се изсмея. Представям си колко плачевна би била реакцията ако ме чуеш.

Много хора чуват гласове, но ги приемат за свои. А те не са. Аз пък съм — твой съм, както и ти си мой. Ти си светлата страна на Луната, а аз — тъмната. Разделя ни толкова малко, една тънка линия, но ме е страх да я прекрача. Теб също те е страх. Усещал съм опитите да надникнеш тук. Обръщал си глава към мен, но точно преди да ме видиш, затваряш очи. Това те прави страхливец, но е обяснимо. Изградил си се като личност и си сигурен, че не можеш да бъдеш друг. Не искаш да си друг, харесваш се. Жертвал си много за тази

привилегия. Да живееш със себе си, въпреки всичко, което се случва около теб. Аз съм същият. Виждаш ли колко интересно се получава? Смазващото количество месо прави всичко, за да си докаже, а и на околните, че е личност. А ние с теб — две противоположности, сме завършени индивиди в едно месо. Ирония на съдбата, както биха казали баналните мислители. За мен това е дар и проклятие. Мога да черпя твоите информация, мнения и мисли без да го знаеш. В същото време изпитвам болка, непотребност, безсмислие, защото не мога да съм толкова полезен за теб.

Не се възгордявай обаче. Не знаеш нищо за мен, а ме търсиш вече три години. Значи ти липсва нещо, което имам аз. Не затворих очи, когато погледнах към светлината. Тя ме заслепяваше, но все пак гледах в нея. Тогава видях очертанията на лицето ти, прочетох мислите ти, оцених личността ти.

Гледайки живота ти се чувствах оцетен, низвергнат тук в тъмното. Дълго време се учех от теб и те анализирах. Поисках да имам собствен живот. Както виждаш, успях да си го взема. За разлика от теб, бях достатъчно благороден и не те оставих в периферията му. Толкова много давам, а ти ми мрънкаш за главоболията си. Нищо. Колкото и да сме различни, съдбата ни е отредила да сме заедно, затова ще продължа да споделям себе си с теб.

05.02

Забелязвам, че напоследък си в по-лошо състояние от обикновено. Явно започваш да губиш тренинг. Преди на третата седмица имаше доста повече сили. Аз храня месото с хубава, калорична храна, но ти явно не разбираш един прост факт — 12 часа без ядене са проблем! Пушенето също, увреждаш рецепторите. Ще го убиеш! Едва успявам да го събудя след твоите мъчения. Затова и изглежда толкова зле. Като го погледнах в огледалото се изплаших — черни кръгове под очите, не си се бръснал отдавна. Бузите започват да хлътват.

Съгласен съм, че тридневната брада придава на месото известен чар, но мина вече седмица от последния път. Искам да махна тази четина от лицето, дразни ме ужасно много. Досега не съм правил подобно нещо, но явно вече има нужда. Не стига, че се грижа за месото в кочината, а сега трябва да поддържам елементарната хигиена на това! Досегашното разпределение на задачите повече ми харесваше.

От друга страна разбирам, версията с организацията те стресира неимоверно много. Все още не сте намерили Петров, а си убеден, че съм сам. Разкъсваш се вътрешно и се ядосваш, че губите време и усилия в безсмислици. Длъжен си да разследваш и тази вероятност. Усещаш, че скоро ще има нов труп. Прав си, ще има. Не съм сигурен дали да ти помогна и да докажа, че съм сам или да те оставя да се помъчиш още? Така или иначе те чакат неща, които трудно ще успееш да превъзмогнеш.

Останаха пет месеца до момента, в който ще разбереш за мен. Искам да ги използвам максимално. Знам, че ако избереш правилния път и се обърнеш към мен, ще се опиташ да ме обуздаеш. Няма да се получи. Аз виждам мислите ти, тогава и ти ще виждаш моите.

Ако успееш да преодолееш първоначалния шок от новината за присъствието ми и се опиташ да вникнеш в ситуацията, ще осъзнаеш красотата ѝ. Хубавото е, че няма да губим време в празни приказки, всичко ще се изясни с един поглед.

Когато взех решението да пиша в дневничето, исках да те унизя. Да покажа, че не държиш в ръце всичко в живота си, както си мислиш. Исках да разбереш, че концепцията за контрол е илюзорна. Сега обаче те виждам по-добре. Препрочитам записките ти по няколко пъти. В теб прозират черти, които не бях забелязвал досега. Дали е така, защото преди откровено те мразех или бях заслепен от предимството да съм в сенките? Оказва се, много си приличаме с теб.

И двамата оправдаваме убийството, стига да е заслужено или има някаква висша цел. От друга страна осъзнаваме греха, който дамгосва всеки убиец. Разбираме, че смъртта е част от живота и когато дойде, е по-добре да е бърза. Не се страхуваме от нея, без значение дали я асоциираме с нашето месо или я виждаме отстрани.

Относно усета за убийците — не се ласкай. Аз ти подсказвам. Тайната е в очите — в началото са спокойни, но колкото повече разказваш за престъпленията им, зениците им толкова повече се отварят, сякаш с тях ловят думите ти. Започваш да им обясняваш, че ги разбираш, че знаеш какво са чувствали, усещали, обвиняваш жертвите. Не помръдват, пресъхналите им устни леко се отварят, въздухът със свистене прониква в жадните дробове. Цялото им същество се къпе в мига — виждат човек, който мисли като тях. Нужно е само още едно нещо, което да ги доведе до оргазъм, а теб до самопризнание. И аз ти давам тази фраза: „В друго общество щеше да си герой“; „Тя си го просеше, ти направи каквото трябваше“; „На твоето място щях да направя същото“.

И ти като убийците си мислиш, че си уникален, че няма други като теб. И както всяко едно месо, което някога е дишало, диша и ще диша — грешиш. Устроени сте така, че единственият начин, по който можеш да бъдеш уникален сред морето от месо е да знаеш, че не си. Да знаеш, че умът ти, месото ти, действията ти, страховете ти, смелостта ти, всичко в теб действа по абсолютно същите закони, по които действа и във всяко друго месо. Единствената разлика е в житейската история. Но вашата егоцентричност не ви позволява да приемете този простичък факт. Криете се от него в заешките дупки на комплексите и страховете си.

Мислиш, че причината все още да ти става е прекрасното ти генетично наследство. Не е така. С темповете, с които пушиш и ужасния хранителен режим, плюс алкохола, се беше докарал до

угасващо състояние. А беше на четирийсет. Четири години по-късно, когато се оттеглям да почина, се съвкупявах като двапетгодишен. За теб това е толкова важно, че дори го виждаш като първия знак на идването ми. Далеч не е така. Не усещаш, че ти се пуши по-малко, въобще не ти се пие алкохол или че намаляваш драстично кафето. Виждаш ли колко е просто? Нищо уникално. А аз полагам тези елементарни грижи, защото е нужно някой от нас да задоволява половите потребности на месото ни. Аз нито изпитвам желание, нито имам време за това.

Щенията ми са други и към този момент би трябвало да знаеш доста за тях. Все пак ще ти ги обясня. Сигурен съм, че ще се припознаеш в някои. Правя го и защото не искам, ако милото ни дневниче попадне в чужди ръце, някакви хора да си правят свободни съчинения. Нека всичко бъде ясно. Ще започна отдалеч.

Преди трийсет и четири години, когато бе на десет, разбрах, че ме има. Тогава ти за пръв път видя човешки труп. Беше на твой далечен роднина. Не помня от какво почина — от рак или от старост, но знам, че гледката беше интересна. Срещал си го три или четири пъти приживе. Погребението и изсъхналото, гримирано месо в обредния дом не ти направиха кой знае какво впечатление. На мен също. Други неща помним от онзи ден — синът на починалия. Спомняш ли си го?

Хероинов наркоман, чиято възраст беше трудна за определяне. Косата му бе рядка, сплъстена, дълга до раменете. Зъбите му бяха окапали. Погледът беше необичаен. Съсредоточен, попиваше всичко наоколо и в същото време блуждаеше, сякаш гледаше в нищото. Забелязал съм, че това е свойствено за лудите, наркоманите и хората изпаднали в шок. Последните обикновено не помнят нищо от случилото се, докато са били в това състояние. Не знам какво е станало с него, сигурно вече е умрял. Ако зависеше от мен, щях да го убия много преди това, само за да не мъчи баща си. Той беше добър човек. Според наблюденията ми децата са противоположности на родителите си. Ако едните са лоши, другите са добри. Понякога си мисля, че ако имам деца, ще се старая да съм много лош пред тях. Тогава напук ще пораснат добри. Както и да е.

Спомни си, че докато вървеше с вашите към ритуалния дом, още преди да видиш трупа, подмина един гроб. Целият беше в бурени, а

знакът за съществуването му бе само един висок, масивен черен кръст. Тогава той ти се стори огромен. Като погледна нагоре, слънцето се намираще точно там, където се кръстосаха гредите му и те заслепи.

В този момент аз отворих очи. Не знам какво съм бил преди, но смятам, че това е моментът на раждането ми. В първите няколко години само наблюдавах — теб и твоя свят. Тогава изпитвах страх, защото не знаех какво съм. Само си представи — да се събудиш в месо, в което живее формираща се личност!

Първо се страхуваш, защото не контролираш нищо, не взимаш решения, дори не знаеш дали имаш право на каквото и да е. Чувстваш се като паразит, а не искаш да си такъв. Осъзнаваш, че можеш да си много повече. Единственото, което можеш да направиш, е да наблюдаваш, за да опиташ да разбереш какво си.

Гледах теб, гледах света, гледах как реагираш на него. Свидетел бях на всичките ти притеснения и вълнения, успехите и загубите. Осъзнах, че си приличаме — изпитвам страх, емпатия, гордост и желаниа.

Докато напълно се убедя в това, ти вече беше на двайсет години и учеше в Академията на Вътрешните работи. Първоначално изборът ти ме заинтригува, стори ми се интересно. После се разочаровах. Там ни учеха как да разкриваме престъпления, а не как да ги предотвратяваме. Естествено, си мислеха друго, но преподаваната методология е крайно неефективна. Би била добра в идеален свят, но ако той бе такъв, нямаше да има нужда от нея.

Реших, че имам право да избира какво да уча. Аз лично. Отделно от теб. За да разбера какви са възможностите ми, една вечер се опитах да събудя спящото ни месо. Тогава разбрах колко сложен механизъм е то. Едва успях да отворя очи и да раздвижа пръстите на краката и ръцете. Бях впечатлен от възможностите му и исках да науча всичко за него.

Учудих се колко малко внимание обръщаш на начина, по който извършваш дадени движения. С каква лекота тичаш, тренираш, изпълняваш сложни комбинации от удари, а единственото за което мислиш, е мускулната треска след тренировка. Осъзнах, че имаш подсъзнателна връзка с него и дори не отчиташ наличието ѝ. За него твоите заповеди са закон. В моя случай нещата бяха съвсем други.

Трябваше да го овладея, да разбера командите и да се науча да ги подавам така, че да ги изпълнява безпрекословно и веднага. С времето ставах все по-добър и след няколко месеца успях дори да се разходя из общежитието на академията през нощта.

В периода на мълчание, открих и други неща. Например, аз съм по-малък от теб с десет години. Използвах цялото време от раждането до прохождането си, за да анализирам случващото се. Имах късмета да гледам на живота не само през своята призма, но и през твоята. Заради това процесът бе по-бърз и обективен.

Разбрах и друго нещо — в първите си години не бях свързан с месото. Рецепторите ми въобще не реагираха на присъствието ми. Заради това всъщност беше толкова трудно да го овладея. Положителното в тази ситуация бе, че не изпитвах нужда от почивка. Десет години бях буден и бодър. Аз никога не спя, винаги наблюдавам и разсъждавам. Затова, въпреки че се родих преди 34 години, смятам, че съм двойно по-възрастен. Просто не губя времето, което губите вие, заради месото си.

Едва когато започнах да използвам месото усетих умората. Първоначално реших, че съм болен. После, че месото и ти, по някакъв неведом за мен начин, се съпротивлявате на присъствието ми. Оказа се, че безпокойството е било напразно.

Време беше да действам. Първото нещо, което направих щом успях да стана, бе да разбера чий е бил онзи кръст, благодарение на който отворих очи. Порових се в интернет и не намерих нито един източник, който да ми даде информация.

Тогава реших, да използвам научените в академията методи — отидох на гробищата и потърсих най-стария гробар. От него разбрах, че въобще няма гроб. На това място се е намирал входът към най-първото, старо гробище, което е основано в града ни преди стотици години. Обяснението беше логично, но когато стоях до кръста усещах, че под краката ми има нещо. В крайна сметка реших, че единственият начин е сам да разбера какво е.

Една нощ отидох на гробището, разкопах земята и открих метален саркофаг. На него бе написана датата 22.09.1396. Понеже саркофагът беше много тежък, се наложи да направя дупката с метър по-широка, за да успея да го отворя без да го вадя. Вътре не намерих

кости. Имаше двайсет и четири чумни маски. Знаеш ли защо толкова те беше страх от тях?

Онази нощ взех месото ни веднага след като заспа. Обикновено чакам около час и половина. Онзи път бързах, защото иначе времето нямаше да стигне. После, когато бях в гроба, ти започна да се събуждаш и се опита да си го вземеш, но аз не го дадох. Този епизод в паметта ти се е отпечатал като кошмара, който сънуваш. Не знам на какво се дължи това, че последния път реагира толкова спокойно, дори радостно, когато видя маската на локомотива. Вече нямам толкова време да те наблюдавам и анализирам. Може би наистина си мислиш, че колкото повече месо ви давам, толкова по-голям шанс имате да ме заловите.

След като открих маските, се разрових в историята на града ни. Намерих само една легенда, свързана с темата и по всичко личи, че е вярна. Оказа се, че тук също е върлувала Чумата. Група лекари през 1396-та година почти са успели да я спрат. Местните хора им били много благодарни и започнали да ги величат. Това не се харесало на свещениците, които решили да преподадат урок и на населението, и на по-светлите глави в града.

За една нощ те заловили всички лекари и ги убили. После обявили, че самите лечители са заразявали хората с болестта и когато вече ги няма, всичко ще бъде наред. Периодът между 1397-ва и 1399-та е бил най-смъртоносният за популацията тук.

Кой и защо е заровил маските точно там не знам. Имам две предположения — или това са били самите свещеници, с посланието „Чумата беше дотук“. Или са били хора, които са знаели истината и по този начин са отдали почит на спасителите си. Няма кой знае какво значение.

В онзи момент бях впечатлен от устройството на месото ни. Когато научих и историята на кръста реших, че целта ми на тази земя е една: да изуча медицината и да помагам на хората. Единствената пречка, да осъществя това беше ти.

Без много да мисля се захванах да изучавам анатомията. После се задълбочих в различните системи, които движат месото, в строежа и функциите на органите ни. За двайсет години учене и упражнения — Петренко и за това е прав — тренирах предимно със свинско месо, достигнах днешното си ниво.

Искам дебело да подчертая факта, че целият процес се случваше, докато ти спеше. Тоест не контролираше месото ни. Постигнах огромен успех въпреки теб и бях достатъчно благороден да не преча на твоята кариера.

Оставях месото ни да си почине, когато имаше изпити. Помагах при разследванията на случаите. Стараех се да не преча на личния ти живот. Ако знаеш колко пъти бившата ти приятелка си е говорила с мен, когато е ставала късно през нощта, а аз съм бил на компютъра. Нито веднъж не се издадох. Надявам се да оцениш това, защото ми коства много или поне така си мислех в началото.

Тогава бях поставен в патова ситуация — исках да се развивам, а нямаше как да го направя без да се показвам. Размишлявах над този въпрос паралелно с ученето, защото не исках да губя време. Решението дойде някак от само себе си. Първо — беше ясно, че никога няма да мога да практикувам, затова единственият шанс беше да се насоча към изследователска дейност. Второ — нормалните изследователи нямат опита, който придобих в борбата за овладяване на месото. Тоест техните въпроси опират в тавана на възприятията им, ограничение, което аз нямам.

Вие отъждествявате личността си с него, а аз не. Затова и наричам тялото „месо“. Неговото състояние е плод на съзнанието. То се амортизира и изхабява, но има защитни механизми. Чрез тях то се адаптира към промените в структурата си. Изхождайки от това, реших да се съсредоточа в две направления.

Първото е физическа амортизация на месото, при стандартен за конкретен типаж начин на живот. Второто — нарочна амортизация на определени части от месото с цел проследяване реакцията на организма. Ще ти обясня по-подробно какво имам предвид.

В първия случай взимам месо, което вече е доведено до определено състояние от алкохол, цигари, спорт или перманентно невротично състояние. Изследвам тези органи и части, които според мен са най-засегнати. Описвам резултатите. Във втория случай — наблюдавам тенденциите в интересите на социума. Въз основа на тях поставям тема, намирам подходящо месо и я разработвам. Частен пример за това е Дженифър.

В последните години е модерно жените да имат здрави бедра и задни части, като хипертрофирания им вид спрямо останалото тяло е

социално поощряван. Най-видните представителки на това течение са известни като „туърк машини“. Аз си направих такова месо и го изследвах. Веднага ще приложа и резултатите, които получих.

След подготвителния етап, изключително внимателно успях да изрежа всички мускули между таза и бедрото. Противно на очакванията, не бяха жилави. Като се има предвид натоварването, което трябваше да понесат, наистина е потресаващо. Напомняха телешко, изключително сочно, изключително крехко. Термичната обработка също се вписа идеално в изработените от мен нормативи. Отбелязах, че цялата останала мускулатура се бе приспособила към хипертрофираните части.

Кръстът се бе развил в съответствие с тях. Колкото по-нагоре към раменете оглеждах, толкова по-слаби ставаха мускулите. Тоест въпреки поставената цел, са нужни комплексни тренировки, за да се запази някакъв, дори и минимален баланс в организма. Отбелязах износването на тазобедрените и коленните стави. За мен преследването на подобни еталони за красота не си струва, като се имат предвид негативните им ефекти. Въобще няма да говоря за мимолетната, от гледна точка на продължителността на човешкия живот, мода.

Както се досещаш начинът, по който осъществявам дейността си е обусловен от това, че никой не знае за мен. Съответно сам построих лаборатория в кочината. За жалост инструментариумът, който мога да си позволя не покрива изискванията ми. След известно търсене на алтернативи, достигнах до извода, че най-добрият апарат, с който разполагам, е нашето собствено месо.

Затова изяждам всички опитни образци и въз основа на сигналите, които получавам от него описвам резултатите. Това е. Няма секти, няма психични заболявания, няма сексуални или религиозни изкривявания. Аз съм човек, който живее в твоето тяло, Кука, и заради теб е принуден да яде пробите, които взима за изследванията си.

Скоро ще трябва да се събудиш, затова последно: Сравнението, което направи Георги между мен и Менгеле, не е много точно. Той е използвал за изследванията си хора, подбрани по идеологически принцип. Аз и по душа, и по ориентация съм хуманист, затова не делея месото по раси или форма на черепа. Естествено бях поласкан, че оценява толкова високо качествата ми, но това уточнение е важно.

11.02

Събудих се обръснат. Не помня кога съм го направил. В последната седмица разбрах истинското значение на думата „изтощение“. Спя по повече от 12 часа на ден, имам мускулна треска, без да съм тренирал. Жените вече ме отвращават. Погълнат съм изцяло от работата.

В първия ден от командировката повръщах нещо, въпреки че не бях ял от два дни. Не мога да открия логично обяснение на състоянието си. Нямам желание и време да ходя на лекар. Отчаян съм и слаб. Сигурно това са двете думи, които описват идеално депресията.

Колегите, които търсеха Петров се оказаха мръсни, гадни копелета, които трябва да горят в ада. В сигнала за издирване бяхме написали, че го търсим за убийството на Боб Марли. Дойдоха три съобщения от страната за задържани хора, които съвпадат с описанието, а един дори бе направил пълни самопризнания.

С Георги отидохме първо при него. Оказа се шизофреник. Куките, не мога да ги нарека по друг начин, го бяха арестували в една кухня за бедни. Държали го два дни гладен, след което си признал за две убийства — нашето и на един местен дилър. След разговора Георги беше бесен. Вдигна чутовен скандал и докладът за „работата“ на тия кретени на реда вече е в министерството. Шибаняците бяха решили, че могат да го използват хем, за да се чуят имената им в столицата, хем за да си решат висящото дело. Тъпи копелета.

Психоболните, тихите луди, или като ги наричаме ние „идиотите“, са готови да признаят всичко за храна. Дръж го на вода известно време и после му донеси филия с майонеза. Ще ти признае, че е свалил Хинденбург, ще ти разкаже как е отровил Сталин и ще ти сподели тайни за аутопсията на извънземното от Розуел. Всичко, за което се сетиш. Нужно е само да му помогнеш с подробностите. Бедният човечец.

Пуснали го от лудницата, където го прибрали преди 6 години за гавра с животни. Интензивното лечение го беше докарало до

умственото ниво на весел първолак. Като го доведоха в стаята за разпити, попита конвоя дали после ще го пуснат да играе на топка. Като седна пред нас, изправи гръб, пое си дълбоко въздух и започна да говори, все едно рецитира патриотично стихотворение. Разказа ни в три изречения за нашето убийство, а после трийсет минути описваше второто. Питахме го какво е правил, след като е бил пуснат от лудницата.

Настроението му се промени, стана тъжен първолак. Разказа, че това е била най-лошата Коледа в живота му, защото я посрещнал на улицата. Нито знаел къде да яде, къде да спи, нищо. Докато бил на лечение, баща му починал и той останал сам-самичък. Първата вечер спал на една пейка в парка и полицията го прибрала. Така още два пъти, но после като го виждали, подминавали.

Една сутрин срещнал чичо Картон. Така нарече клошаря, който му показал как да рови в кофите и къде е кухнята за бедни в града. Когато отишли с чичо Картон да ядат, много голямо впечатление му направило, че не трябва да работи, за да получи порция. В лудницата го карали да търка пода и да сменя подлоги. Два дни с чичо Картон живели заедно, но на третата вечер чичото изпил вещерска отвара, набил го и си тръгнал. Оттогава не са се виждали.

През цялата следваща седмица клиентът ни гладувал и спял по пейките. Мислел, че без чичо Картон в кухнята няма да му дадат храна. В крайна сметка не издържал и отишъл да моли. След като се наял, решил да благодари за храната. Свалил си палтото и започнал да търка пода. Другите посетители на кухнята не одобрили това и започнали да го ритат. Тогава се появила феята Айя, която го спасила и разрешила да спи в един ъгъл на столовата.

Вече можел да яде до насита, а в замяна трябвало да поддържа чистота. Така живял няколко месеца в мир и хармония, която била нарушена от дементорите. Хванали го, докато изхвърлял боклука и после го набили. Феята идвала да го търси в затвора, той бил чул гласа ѝ. Дементорите обаче излъгали, че не знаят къде е. Въпреки че сега в живота му има по-малко слънце, защото прозорчето на килията е много високо, той все още таеше надежда, че ще бъде спасен.

След разпита с Георги отидохме в столовата за бедни и намерихме феята Айя. Оказа се студентка по международни отношения, обожаваша Хари Потър и работеща на доброволни начала

в кухнята. Разказът ѝ потвърди историята на нашия идиот и го пуснахме. Към доклада за „колегите“ прикрепихме и копие от видеозаписа на разпита, за да получат по-ясна представа тия горе какво работи по места.

Тръгнахме към другия край на страната, откъдето дойде вторият сигнал. В едно от най-големите села на Люляковата долина ни посрещнаха колеги, които се хилеха като гореописания идиот. Вкараха ни в стая за разпити и започнаха да водят един по един заподозрените. За наш късмет, разговорите не бяха изпълнени с приказни герои. От тях научихме кой с кого е спал, кой чия крава е бил откраднал и какво се е случило с нафтата в резервния генератор в птицефермата.

Оказа се, че щом колегите получили описанието на издирвания, решили да съберат всички, които дори малко приличат на него. За щастие това бяха едва четирима души, за нещастие — изхабихме един ден за да чуем историите им. С Георги решихме да не докладваме местните полицаи в министерството. След като видяхме контингента с който работят, стигнахме до извода, че имат достатъчно акъл, за да се справят с него.

Преди да тръгнем на път, за да проверим третия сигнал се обадохме по телефона на тамошните колеги. Те всячески се опитваха да ни убедят да дойдем. Подозрително увъртаха отговора на въпроса „Защо си мислите, че сте хванали правилния човек?“. Казваха, че описанието съвпадало, бил е рецидивист с четири присъди, излязъл бил от затвора преди няколко години. Появил се при тях миналата година и започнал да работи на пристанището. Бил много подозрителен и в същото време харизматичен тип. Лесно будел доверие у хората. Накратко ни описаха изверг с външност на супер модел. В лудница не бил лежал.

Имал съм случаи, в които заради липсваща документация в справката за биографията им, сме пускали хора, които са се оказвали престъпници. Затова имаше шанс да е нашият човек. Конферентната връзка бе с трима души, най-активен беше началникът на отделението. След като приключихме с обещанието, че ще помислим и ще им се обадим утре, Георги се чу с един местен следовател. Познавали се от някакъв стар случай. От него разбрахме, че съпругата на шефа му преди много години си е имала вземане-даване с този рецидивист. След като онзи се върнал в града, началникът се побъркал от ревност и

си намирал всякакви поводи да тероризира човека. Разбрахме се, че няма да се хабим излишно и ще отложим посещението за неопределено време. Поне докато се появят по-сериозни основания за присъствието ни.

Когато се върнахме у дома, намерихме Йосиф в ужасно настроение. Бе проучил целия списък със секти и тайни общества, който професорът ни даде. Освен умора, у него се бе развила и своеобразна параноя. Намираше абсурдни връзки между различни събития, около тях построяваше обединяваща ги теория и достигаше до абсолютно адекватно заключение. След което процедираше по същия начин, за да го обори. Дадохме му два дни да си почине и му забранихме да гледа телевизия.

Заех се да чета съкращения списък. Йосиф бе изчистил всички култове, които се занимават с групови убийства, правят еднотипни жертвоприношения или имат практиката да взимат скъпоценностите и имотите на жертвите. Религиозните общества също не подхождат, защото и сатанистите, и фанатичните християни оставят ясни следи за своята принадлежност. В крайна сметка бяха останали два варианта.

Първият бе „Сестринството на Асклепий“. Таен орден, съставен от медицински сестри, които евтаназират неспасяеми пациенти, страдащи от адски болки. Били са най-активни по времето на двете Световни войни. Впоследствие за тях нищо не се е чуло и видяло. Подозренията на професора са, че все още съществуват. Според него сега действат много рядко, но се стараят да поддържат определен брой членове, за да са готови в случай на война или друга извънредна ситуация.

Замислих се дали някоя от тези сестри се е грижила за пострадалите от дерайлирания влак. Едва ли някога ще се разбере. При всички положения не са те.

Вторият вариант е доста по-интересен и не е точно тайно общество. Това е форум, който се поддържа в даркнет. В него различни хора описват извратените си фантазии и начина, по който ги осъществяват. Проблемът е, че това е много затворена общност. За да успееш да надникнеш вътре, трябва не само да се регистрираш, но и да попълниш тест. Йосиф го бе направил, но след това администраторът на форума бе поискал да снима на видео любимия си фетиш и ако е достатъчно... цветен, щял да получи регистрация. Йосиф обещал, че

ще изпълни това условие, и решил да ни изчака, за да кажем ние какво следва.

Когато чу за какво става дума, Георги се плесна по челото. Ядоса се, че не се е сетил досега и каза, че има една дама — негова колега, която има регистрация на това място и е доста активен потребител. Имали мимолетна връзка и заедно чели истории от там.

Когато бяхме на път с него говорихме за много неща. Разказвахме си стари случаи, говорихме за личния си живот. Споделих му историята с бившата си и той ме подкрепи. Наистина с нея живеем в различни светове. Щом не е могла да съжителства с моя, значи мястото ѝ не е било там.

Неговата история също е интересна. Разведен е, с едно дете. Имал е добре развита частна практика, печелел доста пари. В един прекрасен ден го поканили да консултира разследването на един сериен изнасилвач. Харесало му да се рови в главите на престъпниците и това му била грешката. Занемарил цивилната си работа, заради това започнал да получава по-малко пари и жена му си тръгнала с детето. По време на бракоразводното дело го описала като психопат, който получава едва ли не сексуално удоволствие от фантазиите на престъпниците, които разследва. Отбелязах, че е наполовина права.

В крайна сметка му взела всичко. „Ако исках можех да повлияя на съда, но в думите ѝ имаше доза истина. В първото си дело се чувствах като животно, което за пръв път е опитало кръв.“ На прима виста това сравнение може да изглежда страшно, но той е от правилните животни. Естествено, няма никакви сексуални асоциации с труповете на Кюна. Поне аз не съм забелязвал такова нещо. Сега му е мъчно и въпреки това е доволен, че е постъпил така. Според него човек трябва да прави неща, които му харесват, защото тогава става пълноценен. Само в тези случаи в живота му се появяват правилните хора и той се чувства щастлив. Другото по-добре да го пуска.

Пак се опитах да разбера какво мисли за мен в психологически план. Не успях, но ме попита дали като малък съм страдал от сомнамбулизъм и дали съм имал неврологични проблеми. Не знам защо ми зададе тези въпроси. Сигурно е забелязал, че едва се наспивам и не ям през деня. Не му казах за повръщането, нито за бръсненето.

Ще реши, че наистина ми има нещо. Според мен, това е преумора и нервно напрежение. Георги също смята, че имам нужда от почивка.

Освен работата, тази седмица имаше проблясък и в личния ми живот. Доколкото може да се каже, че имам такъв. Камелия, една проститутка, която посещавам от време на време ме потърси. Казах ѝ, че не ми е до секс сега, но тя ме помоли за услуга, не можела да ми обясни по телефона. Когато се срещнахме ми връчи кутия за транспортиране на домашни любимци, съдържаща котак. Още преди да я попитам за какво по дяволите ме има, се извини, обясни ми, че заминавала за три седмици с някакъв клиент и нямало на кого да остави котака. Не искала никой да идва го храни, защото това е личното ѝ жилище.

В апартамента, където работи, съседите я гледали с отвращение и неприязън, заради големия човекопоток. Страх я е, че може да се случи и тук. Докато карах Гаргантюа към вкъщи той мяукаше, все едно отива на заколение. Пуснах го в апартамента и той веднага се скри. Оставих храна, вода, сложих му тоалетната и започнах да чета списъка от Йосиф. В следващите два дни не виждах котката, но купата с храната ѝ се изпразваше, а тоалетната се пълнеше.

Днес Гаргантюа влезе в стаята ми, докато лежах настрани на дивана, скочи отгоре и се настани на хълбока ми. От появата му се почувствах много приятно. Толкова, че лежах два часа без да помръдна, за да не нарушавам покоя му. В крайна сметка цялото ми тяло изтръпна и се наложи да се изтърколя на пода, за да се изправа.

Излиза, че обичам котки. Прекалената възбуденост и активност на кучетата ме притеснява по някаква причина. Струва ми се дори, че котето помага да се справям по-лесно с главоболието.

Безпокои ме, че го усещам някак по-навътре в главата си. Трудно е да го обясня. Това, че не помня кога съм се обръснал, както и повръщането без да съм ял, също е притеснително. Засега си мълча относно първото, но направих снимка на второто и я изпратих на Петренко. Той има опит в определянето на съдържанието на стомаха и каза, че е месо. Попита ме какво съм ял, за да не прави същата грешка. Явно нещо се случва в главата ми. Надявам се, че ще успея да хвана Кюна, преди да грохна.

Забелязал съм, че главоболията приблизително съвпадат с появата нов труп. Тези неща са много често срещано явление, при

подобни дела. Колеги са ми разказвали как едва ли не имали подсъзнателна връзка с някои престъпници. Тези гонитби костват много на разследващите полицаи. Убийците си играят със съзнанието им, изпращат им послания и ги унижават психологически. Не се чувствам точно така.

Мисля, че ме няма в света на Клюна, докато моят е изцяло обсебен. Той си върши безчинствата без да се съобразява с това, че после ще дойда и ще го накажа. Унизително е да посветиш над три години от живота си на някого, а той да не дава сигнали, че въобще знае за съществуването ти. Дразнещо е, чувствам се безсилен и изолиран. Понякога мисля, че ако това бе традиционна игра на котка и мишка, нямаше да ми е толкова тежко.

Не искам да се променя сложността на задачата, а да бъде отчетен фактът, че четирима от най-добрите професионалисти в страната му дишат във врата. Държи се така, сякаш полицията, законите и наказанията не съществуват. Отгоре на всичко го прави демонстративно и без страх от последствия. Може би в момента в мен говорят догмите на обществото. Набитата в главата ми вярва в правилата. Може би аз греша, а той е прав?

Колко струва на човек спазването на обществените норми? Това е ежедневно преглъщане на унижения, раздразнение и неизказване на личното мнение и воля. Понятията „възпитание“ и „такт“ се сблъскват с противоположните — груба сила, глупост и наглост. Резултатът е плачевен за първите и дебилно тържество на вторите. Наглият кретен не разбира, че не му е отстъпено, а просто е оставен да си троши главата. Осмисля съществуването си, чрез малките битови победи. На практика той е безсмислен с цялата си помпозност, грубост и арогантност. Естествено, в дългосрочен план наглият ще загуби играта на живота със сто процента сигурност. Просто няма да има сили да я доиграе. Нормалният, обаче всеки ден трябва да си доказва, че е прав.

Тази битка отсъства в света на Клюна. Той действа оправдано спрямо разбиранията си и по своеобразен начин е благороден. Целта му не е да унизи другия, за да извиси себе си, а да постигне желания резултат. В нашите очи жертвите му са били унижени, не в неговите.

В мен също се води борба между комплекси и здрав смисъл. Чувствам се уязвен от това, че той спокойно продължава да живее и да се усъвършенства, без да го е страх от мен. В неговия свят

откровената, чиста и грозна истина е на първо място. Определяме го като циничен психопат, който си е втълпил някаква изродия в главата и си я следва. Такъв е, но съм сигурен, че има студена и прагматична логика в мислите му. Ключът не страда от човешките комплекси, не изпитва ярост или отчаяние. Ако имаше дори помен от подобно нещо, трупове щяха да ни го кажат. Много искам да видя лицето му.

Пак започвам да анализирам психопрофила му. Коригирали сме го толкова много пъти, че вече май се отказахме да го правим. Понякога си го представям като арогантно, цинично копеле. В други случаи като изкусен занаятчия или вгълбен изследовател.

Това не променя факта, че е сериен убиец и не трябва да бъде осъждан на смърт. За тези хора най-страшен е доживотният затвор. Да знаят, че на няколкостотин метра от тях кипи живот, но ги подминава, а те гният. Заедно с идеите и желанията си. Ясно е, че дори и да се опита да се разкае, няма да е искрено. Каквато и да е мотивацията му за убийствата, няма да съжалява за тях. Най-много да се самоубие, защото не желае да бъде животно в клетка.

Въпреки всичко и той е човек, и той страда от същите пороци, като всички останали. Колкото и да се опитва да заглуши свойствените за нас чувства и желания, това няма да продължава вечно. Страхът, несигурността, тщеславието, желанието за власт, все нещо ще избие. Това ще го направи уязвим и ще ни даде шанс да го хванем. Засега имаме девет убийства. Девет маски. Може би следващия път, когато сънувам кошмара трябва да преброя колко са в ковчега?

16.02

С Гаргантюа се разбираме все по-добре. Вече ме посреща на вратата, когато се прибирам. През цялото време ходи след мен и ми дава знаци, че иска да легна, за да може да се настани отгоре ми. Характерът му е по-скоро кучешки, отколкото котешки. Забавен е и приятен. Вече не искам да го връщам на Камелия. Тя изпрати няколко снимки от почивката.

Намира се в Тайланд. Изглежда щастлива. Дано успее да го излъже този и да спре с проституцията. Умно момиче е, но обича красивия и лесен живот. Не знам дали заслужава да се уреди по този начин и какво ще излезе от това, но защо пък не?

Преди години ценеше свободата си, не искаше дори да помисля за обвързване или връзка. Мисля, че ѝ харесваше да отказва да се подчинява на богати мъже, свикнали всички да им играят по свирката. С удоволствие разказваше как някой си ѝ предлагал да я позлати, само за да е с него. Чувстваше се силна.

Отношението ѝ започна да се променя, когато приближи 35. Не знам какво точно ѝ повлия, дали предложенията намаляха, дали е сработил майчинският ѝ инстинкт или е решила, че остарява. Може просто вече да ѝ е писнал този начин на живот. Предполагам, че е последното. Както и да е. Добра е в леглото, води приятни разговори. Разбирам защо богатият я е харесал.

Запознах се с нея, докато разследвах случай на един изрод, който пребиваше проститутки. Копелето беше хитро. Сводниците и охраната им не можеха да го хванат, защото биеше и тях. Иначе що се отнася до стоката са много стриктни. Единствените, които имат право да я бият са те. Никой друг, освен в някои конкретни случаи, но това струва много пари.

В крайна сметка от безизходица се бяха свързали с началството по техните канали, а то спусна случая на нас. На Камелия бе избил четири зъба и ѝ бе оставил белег на брадичката. Зъбите си ги оправи, а

белегът ѝ отива. Затова не го е махнала досега. Твърди, че хем ѝ напомня да внимава, хем е чаровен.

Побойникът наистина беше неуловим. В крайна сметка се наложи да започнем ние да пазим проститутките. Една вечер получихме сигнал за поредно пребито наше момиче. Отидохме на мястото с патрулна кола. По пътя, в една малка уличка, се разминахме с много очукана трошка. Шофьорът ни гледаше и се хилеше. Спряхме го и още когато отворих вратата, той през смях ми каза „Счупих ѝ краката, човек, счупих ѝ краката!“. Наистина беше счупил краката на 19 годишното момиче. Причината — вдигала ги много високо и не можел да ѝ вижда глезените, докато я чука.

Копелето работеше като бригадир на строеж, имаше три деца и въздебела фригидна жена. Беше гардероб — два метра висок, също толкова широк. Обясни побоите с това, че искал да вижда конкретни части от тялото докато прави секс. Курвите обаче се правели на интересни и не му ги показвали. „Защо трябва да ѝ обяснявам каквото и да е? Аз си плащам, тя трябва да знае какво иска клиентът!“

Камелия и другите момичета, които познавам, често са ми разказвали за подобни мъже. Идват и мислят, че щом са платили, нещата трябва да се случват така, както желаят. Не разбират, че не си купуват бройлер, а искат по-специфична услуга. Аз не знам какво да мисля. От моя гледна точка сексът трябва да доставя удоволствие и на двамата. Нищо че е за няколко часа и е платен. Ясно ми е, че това е невъзможно при такива обстоятелства, но поне се старая да не се отвърщават от мен. От друга страна — плащаш си и искаш да получиш това, за което си платил. Субективно е.

Оттогава всички, които работехме по случая, получихме безплатни часове с проститутките. Аз все още търсех изводите от раздялата с бившата си и не се възползвах от промоцията. После, когато започнах да ги посещавам се оказа, че някои от тях ме помнят и започнаха да ме приемат без да искат нищо. Обикновено в извънработно време и в домовете си.

Общата представа за полицаите е, че сме доблестни блюстителите на реда, които едва ли не дишат с буквата на закона. Благодарим на Холивуд. Истината е, че това са пълни глупости. Не е възможно да виждаш толкова много мръсотия и мизерия, и да не се изцапаш. Просто няма такъв вариант. Някои започват да взимат подкупи, други

— да поддържат свои престъпни групи. Трети използват влиянието на пагона по някакъв друг начин. Моят е този. Струва ми се най-безобиден. Момичетата така или иначе се занимават с това. Когато знаят, че имат на кого да се обадят при проблем се чувстват по-добре. Нито им бъркам в джоба, нито изпълнявам функцията на сводник. За тях съм човекът, на когото звънят в екстремна ситуация. Такъв е и случаят с Гаргантюа. В момента е легнал на масата до мен, маха с опашка и ме тупа по ръката.

Петренко свърши прекрасна работа с Боб Марли. Откри наличие на марихуана в тялото му. Съдържанието е голямо, качеството — високо. Това се потвърждава и от цигарата, която открихме в ръката на трупа. Предположението е, че Ключът е карал Боб да пуши в трепанирано състояние. Сигурно това е причината да липсват белите дробове. Друг извод е, че Ключът има дилър, който го снабдява с много и добър продукт. Тоест имаме профил на купувач.

Такива клиенти са малко, като се има предвид демографията на тревоманите. Йосиф работи по въпроса, надяваме се, че ще има резултат. Петренко определено изпитва уважение към Ключа. Сигурен е, че убиецът е самоук. „Всеки следващ труп показва новите умения, които е придобил. Идеален пример за прогреса му е Боб Марли. Трепанацията отпреди три години е ужасно калпава. Но начинът по който е извадил дробовете е почти професионален. Действията му с гръдния кош показват сръчност на опитен медик.“

Петренко иска когато го хванем, лично да поговори с него. Сигурен е, че Ключът действа с подръчни материали, защото апаратурата за подобни интервенции е скъпа. Отгоре на това може да бъде лесно проследена. В трупа на Боб с Жени намериха малки парченца от обикновен диск за флекс. Петренко се радва на всяко откритие като невръстно дете. Жени, която е с 15 години по-малка от него, стои отстрани с поглед на учителка, доволна от радостта на ученика си.

Той много ми допада. Отворен е към всичко, постоянно изучава, чете и открива нещо ново. Няма теми табу. Понякога мисля, че е станал патолог, за да има оправдание да си играе с трупове. Толкова много си обича работата. Специфичен, странен на пръв поглед човек. Като го видях реших, че се шегуват с мен. Изглежда на около 40 години, висок 180 сантиметра, с гола глава и мустак, здрав мъжага,

носи очила с рогови рамки, анцуг и кубинки. Всеки ден облича различен анцуг и ми се струва, че има над двайсет.

Впоследствие ми обясни, че това е най-удобното облекло за професията му. Не е скъпо, пере се лесно и осигурява свобода на движенията. После ми разказа, как се е случвало да заляга, при взривове на трупове, като онзи в езерото. Друг път, след престрелка, една от жертвите била отнесла куршум в гърлото. Паднала по лице на земята, а дупката от куршума била запушена от крака на друга жертва. Като обърнал тялото кръвта пръснала навсякъде.

Описвал ми е много подобни неща, но веднъж станах пряк свидетел. След бой в някакъв фитнес бяха докарали един огромен труп — мъж, тежащ около 150 килограма. Планина от мускули. Тогава с Петренко още не работехме по Клюна, а бях дошъл да се консултирам по друго дело. Момчетата, които докараха тялото бяха нови и неопитни. Съответно го бяха проснали по лице на масата за аутопсии.

Докато го разглеждаше, Петренко забеляза нещо странно блестящо между задните му бузи. Огледа го добре, оказа се бът-плъг. Опита се да го извади внимателно, но не се получаваше и в крайна сметка го изтръгна оттам... Цялата отсрещна стена бе покрита с лайна, които очертаваха силуета му. Като в анимация. Има смисъл от облеклото на Петренко.

Хобито му е да броди из всякакви изоставени къщи, сгради, гори и поля, където са се водили битки. Обожава местата, на които може да си намери нещо. Претърсва ги с металдетектор, оттук идва и любовта му към кубинките. Плюс, че труповете обикновено не се намират в бални зали, затова е хубаво краката да са защитени. Чаровен прагматик. Сградата, в която живее също е много, много интересна. Харесва ми този човек.

Жени първоначално се страхуваше от него, смяташе го за тотална откачалка и касапин. Нормално е, идва от богато семейство, баща ѝ искал тя да наследи бизнеса. Отговорът ѝ бил напълно в духа на времето — „Нямаш право да ми казваш каква да стана, искам да съм криминалист!“. Когато е яхала метлата на еманципацията, едва ли си е представяла, че ще открива по седем вида сперма по чаршафите на евтини хостели. Поне това я чака, след като хванем Клюна.

Първоначално се чудехме как е успяла да се насади така — първото дело да ѝ бъде на сериен убиец. После разбрахме, че техните

се познават с министъра и го помолили да ѝ покаже „красотите“ на професията. Вместо да я прати да изследва обири и кражби, които са ужасно скучни и еднотипни, той решил да я назначи при нас. Факт е, че периодично повръща, но работата е много по-интересна. Да разследваш Клюна е предизвикателство. Още повече Петренко е прекрасен учител.

Първоначално Жени идваше с маркови костюмчета на работа. Отиваха ѝ — висока, стройна брюнетка с тъмни очи. Няма как да ѝ стоят зле. Две седмици по-късно вече носеше кецове, дънки и суитчъри. Като я попитах на какво се дължи промяната, нервно отказа да ми каже. Петренко се усмихна загадъчно.

Всички гледаме на нея като на умно дете, което преди няколко месеца е проходило и вече тича уверено. В началото Георги не беше такъв, опитваше се да я сваля с шеги и закачки. Тя бързо се усети и му обясни в разбираема форма, че нищо не може да се случи между тях. Лесбийка е, ние решихме, че и чрез това отмъщава на баща си. Оказа се, че не е така — наистина харесва жени.

Баща ѝ сме го виждали само веднъж на живо, иначе по телевизията се появява постоянно. Собственик е на фармацевтична компания и е много социално ангажиран. Лъха студенина от този човек, изглежда прекалено идеален. Прическата, дрехите, всичко е до милиметър правилно. Той е тиранин и иска дъщеря му да е същата, защото няма син. Не си допаднахме.

Усещам, че когато пиша за тях — Петренко, Георги и Жени, се чувствам по-добре. Болката в главата отстъпва, олеква ми. Сигурно така се чувстват хората, когато мислят за близките си. Нашите починаха преди четиринайсет години. Историята им е много романтична. 45 години брак, познаваха се от петнайсетгодишни. Никога не са били с други хора. Първо умря баща ми, а няколко месеца след това и майка. Беше ѝ много мъчно, но се опитваше да не го показва. Случи се в супермаркета, пред щанда с бонбони „Пияни вишни“. Двамата ги обожаваха и винаги по празници вкъщи имаше една отворена кутия. Тогава реших, че не е могла да издържи да живее без него. Според лекарите причината е инфаркт на миокарда.

Надявам се двамата да са заедно някъде горе. Като си спомням нежната им любов ми става тежко, че не намерих човек, с когото да преживея подобно нещо. На някои просто не им е писано. Сега колкото

повече гледам живота — своя и този наоколо, толкова повече се убеждавам, че искам да имам деца. Оправданието „Виж колко е зле, няма за какво да ги обричаме“ не е правилно. И нас са ни раждали в трудно време. И родителите ни са били родени в трудни времена, бабите и дядовците ни — също. С какво ние сме по-добри от тях, за да прекъснем този цикъл?

Не понасям и егоистичното „искам да живея своя живот, затова няма да се заробвам“. Всеки трябва да има деца, с бъдещето им ще се разпореди животът. Изглежда, че заради Гаргантюа у мен се проявява майчински инстинкт. Все още не ми се прави секс. Чувствам се малко по-добре отколкото в последните дни, защото се наспивам повече. Все още не изпитвам глад, но се карам да ям. За едно беше прав психиатърът — докато пиша дневника си спомням много неща, анализирам ги. Не зациклям на моментните си проблеми. Ако не седях тук, сигурно щях да лежа в леглото, да се чудя защо толкова ме боли главата и щях да се ядосвам. Сега ми е по-леко.

20.02

Да ти кажа, Кука, и на мен ми доставя удоволствие да мисля за тях. Хубаво екипче сте събрали. Петренко ми харесва най-много. Ефективен, заинтересован и забавен. Рядко се срещат такива хора — посветени изцяло на професията и интересите си. Повече от професионалист.

Забелязвам, че с Жени се сближавате доста. Прилича ми на отношения между баща и дъщеря. Като се има предвид, че ходиш при проститутки на нейната възраст, лесбийството ѝ явно помага да не я възприемаш като сексуален обект. Не, че сега имаш тази възможност. Опитай се да извлечеш максимални позитиви от нея. Да разбереш какво мисли днешната младеж.

Честно не я разбирам, всичко ѝ е осигурено, а тя се буца в най-гнусното. Ако имах нейните възможности, как хубаво щях да си живея! Въобще нямаше да се занимавам с тези отвратителни неща, най-мръсните прояви на месото. Щях да се съсредоточа върху другото — високото, изкуството, науката. Постиженията на една шепа народ, които цялата ви цивилизация си приписва.

За жалост имам теб и то в тези обстоятелства. Повечето хора не разбират колко са благословени. Много би ми се искало да владея собствено месо. Те си имат такова и нищо не правят с него.

Мислех, че мога да открия начин, по който да напусна нашето. Проучвах темата известно време, но не намерих нищо подходящо. Един от проблемите ми е, че не знам точно какво съм. В дебелите книги пише, че съм „съзнание“. Ако беше така, нямаше да съм като присаден в теб. Подсъзнание също не съм. Ако кажа нещо или се опитам да повлияя по някакъв начин докато си буден, веднага ще ме усетиш като чуждо присъствие. Налага се да съм много внимателен със сигналите. Често се случва да ги интерпретираш грешно.

Пък и ти си имаш подсъзнание, знаеш ли как изглежда отвътре? Когато видиш нещо, което го провокира, в мозъчето ти започват да се появяват вибрации. Колкото повече мислиш за дразнителя, толкова

повече ти вибрира главата. В началото се чудех какво е това. Оказа се, че са асоциации. Умът ги търси, защото иска да засили дразненето, харесва му. Изпитва удоволствие дори в онези моменти, в които съзнанието ти казва, че това е лошо. Естествено го слушаш и спираш вибрациите.

При психопатите и извратеняците този „стоп механизъм“ отсъства. Затова са способни на неща, на които „нормален“ човек не е. Въпрос на култура и здраво изградена ценностна система, ако питаш мен. За някои хора ходенето по леки жени е грях, но ценностната им система не пречи да се държат като такива при други обстоятелства.

Имам чувството, че тази тъпа котка ме вижда! Не знам как го прави, може би си въобразявам, но нещо злоещо се крие в нея. Предпочитам кучета. Имам една глутница бездомни псета, които охраняват кочината. Пазят някой да не влезе и излезе съответно. Не са кой знае колко ефективни, но присъствието им ме кара да се чувствам добре.

Предполагам вече гориш от нетърпение да разбереш къде съм държал Боб Марли, Жената Каучук и другите седем месеца, за които знаеш? Сещаш ли се за изоставената болница в края на нашия квартал? Сграда на два етажа, строена в средата на миналия век? Покривът ѝ вече е срутен. Зад нея има вътрешен двор и друга едноетажна постройка? Оказа се, че мазето на тази постройка не е само мазе.

При строежа на болницата, хората са се страхували от ядрена война, съответно са направили бункер там. Когато го открих, бях много приятно изненадан. Естествено, той беше в отвратително състояние. След няколко седмици чистене, боядисване и подреждане, всичко си дойде на местата. Повечето от мебелите в кочината намерих там. Стегнах ги, боядисах ги, добавих още няколко неща. За щастие, намерих легла и столове в мазето на двуетажната сграда.

Имам общо седем обособени стаи. По една за Жана Д'Арк и Нубийската Принцеса и пет за останалото месо. В началото имах две, после с разширяването на дейността, обзаведох още една и така нататък. Имам стая, в която провеждам трепанациите, а после изрязвам пробите за изследванията. Тя е голяма, в средата ѝ има канал, затова е толкова удобна. Лабораторията ми представлява стая с маса, стол, газов котлон, фризер и още няколко уреда.

В подготвянето на пробите не използвам никакви подправки, нито мазнина. Налага се да ги подлагам на термична обработка, за да мога все пак да ги консумирам. Не съм някакво животно. Стаите за месото са семпли — легло и стол. Имам душ, понякога се налага да се къпя след процедура. Направил съм и импровизирана кухня. В нея има хладилник, микровълнова печка, маса, телевизор и кофа за боклук. Телевизорът остана от Младия Дядо, аз не го гледам. Особено след като видях какво се случи с това месо.

Условията, в които се съдържа месото са максимално опростени по две причини. Колкото по-аскетичен е интериорът, толкова по-чисто е то. Втората е прозаична, Жана и Принцесата не могат да се справят със сложни задачи, моториката им се влошава с времето. Колкото повече предмети има около тях, толкова е по-голям шансът да се наранят. Затова и мият месото с маркуч.

Готвят само готови менюта в микровълновата печка или предварително приготвени от мен ястия и салати. Чистят фекалната маса и урината, също така натискат паникбутоната. Да, и такъв си имам. При активирането му получаваш обаждане от непознат за теб номер. Свързал съм го чрез блутуут към компютър. Лесно и практично е. Засега само съм го тествал, не е имало извънредни ситуации.

Понеже всяко месо е с различен режим, се налага да обучавам Жана и Принцесата. Опитах няколко методики, но се оказа, че след трепанацията са затъпели много. По принцип това е плюс, но за нуждите ми, свързани конкретно с тях — минус. Достигнах до извода, че най-ефективният подход е със звукови сигнали. Същия компютър съм свързал към колонки и в съответното време той звъни с нужната мелодия. Например всички мелодии за Дженифър бяха песни на Ники Минаж. Имаше три песни за храна, една за къпане, една за събуждане и една за тренировки.

Тук Петренко също е прав — карах я да кляка. За щастие бързо усвои движението. Успях така да я обуча, че започваше да го прави всеки път когато Жана влезе в кочината ѝ. Това създаде проблеми при къпането, защото можеше да се задави. Затова в крайна сметка Нубийската Принцеса пое този ангажимент. Доста усилия хвърлих за нея, нямаше да си простя, ако бе умряла по толкова тъп начин.

Старая се напраща така, че Жана да се грижи само за женското месо, а Принцесата за мъжкото. Мисля, че ти бях писал за Младия

Дядо и Жената Каучук. Не искам да допускам този ефект, още повече — Жана не е изчистена напълно. Не знам как би реагирала ако види пенис в ерекция. С Принцесата имах подобен епизод и след кратък размисъл реших, че така е по-добре, даже развих ситуацията.

Досещаш се, че при подобна система за поддържане на хигиената месото не носи дрехи. Вентилацията в бункера е измислена много умно. В екстремна ситуация има генератор, който трябва да осигури потока на свеж въздух. При нормални обстоятелства, той влиза през големи тръби, изведени в ъгъла на вътрешния двор. Движението му в помещенията се осъществява по естествен начин.

Проблем е чистенето на кочините. Месото няма никакви хигиенни навици и се налага Жана и Принцесата да се занимават с това. Купих им лопати за сняг, а после смених металния кант с гумен. Те събират отпадъците в пликове за боклук, които изхвърлям впоследствие. Както казах — къпането на месото става с маркуч. Махнал съм всички чешми в кочините, за да не се нарани месото на тях. Имам само една, която се намира в общото помещение, от което се влиза в отделните стаи. Затова маркучът за къпане е един. В по-натоварените периоди бях разработил график за къпане. Естествено, преди процедура аз лично мия месото.

Бункерът има два входа — единият е външен, откъм комините на климатичната инсталация. Него заварих отвътре, а отвън маскирах като купчина строителни отпадъци. Дори и да бъде открит, няма шанс някой да проникне през него. Вторият е през мазето на едноетажната сграда във вътрешния двор. То е разделено на няколко части — склад, морга и котелно. Входът е в моргата. Явно строителите са искали да го маскират максимално. В интерес на истината са успели.

Първоначалният ми план беше да използвам мазето. Докато разчиствах моргата се опитах да помръдна един голям шкаф. Дълго време не се получаваше да го бутам успоредно на стената, затова реших да го издърпам. Оказа се, че е прикритие. Зад него се криеше първата дебела желязна врата на бункера, следват стълби надолу и още една такава. Впоследствие сложих желязно резе под шкафа. Сега той не може да бъде помръднат, ако резето не е издърпано.

Старая се поддържам обстановката в моргата такава, че да изглежда абсолютно изоставена. Понякога, когато съм в бункера и долепя ухо до горната врата чувам движение. В топлите сезони това

предимно са деца. Смят се, шегуват се, плашат се едни други. Явно слизането на такова място е вид предизвикателство за тях.

През зимата са клошари, които търсят завет. Обикновено влизат вътре по тъмно. Отнема им известно време докато осъзнаят къде се намират. Когато все пак успеят бързо се изнасят на горния етаж. Миналата година, в големите студове, когато температурата беше минус двайсет градуса, двама бяха заспали в моргата. Аз знаех, че са там и когато се измъквах се стараех да съм максимално тих. В тъмното обаче настъпих и трети, който се беше промъкнал без да го усетя и бе заспал точно на изхода. Естествено той се развика, развикаха се и другите двама. Аз избягах в тъмното.

После се притаих на втория етаж на основната сграда и зачаках да видя какво ще стане. След петнайсетина минути видях как две тъмни фигури, бързо и много внимателно се изнизват от сградата. Те не минаха през дупката в оградата пред болницата, а прескочиха откъм задната ѝ страна. Бяха задушили третия. Аз го взех, сложих го в багажника на колата и го изхвърлих в една шахта.

Писал си за него. Явно никой не си е направил труда да разбере от какво е умрял. Видели са го в шахтата при минусови температури и са си казали „Тоя е замръзнал“. Не, че и да знаехте каква е причината за смъртта му, нещо щеше да се промени. Просто е неприятно, че така си отиде човека, без дори да се разбере защо. Напролет двамата пак се бяха върнали, за да видят какво е станало с трупа. Когато не го откриха, се изплашиха и повече не са се мяркали. Поне аз не съм ги виждал.

Не ходя всеки ден в кочината, защото няма смисъл. Все пак нашето месо има нужда от почивка. Пък и трябва да измислям нови изследвания, да търся подходящи екземпляри за тях. Нужно е да планирам и методологията за обработката им. Виждаш, че това не е лесен процес в условията, с които разполагам. Не се оплаквам, защото и в тях се справям чудесно. Смятам и че пречките, които срещам са важни. Всяко решение на даден проблем за мен е победа и допълнителен опит или умение.

Например, когато разбрах колко посещавана е моргата се изплаших, че някой може да чуе моята дейност в бункера. Нищо, че той е на около петнайсет метра под нивото на мазето и ги делят две дебели железни врати. Първо се убедих, че миенето на месото с

маркуча няма да се чуе. Нито в моргата, нито през втория изход откъм тръбите. После звукоизолирах стаите на Жана и Принцесата, така че звукът от сигналите по графика за храна и хигиена да не излиза от тях. Смазах железните врати на бункера, за да не се чува скърцане. Смених и хидравличната течност в механизмите за затварянето им. Сложих гумени накладки на резетата, за да намаля шума от заключването на вратите. Постарах се.

Имаше един период от време, в който се бях замислил сериозно да инсталирам видеонаблюдение. Отказах се, прекалено е скъпо. Трудно щях да скрия камерите, а и какъв е смисълът? Ако някой с ума си открие кочината, то неминуемо ще се обади в полицията. После колегите ти скоропостижно ще почукат на вратата ни. Времето ми за реакция е силно ограничено от теб.

Друг вариант е клошари да проникнат вътре, но те ще процедират по друг начин. Ще изядат храната. Ще се възползват от Жана и някое друго женско месо и първоначално няма да очакват, че стопанинът ще се върне. Въобще ще им отнеме известно време, докато съобразят, че такъв има. Най-вероятно прозрението ще дойде с моята поява, която няма да им хареса.

Сложих паникбутон с идеята да разбера веднага, че нещо се е случило. Тренирал съм Жана и Принцесата да го задействат, в случай че някое от месата спре да се държи по установения ред или чуят, че някой отваря входната врата със сила.

Глутницата кучета, държа на портала на болницата. Там, откъдето преди са минавали линейките. Повечето гамени влизат през него. Ясно ми е, че човек лесно може да ги заобиколи, но както казах — карат ме да се чувствам по-сигурен.

Виждаш, направил съм всичко според възможностите си, за да осигуря достойна за изследванията ми среда. Мисля, че се е получило. Естествено, може и още, но разполагам само с това. Надявам се, че ако решиш да действаме заедно или поне не пречиш, след като прочетеш дневничето ни, ще можем да подобрим положението.

26.02

За пореден път се убеждавам, че живеем в странен и мръсен свят. А най-лошото е, че сами го правим такъв. Йосиф направи проверка сред дилърите в града. Разбрахме, че само трима души пасват на клиентския профил, който изработихме след аутопсията на Боб Марли. Двама от тях са полицаи, а третият държи нощен клуб. Естествено, първо отидохме при него. Той се обади на своите хора в органите.

След половин час се появиха същите две ченгета. Започнаха да се репчат, да размахват значки и да заплашват с началството. Когато то им се обади, момчетата попритихнаха. Започнаха да се извиняват и да обясняват, че е станала грешка. Явно бяха шокирани и изплашени, че чадърът им не се е разтворил. Закарахме ги в отдела и започнахме разпита с Георги.

Тримата измисляха какво ли не, само за да обяснят връзката помежду си. Историите им въобще не съвпадаха. Човек би помислил, че са достатъчно умни, за да измислят някаква легенда за подобна ситуация, но не би. В крайна сметка, след часове в огледалната стая, им обяснявахме в какво точно ги подозираме. Едва, когато разбраха цялата дълбочина на проблема си, историите им съвпаднаха.

Шефът на дискотеката се оказа зет на началника, който по идея трябваше да ги пази. Двамата седнали една вечер и решили, че заведението има потенциал. Особено ако се ползва с протекциите на Големия пагон. Отработили схема, според която всяка нощ няколко души ще предлагат наркотици на посетителите. Освен това наели етажа над дискотеката и направили публичен дом. Дамите, работещи в него също трябвало да пласират „парти аксесоари“. В асортимента имало марихуана, кокаин и амфетамини.

Двете ченгета изпълнявали ролята на „мускул със значка“ и използвали всички гореописани екстри, плюс получавали бонус към заплатите. Първоначално всичко вървяло добре. Взимали наркотиците посредством профилактични проверки на дилъри и от складовете на районните управления. После търсенето започнало да расте и

безплатната дрога не стигала. Така опрели до момента, в който се наложило да купуват тревата, защото липсите ѝ в складовете най-лесно се установяват. Казано накратко — тримата нямат общо с Клюна.

Причината, заради която Големият пагон предаде по-низшите си братя е проста. Високото началство осъзнава сериозната вероятност Клюнът да се окаже някой от нашите, освен това губи търпение. За да ни е по-лесно, лично министърът издаде заповед, с която дава на нашия екип извънредни правомощия. Естествено, без да уточнява какво правим и кого търсим. Когато разбрал кои сме и че знаем какви ги върши в дискотеката, Големият пагон просто вдигнал ръце, облегал се назад в стола си и затворил очи. После ми призна, че в този момент е усещал как звездите от раменете му изхвърчат, откъсвайки цели парчета месо.

С Георги затворихме тримата герои в клетката на районното, за да се поизпотят още малко. После извикахме останалите от екипа. Качихме се в кабинета, запалихме по цигара. Обяснихме им какво се е случило и каква полза можем да извлечем от това.

Големият пагон разполага с достатъчно власт, съответно можем да използваме ресурса му за себе си. Бонусът в случая е, че смисълът на поставените от нас задачи ще бъде абсолютна тайна за всички. Дори и за началството. Като се имат предвид навиците и познанията на Клюна, смятам, че това е важен елемент от разследването. Възможно е да ме обзема параноя. В замяна ще „забравим“ случката с дискотеката.

Това не е единственото заведение, което работи на този принцип. Но пък е едно от малкото, където нещата се случват под зоркото око на полицаите. Вярно е, че точно тези са готови на всичко, за да живеят като рок звезди. Поне имат инстинкт за самосъхранение. В момента, в който усетят, че служебното им положение е застрашено са готови да действат. Това май е единственото нещо, което ги различава от обикновените престъпници.

Петренко се зарадва на новината и констатира колко малък е светът. Той отдавна прави списък с нещата, които Клюнът е използвал при убийствата. Проблемът е, че не можем да проверим всяка железария, например, защото сме четирима. Големият пагон, обаче може да впрегне няколкостотин души, които да овършеят всичко, което им посочим.

Жени първоначално бе шокирана от идеята ни — „Нали уж трябва да спазваме закона, а тук какво излиза?“. Казахме ѝ, че това е така, но ако затворим тази дискотека, на нейно място ще се появи нова. Тя ще бъде без никакъв контрол, а ние ще пропуснем възможността да използваме големия ресурс. Неохотно се съгласи и също даде предложения за какво можем да го употребим.

Извикахме Големия пагон да се качи. Държа се изключително внимателно, не направи опит да ни заплашва, нито да оказва натиск. Обяснихме му ситуацията и човекът се съгласи. Петренко му даде списъка със задачите подредени по важност. После оставихме началника сам да изведе подопечните си от клетката. Разрешихме му да ги успокои и да им внуши, че ги е измъкнал.

Още не знам как да оценя ситуацията. От една страна пак ударихме на камък и изпуснахме Клюна. От друга — сдобихме се с батальон послушни изпълнители. Странно е, че точно полицаи изникнаха в тази проверка. Трябва да накарам Жени да прегледа всички наши складове за липсващи количества марихуана. За пореден път се убедих, че няма значение какъв пост, отговорност или задача има даден човек. Нито има значение в каква система е поставен. Той винаги си остава слабото звено.

И аз не правя изключение, състоянието ми се влошава. Физическата и психическата слабост се отразяват на концентрацията и реакциите ми. Понякога дори се чудя кое е следствие на кое. Първо бяха главоболията и заради тях започнах да губя тонуса си или беше обратното? Забелязах, че ми става още по-лошо, когато трябва да чета големи обеми от информация.

В деня след историята с дискотеката, Георги ми даде парола и юзърнейм за форума от тъмния интернет. Предупреди ме, че колегата, от която ги е взел си пада по мъченията. В някои случаи доукрасявала историите си. Дали за да се направи на по-извратена отколкото е, дали за да продължи случките си до по-интересен и желан финал... Георги само се усмихна.

Разделите във форума са красноречиви — „Убийства“, „Садизъм“, „Мазохизъм“, „Сексуални извращения“, „Медицински експерименти“, „Проституция“, „Некрофилия“, „Извращения с животни“. Има и още. Сега не мога да си спомня всички.

С Георги се разбрахме, че аз ще започна раздела „Убийства“, защото това пише на вратата на кабинета ми. А той стартира с „Медицинските експерименти“, защото на неговата пише „Доктор“.

Още когато видях разделите си казах „Сега ще видиш истинските изроди“, оказа се, че греша. Деветдесет и девет процента от пишещите на това място се оказаха съвсем нормални личности. Поне от гледна точка на обществото. Не приличаха на маргинали, по постове им личеше, че са ерудирани, грамотни, с добри доходи. Различаваха се от установения профил на обикновения престъпник. Може би затова никой не ги подозира?

Четох писанията им над 12 часа, какво ли нямаше в тях. Запомних няколко истории. От едни ме побиха тръпки, а други ме накараха да се възхитя.

В раздела с убийствата, има дама с ник „Византия“. Тя е отровителка. Използва най-различни методи. Всичко започнало, когато била на 15 годишна възраст и искала да разкара родителите си. Били й пречели да си живее живота. Искала да използва апартамента им, за да прави купони.

Първо пробвала с газ. Затворила прозорците, пуснала котлоните на печката в кухнята и отворила вратата на спалнята им. Самата тя се скрила в своята стая. Запушила с дрехи цепката под вратата, отворила прозореца и зачакала. След около три часа някой започнал диво да звъни на входната врата. Наложило се да стане и да отвори. Оказало се, че съседката е усетила миризмата и реагирала. Византия се направила на обгазена и заедно с техните лежала около две седмици в болница.

Следващият опит бил по-успешен. Направила го малко след като станала пълнолетна. Разбрала, че ако избърза ще я изпратят в държавно учреждение, а това не й влизало в плановете. Децата се учат бързо. Докато била на вилата с родителите си, им сипала голяма доза рицин в питиетата. След няколко часа, когато вече трябвало да се връщат към града, ги помолила да я оставят за още една вечер. Хората се съгласили, качили се в колата и тръгнали. По пътя попаднали в страшна катастрофа. Ударът бил толкова жесток, че никой не видял смисъл да прави аутопсия и ги погребали в затворени ковчези.

Византия много се учудила от това. Не очаквала, че отровата ще се окаже толкова ефективна. Мислела, че едва сутринта на следващия

ден ще се забележи, че нещо не е наред, а смъртта ще настъпи двайсет и четири часа след приема. Като анализирала обстоятелствата стигнала до извода, че първоначалните симптоми са започнали, докато баща ѝ е карал с голяма скорост автомобила. Изгубил управлението и всъщност те са умрели не заради отровата, а заради катастрофата. Също така приятно я изненадал фактът, че никой не е търсил следи от убийство впоследствие.

Когато останала самичка, започнала да прави купони, била център на компанията и всички момчета били влюбени в нея. Единственият проблем била съседката, която постоянно я дразнела с мрънкането си, викала и полицията. Византия решила да я отрови. Дълго търсила какво да употреби и в крайна сметка се спряла на елемента талий. Това е доста ефективна отрова и при правилна подредба на обстоятелствата е на практика неоткриваема. Купила крем за лице от биомагазин, защото е по-лесно да бъде отворен и затворен, без да има видими следи. Смесила го с талий и го подарила на съседката си в знак на примирение. Жената умряла след две седмици и никой нищо не разбрал.

Следващата ѝ жертва било едно много настойчиво гадже. Хобито на момчето било скално катерене. Връзката помежду им продължила няколко месеца, но на Византия ѝ писнало. Понеже не знаела как да скъса с него, решила да го утрепе. Този път използвала цианкалий. Отишли двамата с една група катерачи в планината. Задачата за деня била да изкачат неколкостотинметрова отвесна скала. Византия сипала отровата във водата на момчето, а после тръгнала към върха по обиколен маршрут с колело. Пише, че скалното катерене не ѝ допаднало, защото правело ръцете ѝ груби.

Както и очаквала, когато приятелят ѝ бил по средата на изкачването си пийнал от водата. Почти веднага след това му прилошало, отпуснал се от скалата и увиснал на въжето. Периодично имал гърчове. При един от тях шишето с водата паднало на земята и после никой не го е търсил. Спасителите дошли след четири часа. Към този момент се появил силен вятър, който удрял трупа в скалите. Византия през цялото време имитирала истерия. На никого не му направила впечатление отчетливата миризма на бадеми от устата на момчето. Все пак спортистите консумират много ядки. Според патолозите смъртта му настъпила вследствие на спиране на сърцето,

причинено от мозъчна травма. Днес тази дама е главен мениджър по продажбите в голяма телекомуникационна компания. Има две деца и прекрасен съпруг.

Последната ѝ жертва е някаква нейна колега, която я дразнела, защото привличала всички мъже в офиса. Жената била луда на тема разкрасителни процедури, гримове и мода. Византия ѝ подарила парна баня за лице, като предварително я разглобила и сложила живак върху изпарителя.

След като прерових „Убийства“ се захванах със „Садизъм“ — разделът с най-много посещения и теми. Тук бяха истинските изроди. Действията и извращенията им слагат в малкия си джоб повечето хорър филми.

Има един индивид с ник „RockIThard“. Копелето е програмист и любимата му забава е да влачи живи хора с ATV-то си по пресечена местност. Схемата му е проста — запознава се с някого в дискотека или клуб, няма значение дали е мъж или жена, защото е бисексуален. След това го води вкъщи, упоява го и го кара в планината. Там си е направил нещо като землянка, която е уплътнил хубаво и ползва за гараж. Връзва жертвата си за ATV-то и я чака да се свести. Когато се убеди, че тя е напълно в съзнание — тръгва. Твърди, че писъците го възбуждат, карат го да се чувства силен. Когато реши, че достатъчно е влачил човека, той се надвесва над него и свършва отгоре. После го зарязва. Пише, че досега не е намирал трупове в гората.

Една дама с ник „Домино“, пък обожава да обрязва мъже без упойка. Подготовката е същата, като при RockIThard, но вместо в гората, ги закарва на вилата си, след като ги упои. Завързва ги на леглото, пали свещи, пуска нежна музика и се облича еротично. Когато жертвата започва да идва на себе си, тя започва да ѝ духа, след което слага халка в основата на пениса. После пристъпва към обрязването. Твърди, че е имало случаи, в които въпреки халката пенисът започвал да омеква. Тогава тя го гъделичкала с език в основата на главичката от долната страна и това работело.

Индивид с ник „Коте-Мяу-Мяу“, който не показва каквато и да е полова принадлежност си пада по звука от чупене на кости. Първоначално пробвал с животни, но после му писнало. Твърди, че работи в сферата на услугите и се среща с много хора. Така си избира жертвите. Причаква ги, упоява ги с хлороформ и докато са в

безсъзнание им чупи пръстите. После ги изхвърля. Те се събуждат и въобще не знаят какво се е случило, нито защо са със счупени пръсти. Обяснява, че изпитва особено удоволствие, когато същите клиенти идват при него след известно време и вижда следите, които е оставил. Те разказват, той съчувства. „Сякаш между мен и телата им има тайна, която само ние знаем.“ Прави всички тези неща в собствения си гараж, докато семейството му спи на няколко метра от него. Според мен е жена, най-вероятно маникюристка, фризьорка или масажистка.

В раздела за сексуални извращения достигнах до извода, че определението за истинска любов е „да ви съвпаднат диагнозите“. Там има истински романтични истории. Например момче с ник „NylonLover“ обожава чорапогащници, но не в обичайния им вид — върху женски крака. Предпочита ги, след като жена ги е изяла или както той се изразява „да са минали през нея“.

Дълго време не можел да си намери сродна душа. С проститутките също имал проблем. Само една се съгласила да изпълни фетиша му, но му поставила условие. Да плаща пълната тарифа за всеки час, в който чорапогащникът е в тялото ѝ. Пробвал два пъти, но му писнало да дава толкова пари.

Във форума се запознал с дама, която се е кръстила „alleatingbunny“. Нейният фетиш пък бил да яде всякакви неща. Гнус ме е да изпадам в подробности, наистина е отвратително. В момента тези двамата се обичат. Той я снабдява с всякакви абсурдни неща за ядене, а тя ги консумира заедно с чорапогащници. Четиригодишна връзка имат и мислят за деца.

Друга интересна двойка са мъж с ник „Малечка Палечка“ и дама, кръстила се „Peасock“. Той има микропенис. На практика там, където при нормалните мъже започва пенисът, неговият свършва. Отгоре на това, а може би заради това, обича да бъде чуван отзад от жени със страп-он. Тя от своя страна, идеално пасва на изискванията му. Двамата имат шестгодишна връзка и тригодишен син, който се развива без проблеми. Живеят си нормално, експериментират сексуално, но каквото се случва в спалнята си остава там.

Докато четях историите тези хора започнах да им се възхищавам. Те определено имат сексуални девиации, но са открили начин да ги задоволяват и да са част от обществото без да му пречат. Представих си как са се чувствали и живели преди да срещнат половинките си.

Това, между другото е една от причините, заради които се раждат серийните убийци и изнасилвачи. Що се отнася до садистите, учудващо е как жертвите им си мълчат и не подават жалби. Никога не съм попадал на случаи, в които се описват подобни действия.

Не съжалявам, че прекарах толкова време във форума. Факт е, че не намерих и следа от Клуна, но прочетох неща, които дори не са ми минавали през главата. Сега ще мога да анализирам заподозрените по-обективно. Беше полезно. Обадих се на Георги, за да разбере дали е открил нещо подозрително отговорът му беше „Не“. Опитах се да разбере повече подробности за това, което е прочел, отказа да ми каже.

Разбирам го, като се има предвид, че неговите раздели бяха „Медицински експерименти“, „Некрофилия“ и „Проституция“. Предложих му да разследваме всички, които са описали престъпленията си. Той обясни, че проследяването им е практически невъзможно, поради естеството на даркнета. Отгоре на това в повечето истории личи, че хората описват фантазиите си, а не говорят за реални събития. Склонен съм да се съглася с него.

Нещо странно се случва с Гаргантюа. Очите му са много влажни, козината му пада много интензивно и въобще не яде. Според Жени, не съм способен да се грижа за каквото и да е. Ако и утре продължава, ще го водя на ветеринар, дано се оправи. Камелия много държи на него. А и на мен ми е мъчно да го гледам в това състояние. Две седмици минаха, а вече започнахме да си приличаме — уморени и умърлушени. Котките наистина са много възприемчиви животни.

27.02

И за мен форумът беше полезен! Отново се убедих колко слаби същества сте. Издигате в култ връзката си с месото, без дори да осъзнавате каква е тя, колко е ценна. Поддавате се на желанията му, вместо да го използвате по предназначение — да го превърнете в роб на мислещата същност. Жалко, много жалко във всеки смисъл на думата. А можете да постигнете толкова много.

Понякога си представям какъв би бил светът, ако беше развиван от такива като мен — студени прагматици. Със сигурност досега човечеството щеше да е покорило слънчевата система. А с какво се занимава сега? Върти се в затворения кръг на покупко-продажбата, основана върху сексуалния му инстинкт. Тъжна картинка, това е най-безсмисления възможен цивилизационен избор. Толкова много говорите за секса, обсъждате го, показвате го, използвате го, че дори вече не ви се прави. А и не можете да го правите.

Забележете кои общества имат най-голям прираст на раждаемостта. Тези, които не говорят, а действат. Те далеч не са най-разкрепостени, нито пък либерални, дори обратното. Ама са ебливи, прости френския ми. Явно прекаленото самовгълбяване по някакъв начин вреди на секса. Аз съм го правил само веднъж.

Наблюдавах, Кука, какво удоволствие изпитваш от него и пробвах. Направих го с Камелия, между другото. Дано умре шибаната й котка. Не ми направи кой знае какво впечатление, сигурно защото така и не успях да овладеем изцяло гениталиите ни. Оргазмът ти обхваща цялото тяло, спуска се по гръбнака и достига до всяко нервно окончание. Цялото ни месо свети като новогодишна елха за около десетина секунди. Това, естествено се случва при силните оргазми. Изпитвал си ги много рядко.

Аз обаче не успях да усетя дори слаб. Да свърших, но някак си не се получи да постигна същия ефект. Затова се отказах от секса и се съсредоточих върху важните за мен неща. Той и без това отнема прекалено много време и сили.

С прискърбие трябва да констатирам, че и ти като останалите си прекалено зависим от месото си. Не знам дали обръщаш внимание, но когато умът ти е зает с нещо интересно, забравяш за главоболието и лошото си състояние. Би трябвало да се замислиш над това. Моят съвет е да си изработиш режим, чрез който да поддържаеш месото ни. Физически упражнения и нормална диета. През останалото време да не мислиш за него.

Мисля, че това е оптималният вариант, при който ще можеш да функционираш добре. Сега се получава така, че винаги когато можеш, разсъждаваш за състоянието му. Така губиш време и енергия, вместо да решиш проблемите му.

Ето например новият ми проект — месо дващсет и две. Размишлявах известно време над това как би го кръстил Петренко. Според мен ще бъде „Мълнията“. Ще видим дали съм познал. Искам да разбера какъв ще бъде вкусът на месото, ако е умряло от токов удар. За целта преди три месеца си намерих подходящ екземпляр за експеримента. Мъжът беше мениджър, активно ходещ на фитнес. Горедолу спазващ диета, непушач и неупотребяващ алкохол. След процедурата по пречистване, го затворих в една от кочините. За него се грижеше Нубийската Принцеса, която както винаги, си свърши работата идеално.

Изчаках още шест седмици. Стори ми се, че месото на Мълнията е прекалено стегнато. Все пак искам да имам усреднени стойности, а както знаем по-голямата част от популацията е далеч от добрата физическа форма. Оставих мускулатурата му малко да се отпусне. Хранех го с по-калорична храна, за да натрупа мазнини. Когато прецених, че е готов го държах един ден гладен, само на вода. След като се изходи дойде време за опита. Винаги постъпвам така непосредствено преди да действам, защото не обичам фекалиите по време на работа.

За същинския експеримент взех стола на Нубийската Принцеса. Той има подлакътници. Поставих Мълнията на него, вързах го здраво с въжета, след това потопих краката му в корито с вода. В него пуснах оголен в единия край кабел. Ще ме питаш „Инсталацията не даде ли късо?“. Не. Бушоните са от старите, керамичните. Беше ми много лесно да заменя стопяемите жички с нормални, за да издържат на напрежението.

Мълнията се гърчи около минута и трийсет секунди, след това се предаде. Очите му изскочиха от орбитите. Едното се пръсна. Не се сетих да ги превържа. Ушите му също кървяха, от тях течеше и прозрачна субстанция. Когато я опитах по-късно, вкусът ѝ бе неприятен, горчиво — солен. От водата в коритото се издигаше лека пара, бе наполовина изпразнено. По цялото тяло Мълнията имаше червени следи от изгаряния. Миришеше на изгоряло.

После извадих щепсела на кабела от контакта и отидох да развържа месото, за да мога да го преместя. В борбата за живота си, то бе успяло доста да разхлаби въжетата. Докато ги свалях, няколко пъти усетих леки пощипвания по ръцете си. Това беше ток. Измъкнах коритото изпод краката му и се опитах да вдигна месото. Беше топло. Замислих се дали има нужда от термична обработка. В този момент то направи няколко конвулсии и двамата паднахме на земята. Ако те боли лакътят, когато се събудиш — от това е. В крайна сметка го замъкнах в лабораторията.

Поставих го внимателно на масата. Докато подготвях приборите, с кутре бръкнах в дупката на изскочилото око. Вкусът на субстанцията бе странен — разрежена, солена кръв. След това изчаках около час, за да съм сигурен, че кръвообращението му е спряло. За разлика от Петренко мога да си позволя да чакам и да не нося анцузи.

След като се убедих, че всичко е наред, взех ножа за обезкостяване и филетиране. Месото още не бе изстинало напълно. Ножът е средно гъвкав и реже изключително лесно и прецизно. Първо извадих езика, после изтръгнах изскочилото око, защото ме дразнеше как виси от дупката си. След това изрязах един квадрат десет на десет сантиметра от кожата на бедрото. Извадих и мускула под него, получи се парче с дебелина около два сантиметра. Следващата стъпка бе да отворя гърдите, после приложих известно усилие, за да извадя сърцето.

Обърнах месото по корем, повторих процедурата с рязането на кожата и ваденето на мускула на прасеца на левия крак. Избрах тази част, защото кабелът бе по-близо до нея, съответно това е най-точната проба. Разликата в двете квадратни парчета от мускулатурата е налице. Месото от прасеца е по-равномерно сготвено, но и по-кораво от това на бедрото — *medium well*, а втората проба бе *medium rare* към *rare*.

Пържих ги без мазнина на една и съща температура, за едно и също време. Вкусът приличаше на свинско, но текстурата на двете проби се различаваше. Тази от бедрото бе засегната от електричеството по-малко, затова бе и по-крехка.

Общото усещане е, че след подобна смърт месото става по-твърдо. Не мога да преценя каква е причината — многократните конвулсии от агонията, или влиянието на електричеството.

Положението със сърцето е странно. Сърдечният мускул сякаш бе разделен на два слоя. Вътрешният бе много по-твърд от външния. Явно, ако борбата за живот на месото бе продължила по-дълго, е щяло да се втвърди цялото. Вкусът му, обаче бе като много младо прасенце. Лек, без да тежи, така се усещаше и в стомаха. Просто половината от него бе по-жилава. Най-вероятно резултатът е такъв, защото Мълнията не го е натоварвал с излишен стрес като алкохол и цигари.

Общото ми заключение е, че смъртта от електричество амортизира драстично месото. То получава наведнъж огромно количество стрес, което при нормални обстоятелства би се трупало с години. Резултатът е, че месото на младия индивид остава все така свежо, но придобива механичните качества на месо от доста по-стар индивид. Усещането е странно, честно казано. Тук всички проби имаха вкус на свинско, но сякаш бяха от различни животни.

Прасецът бе като взет от диво прасе, бедрото от шопар, а сърцето от малко прасенце. Въпреки това, точно сърцето бе най-засегнато от електричеството.

Забравих да опиша езика! Крайчецът му бе изгорял до въглен, като бе оставил черни следи по зъбите. На практика това, което ставаше за консумация бе парче около сантиметър дълго и взето от дъното на устата. Доста неприятно и на вкус, и като усещане. Непотребен.

Вече реших как да ви поднеса трупа, но трябва да поработя над композицията. Надявам се, че ще имам достатъчно време. Доста грозно се получи това с очите. От друга страна Жени е повръщала и от по-малки неща. Този път, обаче ще използвам Мълнията като вестоносец. Приготвил съм ти изненада, която може би ще те раздвои. От една страна ще ти хареса, защото ще получиш повече храна за размишления, от друга — ще те изплаши. Подготвям я от месо номер едно. Винаги съм знаел, че ще настъпи правилният момент за нея и той

дойде. Вече усещам колко заинтригуван и в същото време ядосан ще бъде Петренко.

Не искам да пропускам факта, че извади огромен късмет с тараша на дилърите. Как успя да попаднеш на Големия пагон и то по такъв начин. Умът ми не го побира. Вярно е, че в тази професия шансът и случайността играят огромна роля. Нищо, че повечето хора са твърдо убедени в обратното. Например логиката да търсиш за липси на марихуана в полицейските хранилища е елементарна.

Нали твърдиш, че имам определени познания и навици? Как пък не се сети сам, че при наличието им складовете може да са достъпни за мен? Че и началството си подозираш. Трябваше ли да стане цялата тая каша, за да си помислиш, че евентуално, може би, в краен случай и аз действам по този начин? Естествено, че точно оттам взимах тревата.

В хранилищата тя е описана идеално — съдържание на тетраhydroканабинол, времето на ареста й. Всичко. Знам какво продават дилърите и то не става. С парите, както се досещаш, също имам проблем. Разчитам само на твоя бюджет, а ти така прилежно го следиш. Не мога да си позволя големи харчове. Като видиш кочината, няма да повярваш, че съм я стегнал така почти безплатно. Понякога ме озадачаваш. Нищо, сети се в крайна сметка и не ти отне много време — три години.

Любопитно ми е какви ще са действията ти, когато разбереш за липсите в хранилището. Те са малки, но трябва да си кръгъл идиот, за да ги пропуснеш. Ще заподозреш ли някой конкретен човек или ще решиш, че е цяла организация? А може би ще изпаднеш в така свойственото за вас — месата самобичуване. Ако не беше толкова банално, щеше да е забавно за наблюдение. Да знаеш, че получавах достъп до тревата с твоята значка. Става все по-интересно.

Що се отнася до сделката с Големия пагон, едва ли ще успеете да извадите съществени позитиви от нея. Не съм пазарувал кой знае колко, нито съм се мяркал на много места. Плюс това, дори и да открият нещо, колегите ти все ще опират до теб.

Мисля, че това ще ги озадачава до някаква степен, но после ще им писне. В момента, в който съвпаденията станат много и очевидни, ще започнат да те разследват. В началото няма да повярват, че ти си аз и аз съм ти. Това ще ми даде допълнително време. Чакам с нетърпение

да видя лицето ти, когато разбереш, че си бил единственият параван за човека, когото гониш вече три години.

Прочетох мрънкането ти за това, че не съм те бил отчитал. Сега знаеш, че не само го правя, а си главната причина да съм обречен да действам по този начин. Не го приемай като обвинение. Радвам, че нещата се стекоха така. Все пак провеждам уникални опити. Като имаме предвид спецификата на ситуацията между нас, досега да са ни вкарали в лудница. Естествено заслугата това да не се е случило е изцяло моя. Както и да е, сигурно вече си го разбрал.

01.03

Хванахме го!

По-точно Гаргантюа го хвана. Вчера отидохме на ветеринар. Всичко беше нормално, освен че котето изпитваше панически страх от доктора. Когато го видя, се скри под един шкаф с препарати. Лекарят, представи се като Гаврилов, успя да го измъкне оттам и вземе на ръце. Гаргантюа се изплъзна и скочи в мивката. Сви се и със страх гледаше човека в бяло. Поведението му беше странно, защото е любвеобилно коте.

Обикновено ветеринарите бързо намират подход дори и към най-дивите животни. Докато Гаврилов се опитваше да хване Гаргантюа, го огледах и забелязах, че си боядисва косата. Цветът на космите на врата му беше различен от този на останалата коса. Всичко щеше да бъде наред, ако побеляваше. Истинският цвят беше тъмно кестеняв, а боята — черна.

Гаврилов успя да хване Гаргантюа и го сложи на процедурната маса. Котката бе настръхнала и изплашена, а Гаврилов нежно я галеше и успокояваше. Загледах се в лицето му, стори ми се познато отнякъде. В крайна сметка човекът си свърши работата. Предписа на Гаргантюа капки, таблетки и си тръгнахме.

През цялото време се опитвах да си спомня къде съм го виждал. Чак след час и половина стигнах до управлението. Оказа се, че е много трудно да напъхаш хапче в устата на котка. Нямахме друг начин да го накарам да погълне лекарството, защото не яде нищо. В крайна сметка потърсих в интернет видеа, в които се обяснява как става и му заврях таблетката в гърлото. Като я глътна ме погледна с очи, които питаха „Защо ме предаде?“. Както и да е, когато се върнах вкъщи след работа, вече беше омел цялата храна в купичката и искаше още.

Мисълта за доктора не ме оставяше на мира и като стигнах в управлението разбрах защо. От дъската, на която висят снимките на издирваните ме гледаше същият доктор, но със светло кестенява коса. Истинската му фамилия е Петров. Веднага събрах екипа и решихме, че

е най-добре да използваме хората на Големия Пагон, за да разберем повече за живота му. Получихме четирима души, разделени на две групи и поддържахме връзка с тях през цялото време.

Когато свършил работният му ден, Петров се качил в колата си, напазарувал в един супермаркет, после си отишъл вкъщи. Седял там докъм 22 часа, после излязъл и тръгнал към Подпланинското езеро. По пътя качил някаква проститутка, след което спрял до парка край езерото. Двамата седнали на пейка и петнайсет минути си говорили. В един момент проститутката започнала да му духа на пейката. След около пет минути се изправила и започнала да му говори нещо на висок тон, той опитвал да я усмири. Тя му крещяла, искала му пари и го карала да я върне на мястото, откъдето я е взел. Изведнъж Петров рязко се изправил, пристъпил заплашително към нея, тя притихнала. Тогава колегите ги арестували.

Докараха го в управлението, оставиха ни го в стаята за разпити и си тръгнаха с молба да не ги занимаваме повече. Малко вероятно е да се отърват толкова лесно, оказаха се много удобни.

Когато влязохме с Георги, Петров бе в странно състояние. Позна ме веднага и с уморен тон благодари, че сме го намерили. Реших да блъфирам и го попитах дали ще направи пълни самопризнания или ще действаме по сложната процедура. Избра първото и започна да разказва.

Емоциите ми, докато слушах историята, препускаха от една крайност в друга. В някои моменти ми идеше да го убия още в стаята, а в други исках да го успокоя и да му кажа, че всичко е свършило.

Започна да разказва от момента, в който се е сприятелил със стария директор на „Св. Тереза“. Той дошъл на втората година от лечението на Петров. Бързо намерили общ език, защото и двамата имали интереси в областта на хирургията. Обсъждали различни техники и иновации. Директорът му давал медицински издания с новини, заедно дискутирали случаите описани в тях. Започнали да си говорят и на други теми — изкуство, литература, кино. Обрисова отношенията им така, сякаш са мъж и жена. Георги го попита дали връзката им е имала хомосексуален характер. Отговорът бе, че никога не са я консумирали физически.

След осемнайсет години в болницата, директорът вече трябвало да се пенсионира. Решил да изпише Петров, за да продължат

общуването си. Двамата искали да живеят спокойно, затова създали ветеринаря Гаврилов. Директорът се погрижил за документите. В началото всичко вървяло гладко, но Петров искал да работи, а директорът държал да е единственият, който носи пари.

Освен пенсията, човекът е притежавал имоти, които отдавал под наем и имал добър доход. Петров разбрал, че няма полза от такава свобода и на практика е все така заточен. Затова убил благодетеля си и инсценирал естествена смърт. В завещанието си, директорът посочил него като единствен наследник. Петров убедително твърдеше, че е искал свобода, а не пари.

Всичко минало гладко и няколко месеца Петров бил в тежка депресия. Мъчила го съвестта, че е постъпил по този начин с най-добрия си приятел. После си намерил работа във ветеринарната клиника. Нещата били наред до момента, в който отново не усетил онова старо, добре забравено, но неизкоренимо чувство.

Този път било различно. Сега не било предизвикано от интерес към аутопсиите и труповете, а от раздразнение. Ядосвал се, когато виждал как хората прахосват скъпоценната си свобода. Не можел да ги гледа как си губят времето, как използват възможностите си, за да вредят едни на други. Побърквала го летаргията и статичността им. Представял си какво би направил той с енергията, която хабят за глупости.

Човекът, който за пръв път успял да предизвика тези мисли бил един собственик на питбул. Животното било с тежки наранявания, явно след кучешки бой. Петров го разпитал какво се е случило и онзи се похвалил. Разказал как е тренирал кучето две години и какви грижи е полагал, за да го превърне в машина за убиване. „Две години! За да обречеш едно същество на живот, изпълнен с болка, кръв и насилие! Без то въобще да осъзнава какво правиш с него! Лишил си го от любов, грижи и спокойствие, защото си мислиш, че имаш право! А твоят живот? Твоята енергия, която си могъл да употребиш за нещо градивно? Просто не го заслужаваш!“

Опитвам се да го цитирам дословно. Още същата вечер Петров отишъл до къщата на собственика на кучето под предлог, че е донесъл мехлем за раните на животното. Веднага щом усетил, че може, се нахвърлил върху него и го умъртвил. Когато онзи спрял да диша, убиецът усетил опияняваща тръпка. Почувствал се като съдия,

благодарение на когото възмездието и правдата възтържествували. След това качил трупа в багажника на колата си, откарал го до далечния край на Подпланинското езеро и го заровил там.

В следващите няколко дни бил в приповдигнато настроение. Изпитвал щастие от това, че е извършил добро дело. Това, че само той е знаел за него, го карало да се чувства специален.

Една вечер сънувал директора на „Св. Тереза“, който го попитал с какво право е извършил убийството. Какво го кара да си мисли, че той — убиецът на своя благодетел, на човека, който му е подарил втори живот, може да решава какво е правилно и какво не.

Този въпрос започнал да измъчва Петров. Няколко месеца се борил с жаждата си, но не издържал и пак убил. Жертва станала жена, която вдигнала скандал на касиерката в супермаркета, защото била много бавна. Момичето се разплакало.

Петров проследил жената, след като излязла от магазина и видял, че отива в съседното кафене. Седнала там, поръчала си безалкохолно и два часа чела вестник. Когато станала я последвал, ударил по главата и закарал до езерото. Докато копаел гроба, решил, че трябва да демонстрира на трупа една от причините, заради която човек наистина трябва да бърза. Правил секс с него. После го заровил.

Този път обаче опиянението от възтържествуването правосъдие изчезнало още по обратния път. Отново си спомнил въпроса, който чул от директора в съня си. Започнал да се замисля и за истинските причини, заради които е изучава трупа.

Убийствата продължили и Петров все повече се убеждавал, че не любовта му към справедливостта е причината да ги извършва. Той просто искал да убива и да прави секс с труповете. Убедил се напълно след година терзания. Година, в която почти всяка седмица е убивал по един човек. Това откритие го изплашило, защото осъзнал, че не се различава от първата си жертва — собственика на бойното куче.

Петров решил, че ще се бори със звяра в себе си. Войната в главата му била с променлив успех. Имало периоди, в които месеци наред е удържал жаждата за кръв, имало е и други, в които убивал всеки ден. Първоначално чукал само женските трупове, които го привличали сексуално. После това спряло да има значение. Мъже, възрастни хора, клошари, всеки труп впоследствие е бил изнасилван.

Попитах го за трупа, който се беше взривил в лицата на децата със селфи стика. Призна и за него. Не успял да го зарови, защото в другия край на горичката, на около километър от брега на езерото, забелязал къмпингуващи. Изплашил се, че могат да го видят, затова просто зарязал човека във водата.

Разказа ни за всички усилия, които е полагал, за да спре с убийствата. Първо решил да държи поредния труп у дома си. Около седмица се гаврил с него, свършвал отгоре му и какво ли още не. После миризмата станала непоносима. Наложило се да го зарови и да търси нова жертва.

От нея решил да изреже най-възбуждащите парчета. След процедурата разбрал, че е трудно да прави секс с тях, затова се отказал от идеята. После решил, че ако взима трофеи, които му напомнят за дадено убийство ще може да притъпи желанието си. Ефектът бил обратен. Следващата му идея била да снима на видео как се гаври с тяло. Гледането на записите не променило нещата. Издържал около седмица и после пак убивал.

Преминал към медикаментозно лечение. Започнал да си прави коктейли от лекарства за животни, но и с това ударил на камък. Физическото и психологическото му състояние се влошило, а това направило звяра в него още по-силен. В последната година, вече спрял да прави секс с труповете. След убийствата се свивал до тях и плачел.

Георги го попита защо не се е предал, при условие че му е било толкова зле. Петров отговори, че за него е било важно сам да пребори злото в себе си. Възприемал тази война като кауза. Вярвал, че това е неговото изпитание и е длъжен да го преодолее, за да осмисли живота си. Също така, че е много добър ветеринарен лекар и не иска да оставя пациентите си в чужди ръце.

Попитахме го заради какво е избухнал скандалът с проститутката. Каза, че не му става на живи хора. После ни обясни защо си боядисва косата. Когато излязъл от „Св. Тереза“ директорът лично му я боядисал и това се превърнало в ритуал. Петров продължил да го прави в чест на човека, който му дал втори живот.

Говорихме до пет сутринта. Когато приключихме си отидохم вкъщи, за да нахраня Гаргантюа, поспах два часа и се върнах обратно в управлението. Заедно със следствената група и Петров отидохме да проведем първия следствен експеримент.

До Подпланинското езеро той ни показа четири масови гроба. Направи пълни самопризнания за сто четирийсет и шест жертви, които е умъртвил за последните пет години. Събирал ги е от цялата страна. Като се върнахме в управлението, занесох в стаята за разпити осемте кашона с дела за изчезнали хора, на чиито близки съм звънял. Показвах му снимките една по една, позна 67 души.

Предадохме делото на колеги, които ще извършат техническата част. Трябва да докажат всяко едно убийство. Когато го качвахме в буса за арестанти, той се обърна към мен и ме погледна в очите: „Благодаря ви! Вие сте вторият благодетел в живота ми. Винаги ще помня добрината ви!“. После седна в буса и се заплака.

Не знам какво да мисля за този човек. Мога ли да го наричам човек? На това прилича, но действията му са по-страшни от тези на дявола.

Получих лична похвала от министъра. Помолих го, ако ще разгласява случая, да не ме намесва. Той каза, че делото ще се води при закрити врата. Ще си трае не, за да спести мъките на Петров. Целта му е да прикрие факта, че за пет години и над сто и четирийсет жертви никой не си е мръднал пръста.

Разбирам го, той е повече политик, отколкото управленец. Последните са много рядка порода в наши дни и не оцеляват дълго. Стараят се не само да взимат решения, но и да ги въплъщават. Политиците въобще не се занимават с такива неща. Предимно симулират дейност и се опитват да поддържат отдавна изградената машина в работещо състояние. Закърпват дупки и подменят консумативите. Затова в трудни времена тя винаги се оказва безумно остаряла и неефективна. После се чудят защо са се оказали в плен на същата тази система и не могат да я раздвижат. Както и да е, последните два дни бяха тежки.

Сега Гаргантюа е легнал на дивана и доволно спи. Дали е разбрал колко много е помогнал? Купих му специални лакомства за награда и нова играчка — мишка. Оставих я в средата на хола. Той я обикаля, гледа я с интерес, но още нищо не е предприел.

02.03

Клюнът направи ужасно самопризнание. Имаме нов труп — открит е от колегите, които работят по делото на Ветеринаря. Това е работното име на случая „Петров“. Намерен е близо до третия масов гроб на брега на Подпланинското езеро, поставен в поза „Лотус“. Според Петренко е умрял от токов удар. Краката му са били потопени в леген с вода, в който е бил сложен електрически уред, свързан към мрежата. Прякорът, който получи, е „Мълнията“.

Маската бе поставена точно срещу него и отстрани изглеждаше, че му помага да медитира. Приживе е бил мениджър във фирма за разпространение на енергийни напитки. Явно Клюнът е решил, че Мълнията би искал да е спокоен, когато напусне този свят.

На пръв поглед всичко изглеждаше чисто, както винаги. Мръсотията започна когато повдигнахме трупа. Отдолу намерихме хартиен плик, в който имаше снимки. Осемнайсет броя в комплект по две. Една снимка на труп, втора — на маска. Излезе, че общият брой на труповете на Клуна не е десет, като добавим и Мълнията, а деветнайсет. Призля ми.

Събудих се в линейката по пътя за болницата. Оказа се, че съм изгубил съзнание. Имах усещането, че някой празнува рождения си ден в черепната ми кутия. От линейката се обадох на Йосиф, за да му кажа да провери снимките. Вече се бе заел с това. Прекарах три часа в болницата, направиха ми изследване на кръвта, кръвното и още някакви други. Казаха да си почивам. После отидох директно в управлението.

Слязох в моргата при Петренко, той не ме пусна да видя трупа. Извика Георги, който ме отведе в кабинета си. Беше много обезпокоен. Пред мен се обади в болницата и научи резултатите от изследванията. Опита се да ме убеди да си почина няколко дни. Когато разбра, че това няма как да стане, въздъхна тежко и ми даде някакви успокоителни. Каза ми да изпия две хапчета още на момента, а след това сутрин и

вечер да гълтам по едно. Отидохме при Йосиф. Резултатът от проверката му е за осем открити трупа.

Не сме им обърнали внимание, защото почеркът на убийствата е бил коренно различен от стандартния за Клюна. На главите не е имало следи от трепанация, нито са липсвали дълго време. Обикновено са били откривани ден — два след изчезването. Никъде не е описано, че са намерени маски близо до труповете. В докладите, обаче са отбелязани липсите на органи и парчета кожа. Никой не е заподозрял, че става дума за сериен убиец, защото информацията не е излизала от местните управления. От тях разбрахме, че снимките са правени на местата, където са били открити телата. Какво е станало с деветото? Защо никой не го е открил?

Разгледахме внимателно снимките. Маската бе окачена на груба тухлена стена, по която си личаха черни петна, явно причинени от пожар. Земята под трупа бе прашасала, пясъкът бе ситен, кафеникаво — черен. С Георги и Йосиф не можахме да измислим нищо, затова извикахме Жени и Петренко за консултация. Когато се качиха, забелязах голяма промяна в тях. Бяха тихи и изтощени. Работеха по трупа от пет часа. Към този момент Петренко трябваше да е открил нещо интересно и да го е споделил с нас. Този път нищо. Двамата погледнаха снимките и Жени се сети, че може би мястото е старият металургичен комбинат.

Преди няколко години газопроводът към една от пещите се беше взривил и отнел живота на двайсетина души. Георги предложи веднага да отидем там. Аз исках да видя трупа, но всички ме убедиха, че е по-важно да се открие тялото от снимките. Беше ясно, че крият Мълнията от мен, но нямах сили да споря. Тръгнахме с Георги и Йосиф. Комбинатът се намира на около петдесет километра от града и явно съм заспал по пътя.

Когато стигнахме, Георги ме събуди и тримата започнахме да търсим корпуса, където се беше случила експлозията преди години. Сега приличаше на декор на постапокалиптичен филм. Прозорците бяха счупени, ръждата бавно бе започнала да изяжда металните конструкции. Плакатите с инструкциите за безопасност се разпадаха под влиянието на атмосферните условия. Изключително тягостна обстановка създаваше това място.

Спомням си празника при откриването му. Бях пет или шест годишен и нашите ме доведоха тук. Нямаха нищо общо с него, но властите организираха мащабен концерт. Всичко ми изглеждаше толкова голямо, лъскаво и живо. Тогава включиха за пръв път и главната пещ, която впоследствие се взриви. Сега този индустриален мастодонт стоеше сам тук. Изоставен и забравен, символ на епоха със същата съдба. Буца заседна в гърлото ми от тази картина. Дори сега като пиша я усещам отново. Страшно е, когато видиш един щастлив детски спомен в такова състояние.

Намерихме нужния ни корпус по липсващите стена и покрив. Влязохме вътре и започнахме да разглеждаме наоколо. Пространството бе огромно, затова огледът ни приличаше по-скоро на разходка. По някаква причина и тримата гледахме да се движим на близко разстояние един от друг. Имаше нещо злоещо наоколо. Сега разбирам, че сме си въобразявали. Бяхме афектирани от признанието на Клюна — още цели девет трупа. Слънцето вече започваше да залязва, оттенъкът му стана червеникав.

Тогава видяхме една продълговата грозна, крива сянка. Тя се издължаваше до средата на помещението, оградено от три стени. Потърсихме източника ѝ. Чумна маска. Покрита с прах, избеляла, лакът бе напукан заедно с дървото. От носа висеше дебела паяжина. Приличаше на сопол. Разрухата на стената скоро щеше да стигне и до нея. Още няколко месеца и край. Ако Клюнът не ни бе съобщил за трупа, то знакът му щеше да бъде изгубен завинаги.

С Георги и Йосиф решихме да не пипаме нищо, а да изпратим координатите на мястото на Жени. Тя щеше да дойде с екип криминалисти, за да го изследва. След като го направихме се върнахме в колата и запалихме по цигара. И тримата бяхме развълнувани от комбината. Всеки по свой начин. Не искахме да се прибираме. Решихме да открием и другите осем маски. За щастие знаехме къде да търсим, защото останалите трупове бяха намирани от колегите.

Първо тръгнахме към една малка горичка, намираща се близо до Златните лозя. Там се беше разбил хеликоптер с туристи. Разстоянието е трийсетина километра. Когато стигнахме нощта бе настъпила, а на хоризонта се виждаше само една тънка ивица светлина, пречупваща се през лозята. Контрастът от тази гледка и студения, изгорял труп на металургическия комбинат беше потресаващ. Поне за мен.

Мислех си, колко красива е природата и колко грозни са човешките творения. Тя е непреходна, винаги е била и ще бъде тук. Тя ще поправи нашите грешки, ще ги разруши и ще въведе своя ред. Ние, обаче никога няма да можем да достигнем съвършенството ѝ.

Влязохме в горичката с фенери и бавно я претърсвахме. Тук бе по-топло и приятно, отколкото в града. Нищо, че е началото на март. Обикаляхме около двацет минути, когато Георги освети един много гладък и извит клон. Втората маска. По снимките, които Йосиф бе заснел с телефона си, успяхме да се ориентираме за мястото, където е бил открит трупът. Бил е подпрян на дървото точно срещу нея. Къде по дяволите са гледали куките? Няма значение.

Сложих гумени ръкавици и внимателно тръгнах да я свалям. Когато я отделих от дървото, нещо изхвъркна изпод нея. Стреснах се и паднах на лакътя си. Той ме боли от известно време, има синина, но не помня къде съм го ударил. Изглежда го натъртих още повече. Йосиф ми помогна да се изправа, а Георги предположи, че излетялото животно е прилеп. Качихме се в колата и тръгнахме към града, останалите трупове бяха открити там.

По пътя всички мълчахме. Бяхме потънали в мислите си. Аз разсъждавах над това дали Ключът води вътрешна борба, какъвто е случаят с Ветеринаря. Опитвах се да вляза в мислите му. Дали оставя маските, за да покаже къде са труповете? Или го прави, за да ги пазят? Може би отдава почит на някого чрез тях? Възможно е и да ги оставя като личен подпис, което показва грандоманията и огромното му его.

Дали се връща на местопрестъплението? Ако накараме Големия пагон да заварди всички места, на които сме откривали жертви на Ключа, ще успеем ли да получим някаква информация?

Забелязах, че докато обикаляхме, главата въобще не ме болеше. Бях умиротворен по някаква причина. Докато анализирах всичко това се обади Жени, открили са кости в комбината. Сополът се е веел точно над гроба. Снимала е черепа и го е пратила на Петренко. Той, от своя страна, го вкарал в програмата за възстановяване на лицева структура. До сутринта би трябвало да знаем, дали това е трупът от снимката. Не, че може да е някой друг. Попита ме как сме, като имаше предвид мен. Гласът ѝ звучеше загрижено. Отговорих, че си правим нощно пътешествие, открили сме още една маска и отиваме за трета. Пожела ни успех.

Снимките ни отведоха в един от тунелите в центъра на града. На това място се беше запалил тролейбус и загинаха десетина души. Петренко работеше по този случай точно преди да се захванем с Клюна. Разказа ни, че човешките тела буквално се изпарили и са успели да установят броя на жертвите само по по-дебелите кости. Пожарникарите се опитаха да изгасят пожара, бориха се с огъня два часа, но после се отказаха. Съобщиха, че димът е толкова гъст, че някой от тях може да пострада и е сигурно, че няма оцелели. Чакаха осем часа преди да влязат обратно.

Спомням си, че транспортната фирма и общината се замеряха с обвинения. Едните твърдяха, че проблемът е бил в електрическата мрежа, а другите — в тролея. Скандалите бяха зрелищни, продължиха няколко седмици, после всичко утихна. Така и не се разбра в кого е причината. Неофициално знам, че някакъв чиновник с целия бюджет за поддръжка на линиите е купил четири електрически табла.

Когато стигнахме до мястото вече приближаваше полунощ. Огледахме внимателно стените на целия тунел, но не открихме нищо. После забелязахме, че в долния ъгъл на снимката на маската има нещо червено, едва влязло в кадър. Веднага разбрахме какво е направил. Отидохме при своеобразния олтар, който бяха изградили гражданите в памет на загиналите. На стената общинарите бяха окачили плоча от черен мрамор с гравирани портрети на жертвите. Под нея имаше купчина от цветя. От нея едва, едва се показваше носът на третата маска.

Когато я взехме, решихме да приключваме. Върнахме се в управлението. Йосиф отиде да остави находките в склада, с Георги си пожелахме „Лека нощ“. Не пропусна да ми напомни за успокоителните. Останах сам в кабинета си. Настроението ми бе все така меланхолично. Мислех си дали има смисъл от хората, при условие че не можем да съществуваме дори със себе си. Крайната ни цел е да живеем по-добре, по-красиво и по-хармонично, а всичко това се намира там, където ни няма. От друга страна, същата тази природа, която минава след нас и почиства, ни е създала. Парадокс? Възможно ли е да сме единствената ѝ грешка?

Странно е, че подобни мисли изникват в главата ми само, когато излизам извън града. Докато съм вътре и през ум не ми минават, сигурно се адаптирам към ритъма му. Реших, че е време да тръгвам.

Когато се качих в асансьора по инерция натиснах копчето „-1“. Първо се намръщих, но после си казах, че е редно да видя Мълнията.

Влязох в моргата и ме побиха тръпки. Петренко бе направил импровизирана хладилна камера за трупа. От певеце тръби бе сглобил скеле, което обхващаше цялата маса за аутопсии. Височината му бе около два метра — масата, плюс трупа в седнало положение и още двайсетина сантиметра над главата. То бе покрито с дебел полупрозрачен найлон. На пода под масата имаше няколко хладилни чанти с лед. Термостатът на моргата бе свален на минималната възможна температура — нула градуса.

До самоделната хладилна камера стоеше масичката за инструменти на Петренко. Сред различните триони, скалпели и ръчни бормащини бе оставил метална купа. В нея имаше две стъклени топчета. Бяха доста по-големи от обикновените, с които си играят децата. Наличието им ме учуди. До купата имаше ръкавици, както и десетина изцапани тампона за махане на грим. Разтворих найлона и видях Мълнията.

Вместо очи зееха две огромни червеникаво — черни дупки. Лицето и цялото тяло бяха покрити с морави петна. На лактите, коленете, китките, фалангите на пръстите, врата, навсякъде, бяха закрепени кабели с различна дебелина. Краищата влизаха под кожата, но средната им част бе оставена навън и лъщеше на неоновата светлина. Плътта около тях приличаше на изсъхнала смачкана хартия. На гърдите му имаше разрез, който Ключът бе зашил с тънка медна жица.

Бързо затворих найлона и се отдалечих в другия край на моргата. Опитах се да осъзная защо е направил всичко това? Сутринта трупът изглеждаше коренно различно. Лицето му бе чисто, очите — затворени. Явно вместо тях е сложил кристалните топчета. Използвал е грима, за да прикрие изгарянията по лицето. А ръкавиците? За да скрие кабелите? А кабелите защо?

Пак се приближих и го разгледах по-подробно. Ефектът на смачканата кожа се получава, когато се опитваш да извършваш манипулации с вече вкочанен труп. Явно Ключът е избрал начина, по който ще аранжира Мълнията доста след смъртта му. Наложило му се е да чупи всяка става, за да може да постави трупа в нужната поза. Имаше кабели и на задните части, кръста.

По всичко личи, че когато е започвал да сглобява установката, тялото е било легнало в странна поза. Използвал ги е като опорна конструкция. По същия начин, както бе направил с Гертруда и стиропора. А очите? Сигурно е забравил да ги превърже, преди да пусне тока. Изскочили са и е решил, че не е естетично да ги оставя просто така.

Това е най-мръсният труп на Клюна. Обикновено успява да запази вида им максимално близък до начина, по който биха изглеждали при нормална смърт. Тук явно нещо се беше объркало. Опитал се бе да го подреди така, че поне на пръв поглед всичко да изглежда наред.

Тръгнах си от моргата и карах бързо, за да се прибера тук по-скоро. Искях да видя как е Гаргантюа и да опиша всичко от този ден. Постарах се да съм възможно най-подробен и описателен. Това е повратна точка и в разследването, и във възприятието за Клюна. Лично за мен също. Чувствам, че нещо се промени, още не знам какво.

Когато Петренко и Жени влязоха в кабинета днес и видях колко са угрижени, усетих агресия и злорадство. Бяха много дълбоко в мен, но ги усетих. Минаха през главата ми като две пулсиращи вълни. Може би все още съм афектиран от разпита на Ветеринаря? Не знам. Остават още три месеца. Тогава ще прочета дневника и ще анализирам.

Иначе Гаргантюа е добре. Беше изял цялата храна и изпил цялата вода. Изходил се е два пъти докато ме е нямало. Сипах му още ядене, като му добавих и смляно лекарство. Той веднага се нахвърли върху купата. Какъвто и да е Петров, справя се идеално с лечението на животни.

Написах есемес на Петренко, че съм видял Мълнията и утре ще дойда по-късно в управлението. Чувствам се ужасно уморен.

05.03

Как няма да се объркат нещата? Заради шибаната котка не мигна два дни, докато се занимаваше с Петров! Значи той е „Ветеринарят“, а аз „Клюнът“? Осъзнаваш ли, че и себе си наричаш по този гнусен начин?! Знаеш ли какво ме накара да направя, за да изпратя Мълнията като нормален човек? Между другото, доволен съм, че познах прякора, който му даде Петренко.

Знаеш ли наистина през какво минах? Погледа малко умрялото месо, направи си изводите и легна да спиш. Преди да тръгна от кочината го оставих седнал на масата със скръстени крака, за опора на ръцете и цялото тяло използвах две широки дъски. Щеше да се втвърди идеално. Кабелите планирах да използвам само за пръстите и китките, евентуално. Когато най-после приключи с оня некрофил, а аз стигнах до Мълнията, го заварих на пода.

Явно или Жана, или Нубийската Принцеса е закачила лявата дъска и трупът е паднал. Композицията бе абсолютно развалена и се наложи да правя всичко наново! Знаеш ли каква е гъвкавостта на вкочанено месо? Същата като на дърво! А знаеш ли колко е тежък? Особено след като сложих всички кабели, за да го укрепя? Съжаляваш един психопат, който убива, за да убива, а мен ме имаш за странен случай?!

Нищо, колкото и да е размътен умът ти, съзнанието все още реагира правилно. И това е добре! Когато видя изненадата, сдаде багажа. Много се зарадвах на реакцията ти. Тайничко се надявах да стане така, но не вярвах. Докато беше в безсъзнание те гледах в главата ти. Плачеше, ревеше на три гласа. А аз празнувах! Много точно го описа. До последно не бях сигурен дали заслужаваш чак толкова нещо. После се убедих, че трябва да го изпиташ!

Как само се грижиш за шибаната котка! Защо не се погрижиш така и за мен? А аз се грижа за теб! Ако не бях толкова благороден, щеше да плачеш като ученичка до труповете, които си убил! Ти не би направил същото за мен! Аз не съжалявам за научната си дейност. Не

вода вътрешни битки, не се колеба в правотата си. Аз самият съм армия, а ти си моят враг! Тъпо копеле! Трябва да ми благодариш, че ме има, иначе цял живот щеше да се занимаваш с идиоти като Петров! Безинтересни, тъпи, самовлюбени копелета. Оставят труповете без история, без смисъл. Правят го унижително — в масови гробове. Никакво уважение. Животни.

Усети ли, че докато разказваше за „звьяра“, всъщност се правеше на луд? Имитираше състояние на ограничена вмняемост? Дано Георги е разбрал, защото иначе този пак ще се опита да влезе под кожата на някой доктор. Не мога да повярвам, че си толкова наивен! Дори като взимам предвид състоянието ти, дори като отчитам емпатията ти — това са сто четирийсет и шест души. Умъртвени по най-бруталния начин с ясното съзнание, че се извършва абсолютно безсмислено престъпление. При все това се размекваш, защото се бил разревал като се качил в тъпия ви бус.

Имаш сериозен проблем, тъпак. Да очаквам ли, че следващата стъпка ще бъде да се сближиш с него и като се пенсионираш, да се опиташ да го вземеш под крилцето си? Дебил. Дано успокоителните по някакъв начин ти нормализират мисличките, иначе ще се докараш до самоубийство от вида на прегазено куче на пътя. Кретен.

Аз усещам някакво влияние от тях, но още не мога да го определя. Предполагам, че ще бъде ограничено, все пак нямам връзката, която имаш ти с месото. Ще видим. Сега ще изпълня обещанието си и ще ти обясня за първата си „жертва“.

Нейните кости намерихте в комбината. Досега този беше Месо едно, а от днес нататък е Сивчо. Защо Сивчо? Защото животът на това месо бе абсолютно обикновен, работеше като държавен чиновник. Не пиеше, не пушеше. Имаше жена, едно дете — дъщеря. Веднъж годишно почиваше на море, а зимата прекарваше на село. Хранеше се като всяко друго обикновено месо. Не беше подложено на извънреден стрес. Сивчо. Абсолютно безлично месо. Нищо повече, нищо по-малко. Избрах го точно заради това. Той е идеален представител на вида хомосапиенс от началото на XXI век.

Реших да го използвам като еталонна мярка спрямо всички следващи опити. Причаках го една прохладна лятна вечер, когато се връщаше от работа. Сивчо паркира колата си на същото място, на

което го правеше всеки път — едно закътано парче асфалт, между което и блока му има малка горичка.

Слезе от колата, извади от багажника две торби с покупки и се отпрати към входа. В горичката се прокраднах зад гърба му, метнах му примка на врата и започнах да го душа. Съпротивата на Сивчо не се изрази в това да ме удари, в началото протегна ръце напред в опит да избяга, но го бях прихванал здраво. Постепенно ръцете му започнаха да се вдигат нагоре, сочеха към терасата на апартамента му, която се виждаше между клоните. След малко умря — с протегнати ръце към най-обикновения си живот, затворен в онези четири стени.

Прибрах Сивчо на задната седалка на колата ни, събрах продуктите му от земята. След това го закарах в кочината. Към онзи момент бях подредил само лабораторията. Останалата част от бункера беше в състоянието, в което я заварих.

Сложих го на масата и започнах да го разкоствам. Отрязах му месото от краката, гърба и ръцете. Изрязвах всички меки части от лицето, после извадих важните му органи — дробове, сърце, стомах, бъбреци, черва, тестиси и мозъка. Изядох по малко от всичко.

Описах сигналите, които нашето месото подаде към мозъка. Останалото вакуумирах. От онзи момент винаги, когато изследвам мъж и пробният материал съвпада с този на Сивчо, си взимам малко и от неговия. За сравнение.

Това твоя Ветеринар прави ли го? Не, естествено! Чудиш се защо слагам чумните маски до труповете? След като си прочел историята за раждането ми, се досещаш. Правя го, защото приличам на средновековните лекари. Повечето са били самоуки, не са посещавали специални университети. Това за тях е било призвание. Вътрешна сила ги е карала да се усъвършенстват и да рискуват живота си в името на другите. Аз съм същият.

Сигурно мислиш, че съм луд. Не съм. Колко хора в историята са обявявали войни в името на нечие добруване? Колко лидери и вождове, чиито думи сега са крилати фрази, са избивали невинни, за да придобият повече власт? Колко от тях са пращали собствените си народи на заклание с ясното съзнание, че по-голямата част от тях няма да се върнат? А думичката „геноцид“ говори ли ти нещо?

Кой човек, носещ имперски код в кръвта си може да ми каже, че моите деветнайсет, според теб, „жертви“ ме правят чудовище? Коя

нация, която към днешна дата има претенциите да бъде Велика сила, няма милиони кости на невинни в основата си? Слагам маските, за да отбележа, че месото не е загубило живота си без смисъл!

Техният кръст ме накара да отворя очи, те ми помогнаха да намеря смисъла на съществуването си. Отдавам им почит, асоциирам се с тях. Те символизират борбата с Чумата. Онази, която носите през цялата си история, заради която умирате и ще продължавате да го правите с песен на уста! Чумата, която локализира всяка здрава клетка на вашите общества, изолира я и задушавя. Чумата, която хвърля кал, съмнение и омраза върху всяка непонятна за нея мисъл — вашето съзнание.

Струва ми се, че малко прекалих с патоса...

И на мен ми хареса пътуването. Обикновено усещам трепет, когато отиваш да видиш мое месо. Този път беше носталгия. Изпитвах удоволствие да наблюдавам как откриваш тези места и мислите, които предизвикват у теб. Забелязвам, че не се различават много от моите. Учуди ме колко меланхолично започна да разсъждаваш. Според мен причината е, че много ти се насъбра напоследък.

Вече написах защо намирам човечеството за безсмислено на този етап. Това не променя убеждението ми, че хората са най-красивото и съвършено създание на природата. Тя е била толкова добра към вас. Дала е всичко от себе си, за да ви дари с най-голямата благодат, която ви и унищожава. Имате право на избор как да живеете, какво да правите със света около себе си. Можете да го промените, усъвършенствате. Няма друго същество на тази планета, което е удостоено с тази чест.

За жалост, повечето не възприемат живота си по този начин. Те са месо, което заради откровената си тъпота се смята за господар тук. Смесица от елементарен интелект, подчинен на инстинкти. Резултатът от това се вижда всеки ден и въпреки това месото продължава да се шокира от себе си. Би трябвало за няколко хиляди години вече да се е научило, че в името на секса, властта и личните си комплекси е готово на всичко. То си мисли, че реките от кръв, течащи през руините на съществуването му го правят победител.

За мен истински човек е този, който твори независимо какво. Личност, която се е посветила на прогреса. Дали ще бъде в областта на изкуството, техниката, науката. Важното е да движи човечеството

напред. Дори и с малко. Такива личности са единици. Аз се старая да бъда такъв чрез моята дейност.

Много ми е интересно какво е мнението на Петренко за работата ми над Мълнията. Положих максимум усилия, за да изглежда прилично, когато го намерите. Знам, че ми се е получило. Истина е, че под красивата фасада се крие много грозна конструкция. Разполагах с малко време и труп в ужасно състояние. Всичко това благодарение на теб.

Любопитно кога е повърнала за първи път Жени. Когато е видяла очите или кабелите? Георги знам какво ще каже. Започнал съм да се самозабравям, да си играя на Господ, да чувствам абсолютна безнаказаност. Най-вероятно ще аргументира твърденията си със снимките.

Теб те виждам — търсиш връзка между Мълнията и разкриването на Петров. Мислиш, че съм завидял на бройката му и затова съм ви дал снимките. Планирах изненадата си преди въобще тъпата котка да се разболе. Дори ми е неприятно това съвпадение. Напоследък много станаха. Изводът от разсъжденията ти ще те накара да се замислиш много сериозно над версията, че съм ченге.

Усещам как нещата излизат извън контрол и това никак не ми харесва. От друга страна ми е скучно и се чудя дали наистина трябва да ги върна в нормалното русло. Смятам, че благодарение на мен откри Петров. Търсеше Клюна, заради девет убийства, а откри не сериен, направо масов убиец. Така че трябва да си благодарен на мен, а не на тъпата котка. Тя просто започна да лине. Със същия успех можеше да я закараш в друга ветеринарна клиника.

С теб наистина бихме били добър екип. Понякога съжалявам, че и двамата ни е страх да се погледнем очи в очи. Смятам, че аз нося по-голямата вина за това. Аз знам за твоето съществуване, бих могъл да осъществя пряк контакт с теб, но не го правя. Може би причината се крие в това, че никога не съм общувал от мое име. Когато взимам месото използвам твоя образ. Страх ме е да се покажа такъв, какъвто съм. Някъде по-назад бе написал, че искаш да видиш лицето ми. Аз също искам да го видя.

Вина носиш и ти, обаче. Знам, усещаш присъствието ми. А и знаеш къде да погледнеш, за да ме видиш. Въпреки това не го правиш. Що за човек си? Не искаш ли да се опознаеш? Нарочно го написах

така, защото без да си чел дневничето ни, ще ме възприемеш като част от себе си.

Забелязал съм, че сте устроени така. Смятате, че щом имате пълен контрол над месото си, значи всичко в него е част от вас. Аз не бих отказал да приема тази роля. Все пак едно месо делим и ти си бил в него много преди мен. Твое си е.

От друга страна, примерът на Петров е красноречив. Като нищо можехме да се окажем в неговата ситуация. Ако преди момента, в който започнеш да четеш записките ни осъществим контакт, аз ще ги изгоря. Тогава няма да има нужда да знаеш всичко за мен. Следващото месо — номер двайсет все още узрява. Затова няма да ходя в кочината известно време, смятам да си почина. Естествено, ще пиша в дневничето ни и ще те наблюдавам изкъсо. Мисля, че нашето месо има нужда от секс.

09.03

Камелия се скъса да звъни, искаше си обратно Гаргантюа. Върнах ѝ го с два дни закъснение, заради многото работа по новите трупове на Клюна. Когато видях, че вади кутията за транспортиране той се скри. Отрих го зад хладилника. Преди да успея да го извадя от там, избяга и се завря под дивана. Гонихме се около половин час. Като го връщах той пак реवेशе все едно отива на заколение. Чувствах се зле, че се разделяме, но иначе съм супер. Главоболието започна да отминава преди три дни. Днес вече съм в идеална форма.

Камелия изглеждаше много добре, когато се срещнахме. Отпочинала, усмихната с много приятен тен. Разказа ми, че наистина е успяла да си почине в Тайланд. В първите дни богаташът не слизал от нея, но после си намерил някаква местна компаньонка. През деня с Камелия ходели на плаж, разглеждали забележителностите, а през нощта той спал с другата.

Дадох ѝ лекарствата, които получих от Петров. Не се изненада от заболяването на Гаргантюа, а от това че е започнал толкова бързо да се оправя. Благодарих ми и ми обясни, че периодично котето има подобни проблеми, но му отнема седмици, за да се възстанови. Правихме секс. Беше бурен, страстен. Свърших три пъти. Според мен и тя успя, но с жените никога не можеш да си сигурен. Почувствах се още по-добре след това. Бях съвсем лек, умът ми беше бистър и готов за работа.

Когато стигнах в управлението всички забелязаха промяната в мен. Петренко дори се пошегува, че явно нашият Буда има благотворно влияние. Факт е, че след като го открихме главоболието започна да отшумява. Това се случи точно навреме. Към сметката на Клюна се добавиха цели девет трупа. Имам нужда от силите си, за да мога да ги анализирам адекватно.

Явно мозъкът ми е дал „на късо“, когато е осъзнал информацията за новите тела. После обаче е събрал всички сили на организма и го е мобилизирал. Един вид тялото ми се е адаптирало към ситуацията и се е преборило с главоболието. Досега не е спирало толкова рязко.

Надявам се, че това е бил пикът му. По-зле не съм бил. Ако съдя по секса с Камелия съм в отлична форма. Всяка линия от тялото ѝ, всеки неин дъх ме възбуждаха и ме караха да полудявам. Отдавна не съм изпитвал толкова силни емоции.

Новите трупове дорисуват профила на Клюна. Досега всички хипотези за целите и желанията му се градяха върху това, че държи жертвите си дълго време затворени. Сега вече търсим други обяснения. Проблемът е, че колегите въобще не са си свършили работата. Ама грам. Щом дори маските не бяха намерили, а той ги е оставял в непосредствена близост до телата. Когато пристигнах в управлението, Петренко и Жени прочитаха последния девети доклад. Лошо е, че всички вече са погребани.

Ясно е, че с по-старите трупове нямаме какво да правим. С по-пресните обаче Петренко може да работи. Тук трябва да се действа много деликатно и внимателно. Разрешение за такова нещо може да даде само съдът, а той не знае по какво работим. Нито е добре да знае на този етап.

Затова, за да може да изровим телата, се обадох директно на министъра. Крещя, но обеща да помогне. Разбирам го, ако историята с Клюна попадне в медиите светът ще му се стори тесен. На нас също. Първо, че цялата журналистическа гилдия ще ни скочи на главите. Второ ще се появят всякакви идиоти, които ще си приписват убийствата.

Преди си мислех, че не е възможно човек да признае за престъпление, което не е извършил. Оказа се, че не само греша, а желаещите са много. Спомням си случая с гимназията. Тогава имахме човек, който бесеше ученици. Жертвите бяха шест — три момичета и три момчета. Имаше трупове във физкултурния салон, тоалетните, класните стаи. Последният беше увиснал на пилоната за знамето. Най-често смъртта бе настъпила след удар с тежък предмет по главата.

Според профила ръстът на убиеца бе около метър и седемдесет и пет, а полът — мъжки. Под подозрение бяха всички и учениците, защото са в пубертета и някои от тях бяха проблемни, и учителите, заради това, в което се е превърнала професията им. Струва ми се, че за първи път в човешката история учителската професия не се цени, дори обратното. Лош знак. След като събрахме всички възможни доказателства, решихме да разпитаме учителите и учениците.

Започнахме от вторите, защото те бяха шокирани и изплашени. Смятахме, че ако някой знае нещо, веднага ще разберем. От двеста и четирийсет деца, пет направиха пълни самопризнания. Четири от тях бяха момичета.

Първото самопризнание направи младеж, който между другото, завърши химия след години. Пичът едва успявал да върже двата края по история и литература. Решил да ни излъже, че е убивал съучениците си, за да изкара в затвора класните. После сме щели да докажем, че е невинен. Разплака се, когато му показахме снимките на труповете.

При момичетата нещата бяха още по-откачени. Бяха пет в компанията. Видели как първата излиза разплакана след разпита и решили, че тя е убийцата. Противно на всички твърдения за женското приятелство, четирите ѝ съученички направиха пълни самопризнания. Не искали сама да лежи в затвора. Нагледахме се тогава на абсурди с колегите.

Убиецът се оказа учителят по литература. Любимецът на цялото училище беше латентен хомосексуалист. Дълго време изпитвал страх от красивите си ученички. Не знаел защо. Първо си мислел, че е възможно да го привличат сексуално. Затова решил да разбере дали е така. Направил им тайно снимки и се опитал да мастурбира на тях. С момичетата не му се получило, но момчетата, които влизали в кадър свършили работа. Така намразил момичетата — били по-хубави от него. Решил да ги обеси. Момчетата от своя страна го отнесли, защото предпочели момичетата.

След като решихме случая, директорката на училището ни помоли за услуга. Закарахме по-горните класове в „Черната маргаритка“. Това е затвор, в който лежат само престъпници с доживотни присъди. Около тях сякаш витаят душите на хората, които са убили. А и самите те приличат на призраци. Някои лежат там от трийсет, четирийсет години. За целия период от време не са виждали слънцето без да имат решетки над главите.

Директорът на „Маргото“ използва случая да ги унижи извънредно. Вкарваше ги един по един в дупката с решетка вместо таван, а учениците го гледаха отгоре. Предупредихме всички момичета да бъдат с дълги широки панталони, а не с поли или впити дънки. Убийците, изнасилвачите и маниаците ги наблюдаваха с неприкрит

интерес. Някои се опитваха да завържат разговор с децата, други — просто издаваха нечленоразделни звуци. Имаше и двама, които им рецитираха свои стихотворения. Децата бяха в шок, естествено. Явно си представяха нещата по коренно различен начин.

Някой би казал, че тази екскурзия не е била полезна нито за тях, нито хуманна за затворниците. Гарантирам, че тези сто и петдесет деца няма дори близалка да откраднат. Това е част от живота, грозна и неприятна, но я има. Мисля, че е по-добре да бъде показвана по този начин, отколкото да се прави шоу по телевизията от всяко престъпление. Едното е истината, другото не.

Що се отнася до пандизчиите — тези в обикновен затвор не биха издържали и дванайсет часа. Абсолютно ненужни са, така поне ги употребихме. Вместо този затвор държавата можеше да построи един университет или болница. Ежегодната издръжка е приблизително същата.

След няколко месеца пак се наложи да отида до гимназията. Директорката се похвали, че след посещението успеваемостта на учениците е скочила драстично.

Когато се сецам за този случай се плаша. Младите наистина не са наясно с последствията от действията си. Представят си, че най-големият проблем в затвора е това, че няма да имат с какво да си запълват времето. Много от тях възприемат убийството като нещо обикновено.

Забелязал съм, че всичко зависи от това в какво семейство растат. Проблемът е, че няма универсална възпитателна система. Едно разглезено дете, може да расте просто разглезено. Друго се превръща в рецидивист. Филмите, музиката, които слушат и външната среда са второстепенни. Колкото и да не им се иска да го признаят, родителите са тези, които носят огромната отговорност.

Имам един колега с две деца, той на практика е оставил телевизора и компютъра да се грижат за възпитанието им. С него си говорихме, че всички малолетни корави гангстери и „луди кучки“ гледат кървища, убийства, наркотици и секс. Другият типаж — тези, които плачат и се вайкат от щяло и не щяло, гледат любовни комедии и слушат бой банди. Много са впечатлителни и лесно възприемчиви.

Нормалните деца, пък са определяни като ненормални и се превръщат в аутсайдери. С него смятаме, че нашето поколение не беше

такова. Израснахме с „Кръстникът“ и „Белязаният“, но не се качихме на върха на света. Поне повечето от нас.

Възможно е всичко да се крие в това, че в наши дни всеки се старае да се покаже като личност, без значение от възрастта. За подрастващите това е неизбежен период. По някакъв начин трябва да изразят себе си, да направят малката си революция. Жал ми е за тях, защото сега тя е куха.

Нашето поколение сваляше правителства, вярваше в идеали и мечтаеше за по-добър живот. Бяхме единни. Днешната борба се състои единствено в това да покажеш колко си уникален. Естествено по най-лесния начин — чрез външния вид, а ако детето има сила и чрез агресия. Този псевдоиндивидуализъм е тъжен.

После имах още много случаи, в които невинни хора си приписваха убийства. Основните причини са две — за да се прикрие някой близък или от незнание. Да, има идиоти, които си мислят, че ще лежат по-малко ако си признаят за убийство, отколкото за въоръжен грабеж. Не мислех, че е възможно, преди да се убедя лично. Обикновено умните престъпници действат по обратната логика. Извършват убийство, а после правят някакво дребно престъпление. Лежат няколко месеца, докато колегите ги търсят навън. В крайна сметка излизат ни лук яли, ни лук мирисали.

Освен костите и маската, Жени не е открила нищо в металургическия комбинат. Петренко още не е стигнал до тях, защото се занимава с Мълнията. Той потвърди изводите ми. Или нещо се е случило в живота на Клюна и не е успял да подготви трупа, или губи вдъхновението си.

Инсталацията с кабелите на пръв поглед може да изглежда много сложна и прецизна. Създава впечатление за упорита и трудоемка работа, съобразена с всеки детайл. Като творба на скулптор. Всъщност показва точно обратното. Бил е в безизходица и явно е бързал да приключи. Нещо го е афектирало, липсва свойственото за него спокойствие. Нещо се случва с този човек, пропуква ли се? Допуснал ли е грешка? Надявам се, колко се надявам, че се е преобал по някакъв начин!

Иначе аз се чувствам много добре. Настроението ми е приповдигнато. Същото, когато човек след дълга настинка, излиза за пръв път навън. До някаква степен се радвам на това, че Клюнът

призна за още девет убийства. Дава ни повече материал за работа. Това ме мотивира и съм сигурен, че скоро ще го хванем. Доволен съм, че либидото ми се върна. Преди не се чувствах пълноценен, а сега, когато отново възприемам жените както трябва, е доста по-добре. Приятно е, дишам с пълни дробове.

12.03

Новите трупове на Клюна започват да говорят. След ексхумацията на пушача и Макс Петренко е убеден, че престъпникът използва хората за медицински експерименти.

Пушачът получи прякор „Локомотивчо“. Въпреки липсващите дробове, сърце и мозък, по вътрешните органи може ясно да се определи тежката му никотинова зависимост. Пушил е минимум две кутии цигари на ден. В полуразложено състояние следите личат още повече. Тялото гние по-бързо отколкото те се разлагат. Цялата трахея е покрита с дебел слой черна, гнусна лепкава маса. Зъбите също са в окаяно състояние, както и остатъците от кръвоносните съдове. Освен гореописаните органи, липсваха и част от кожата на венците и мекото небце.

Що се отнася до Хълк, липсват черния дроб, бъбреците, части от кожата и мускулатурата. В доклада по делото пише, че е излязъл от фитнеса и след това повече никой не го е видял. Петренко смята, че Клюнът е издебнал момчето след тренировка и го е убил максимално бързо. Целта е била да вземе нужните органи и части, докато организмът все още е бил възбуден след залата. Затова не си е играл да го трепанира, упоява и така нататък.

Пушачът е бил сполетян от същата съдба, защото вече до такава степен се е бил изпушил, че не е имало смисъл да бъде държан дълго време.

Идентификацията на тялото, което намерихме в металургичния комбинат също приключи. Човекът е бил държавен служител в канцеларията по агротехника. Когато се обадох на съпругата му, за да го проуча, жената започна да плаче по телефона. Само като чу името му. Обясних ѝ, че случаят с изчезването на мъжа ѝ е предаден на моя отдел и съм длъжен да ѝ задам няколко въпроса.

Не ѝ казах, че сме го открили. Тогава тя ще поиска да го погребее. Петренко ще се ядоса, защото няма да може да прави среднощните си изследвания. Още повече от него са останали само кокали, те няма да

се развалят. От думите ѝ разбрах, че човекът е бил най-обикновен. Абсолютно нищо интересно. Дори по празници не си позволявал нищо повече от чаша вино.

Петренко предполага, че Скелетон, така го нарече, е бил първата жертва. Един вид еталон. Това се доказвало и от грубите следи по костите. Месото е било отделяно изключително нескопосано. Сякаш е рязано със сатър или тъп нож. Сравни костите с остатъци от транжирано прасе. Подобни разрези, направени при Локомотивчо и Хълк са изключително правилни. И тук си личи еволюцията на Клюна.

Георги не е съгласен с Петренко. Прекалено студен му се вижда такъв подход. Той дебело подчерта, никой от нас не е имал случай, в който хора са били убивани заради толкова хладнокръвна цел. Винаги е имало някакъв емоционален момент. Жажда за надмощие, сексуално желание, комплекси. Дори Ветеринарят, който всъщност е изключително умен, хитър и пресметлив човек, е бил обзет от чувства докато е убивал. Статистиката подсказва, че и в Клюна би трябвало да има нещо такова. Наличието на два вида трупове — едни, които са били отглеждани с месеци и други — убивани на място, също потвърждава това. Към едните е имал отношение. Другите просто е убивал. Няма логика да е иначе.

Петренко му обясни, че логиката е повече от проста. Например един от „бързите“ трупове — генерал на 65 години, с прякор „Звездата“ е водил изключително сит начин на живот. Бил е дебел, мазен, возил се е в служебна лимузина, ял е разнообразна и качествена храна. Пил е алкохол на същия принцип, пушил е пури. Това са условия, които Клюнът едва ли има възможност да пресъздаде. Затова е подбрал жертва, която пасва на нуждите му, убил я е веднага и взел каквото иска.

Георги парира с Дженифър. Според самия Петренко тя е била на диета и е тренирала здраво, докато е била заключена. Диетата ѝ, обаче се е състояла от пиле, зеленчуци и вода. Мисля, че това е къде, къде по-достъпно от „Маркиз дьо Лафайет“. Що се отнася до тренировките, тя само е клякала. За това не са нужни специални уреди.

Според Жени и двамата са прави. Нейната версия е, че Клюнът се старае да подхожда максимално ефективно към жертвите си. Взима си това, от което има нужда, а останалото изхвърля. Проявява студен прагматизъм. От друга страна начинът, по който ги оставя говори, че

не е безразличен към съдбата им. Избегна да използва думичката „емпатия“, но това имаше предвид. Бавните аранжира, защото прекарва повече време с тях. Привързвал се е. Бързите просто изхвърля, но също както и бавните, на места където са се случили трагедии. Тоест им отдава дължимото, нищо че ги ползва за малко. Маските също са част от това чувство. Според нея ги слага, за да пазят трупове. Не пропусна да уточни, че следите по тялото на Мълнията говорят за съвсем други неща.

Засега никой от тях не може да каже със сигурност какво се случва с липсващите части от телата. Петренко твърди, че преди би заложил със сто процента сигурност на това, че ги изядда. Трупът на Мълнията го е разколебал. Имал подобен случай, но убийците въобще не били канибали.

Ставаше дума за делото на Тапицерите. Бях чувал за него, но не знаех подробности. Двамата били прекрасно семейство, той — главен счетоводител в логистична фирма. Тя — редактор в издателство. Общото им семейно хоби било да събират антиквариат. Взимали всичко, което им хващало окото — от табакери до холни гарнитури. Особено много харесвали кожени изделия.

Тапицерите толкова си обичали хобито, че решили да изработват собствени артикули. За целта започнали да избиват хора и да правят най-различни неща от телата им. Лампи, чиито основи били направени от човешки кости, а абажурите от кожи. Петренко уточни, че са били осем на брой. Две настолни и шест аплика. Мъжът си имал кожена табакера, а жената — кожен калъф за очила. Особено се гордеели с приборите за хранене. Мъжът цяла година е правил комплект за дванайсет души. На гостите казвали, че са от слонова кост. Изключително добра работа, според Петренко.

Имали са четиристайна вила и са успели да я обзаведат цялата по този начин. Тапицерията на мебелите била кожена, щорите били кожени, дори мехът за камината бил самоделен. Жената обичала по-деликатното ръкоделие. Имала си портмоне за дребни от човешко сърце. Кутията за скъпоценности също била облицовала с кожа.

Трийсет и три жертви общо. Обикновено намирали трупове с липсващи чаркове, както в нашия случай. Там, обаче липсвали цели крака, кости, понякога намирали само глави.

Петренко разказа, че преди ареста е бил на вилата и се възхищавал от прекрасния интериор. Мястото било много изискано. Обзаведено в стила на английските клубове за лордове и едри индустриалци. Масивно тъмно дърво, тежки кожени мебели. Атмосферата била пропита с дъх на малц и скъп тютюн. Това, което издало семейството било, че пазарували лакове и всякаква химия за обработка на кожа и дърво в промишлени количества. При условие че дума не обелили пред полицията за подобно хоби. Кой счетоводител се нуждае от толкова много лак просто така?

Когато били разкрити, реагирали по различен начин. Мъжът с най-голямо удоволствие и любезност описвал и показвал всичко, което е измайсторил. Разкривал технологията, начина на изработка. Давал съвети от типа какъв лак, от коя марка за какви цели подхожда. Жената пък изпадала в истерия всеки път, когато някой от полицията докосва вещите. Дори припаднала, когато я докарали за следствен експеримент да опише как точно е вадила сърцето за портмонето си и видяла половината къща празна.

Преди да хванат Тапицерите, хората в екипа на Петренко, както и той самият били сигурни, че става дума за канибали. По всичко личало, че са такива. Арестуваните, обаче с пяна на уста доказвали, че никога не са яли човешко месо. Мъжът разказал, как давал на съседските кучета фирата от производството. За да проверят колегите отишли при съседите и разкопали половината двор. Успели да изровят двеста и трийсет килограма човешки кости, които кучетата били заровили навсякъде. Петренко е убеден, че е имало още, но откритите били достатъчни, за да повярват на Тапицерите. Съседите, когато разбрали какво се случва, веднага пуснали къщата за продан. Още никой не я е купил.

За мен има логика в думите и на Петренко, и на Георги и на Жени. Аз още не съм убеден какво точно прави с изрязаните парчета. Мисля, че експериментира с тях по някакъв начин. Струва ми се малко вероятно да ги яде. Със сто процента сигурност ще разберем чак когато го хванем.

Днес обядвахме с Жени. Според нея Гаргантюа е изсмукал негативната ми енергия и затова сега се чувствам по-добре. Възможно е да е така, липсва ми това коте. Мисля скоро пак да отида при Камелия, за да го видя. А покрай това ще си поиграя и с нея.

Жени ми обясни защо са били толкова притеснени в деня, когато открихме Мълнията. Първо заради моето здравословно състояние, второ заради самия труп. Когато започнал да го оглежда подробно, дори Петренко загубил ума и дума. Били са шокирани от припряността и жестокостта, които е оставил Ключът върху него. Най-вероятно е използвал метална тръба, за да чупи кокалите и да извива вкочаненото тяло.

Отбелязвал е местата, където да вкара кабелите с маркер. Най-страшна била методичността, с която е правил всичко това. Бил е наясно, че няма много време, затова първо е пресметнал всичко, след което е започнал да забива кабелите. След това се е убедил, че крайниците са достатъчно стабилни при движение. После е облякъл дрехите върху трупа.

Кабелите служат като стави и опорни елементи. На лакътя на дясната ръка има две дупки повече. От там е започнал. Счупил е ръката и я е раздвижил. След това е сложил кабела и пак е започнал да движи ръката. Искал е да знае какво натоварване издържа конструкцията.

Всичко това ги навело на мисълта, че Ключът винаги действа така. Обикновено не личи толкова, защото обработва труповете, докато са още подвижни. До версията, че изпитва уважение и емпатия към жертвите си, може да се постави още една. От гореописаното може да се заключи, че целта му е да ги иронизира. Да се подиграе с начина им на живот или в смъртта да им покаже как е трябвало да живеят.

Аз все още нямам мнение. Всъщност заряхах всички изводи и предположения, свързани с действията му. Все повече се убеждавам, че това е грешна методология в търсенето на тоя изрод. Мисля, че шансът да го хванем, е, ако е допуснал някаква техническа грешка. Или като Тапицерите се е появявал многократно на едно и също място, свързано с убийствата. Или го е снимала някоя камера, или нещо друго. Да се опитваме да му влезем под кожата, особено сега, след тези девет нови тотално различни трупа е безсмислено.

Въпреки това се хващам, че се опитвам да разгадая мислите и желанията му. Дали го правя по инерция или наистина искам да знам какво го движи? Не мога да преценя. Не желая да допускам Ключа близо до себе си. Имам чувството, че някак си е усетил моето негодувание от това, че не ни отчита. Ето че го направи. Реши да си

поиграе с нас. Това му е грешката. Възможно е през цялото време да си мисли, че ни води за носа. Може да аранжира трупове по този начин, за да ни покаже колко е велик. Като се имат предвид усилията, които е положил за Мълнията... И мястото, където го бе оставил.

Делото на Ветеринаря е засекретено. Само вътрешен човек може да знае за масовите гробове до Подпланинското езеро. От друга страна там всяка година се давят хора. Скоро би трябвало да дойдат резултатите от проверката по полицейските складове. Петренко пусна тревата от джойнта на Боб на експертиза и ще сравни резултатите с арестуваните количества. Ако тук нещата съвпадат, то версията за вътрешен човек може да се потвърди. Колкото и да се опитвам, не мога спра да разсъждавам за мислите на Клюна. Явно е по-силно от мен.

15.03

Не е по-силно, Кука, вътре в теб е. Причината да подреждам обработеното месо, след като го използвам, е проста. Не искам да го изхвърлям ей така. Служило ми е дълго и вярно, и е дало части от себе си в името на моята кауза. От друга страна и Сивчо, Скелетон не ми харесва, също даде много от себе си. Вероятно наистина развивам някаква привързаност към месото, което култивирам в кочината. Факт е, че с Мълнията се получи изцепка, обясних ти защо.

Знаех, че ще има реакция от страна на Петренко и Жени, но не очаквах да е чак такава. Мисля, че ти отново действаш най-правилно. Така или иначе, освен да откриете косвени улики, друго няма да успеете да направите. Те ще доведат до теб, всъщност, но какво да се прави? Такъв е животът.

Първият сигнал, най-вероятно ще бъде честата ти поява в склада. След известно време някой ще успее да забележи съвпаденията на главоболията и намирането на трупове. Сладко е, че ти също го отбелязваш. Мислиш, че имаме някаква свръхестествена връзка. Хем си прав, хем смешен. Мисля, че Георги ще е първият, който ще те заподозре. Нали не си мислиш, че питаше случайно за сомнамбулизма? Той също ходи при проститутки и една от вечерите, докато бяхте в командировка видя, че не спя. Тоест че лампата в стаята ти свети. Сутринта му се оплака, че си спал цяла нощ, а се чувстваш като убит.

Любопитно ми е дали ще те хванат, преди да прочетеш дневничето ни? Ще се постарая да не го допусна.

Може би е време да ти кажа, защо те боли глава, когато реша? Когато съм в активен период много мисля. Планирам, размишлявам, това натоварва месото. По-точно мозъка. Да, той е цяла вселена, но съгласи се — две личности на едно място... Множко му идват. Сега, например, когато си почивам, само слушам и наблюдавам. Затова се чувстваш толкова добре.

Главоболията се появиха едва преди четири години, защото тогава повиших активността си. Преди работех по няколко часа и то не

всеки ден. Изследователската ми дейност отнема доста повече време. Все пак трябва да подбера месо, да го проуча и обработя. Плюс, че всеки казус изисква собствен, специфичен подход. Отгоре на това продължавам да уча, да се образовам и информирам. Не мога да си позволя да стоя на място, все пак сме в XXI век. Отдавна отмина времето, в което знанията, които си получил в училище или университета ти стигат за цял живот.

Работата по благоустройството на кочината също бе доста натоварваща. Сега, освен да пробивам черепи, мога и да лепя плочки. Когато човек е принуден да работи самостоятелно му се налага да придобива разнородни навици и познания. Нещата не са толкова лесни, колкото изглеждат на пръв поглед. Това не ти е да избиваш хора, за да им изнасилваш труповете в землянки. Иска се подход, мисъл, подготовка и вдъхновение. Резултатът от този труд директно рефлектира и на нашето месо, и на твоите възприятия за него. Просто оцени контраста между периодите, в които те боли главата и когато се чувстваш добре. Това би трябвало да ти подсказва какви къртовски усилия полагам.

Между другото сексът ти с Камелия наистина беше много силен. Струва ми се, че последния път, когато видях да свършваш така, беше преди петнайсетина години. Още с бившата ти. Какво ли прави сега? Беше много странна жена. Но има ли други?

Спомняш ли си, когато реши, че е бременна? Не искаше да правите тест, за да не урочасате нещо. Караше те да ѝ прислужваш и ти се чудеше какво по дяволите се случва. Три месеца изкара така, а после обърна внимание, че коремът ѝ не расте. Трябваше вече да се вижда поне малко. Каква истерия направи тогава. Стените на черепната ти кутия кънтяха! Издържа още един месец юркани по нощите за кисели краставички и черен шоколад. После се ядоса и практически насила я заведе при гинеколог. Когато разбра, че нищо ѝ няма искаше да ѝ счупиш главата. Реши да я разпиташ както ти си знаеш.

Оказа се, че се чувствала отпаднала цял месец, по някаква причина и цикълът ѝ не дошъл. Вместо да отиде на лекар решила, че е бременна. Отказваше да си прави тестове, защото лошите очи дебнели отвсякъде — така я била научила баба ѝ. Вярваше ѝ, защото в селото им, всички я смятали за вещица. Дори в моите очи бившата ти е луда.

Като изключим тези периодични мании, беше много приятна и симпатична дама. С нея сексът ти беше най-хубав. Като изключим, естествено последното преживяване с Камелия.

Знаеш ли, че когато отиде за пръв път на проститутка, тялото ти отказваше да приеме оргазма? Тогава светеха само главичката на пениса и мозъкът. При това последният едва, едва тлееше. Останалата част от месото беше тъмна. Обикновено оргазмът ти се разлива по всички нервни окончания, а тогава все едно имаше стени навсякъде. И в гръбначния стълб, и в ръцете, и в краката.

Когато видях това за първи път бях много учуден. С времето тези стени отстъпваха, някои дори изчезваха. Сега се радвам, че успя да светнеш почти целият. Има още само едно тъмно петно, но не съм сигурен, че там можеш да усетиш нещо. Важното е, че месото се отпусти, поне със сигурност спермата ти трябваше да излезе. Беше започнала да застоява и да го натоварва.

Не ми се искаше да разочаровам Петренко. Той е много добър патолог. Също е много добър полицаи. Доводите му са изключително правилни. Сега ми е някак гузно, че не се постарях повече с Мълнията. В същото време, хвърлих доста усилия. Ще му се реванширам със следващото месо. Не искам да ме мисли за някакъв изрод. Предишното му уважително мнение ми харесваше повече. Плюс, че той е единственият, който може обективно да оцени прогреса ми. До някаква степен го възприемам като учител. Всяко месо е изпит. Неудобно ми е пред него.

За Жени не се безпокоя, това ѝ е първият случай и си прав, че е извадила късмет с мен. После едва ли ще види подобни неща. Съжалявам я малко заради това. Чакай я само пръстови отпечатащи, натривки за барут и сперма по пердетата. Както и да е, продължавам да изпълнявам обещанието си.

Месо номер две. Звездичката, както го нарече Петренко. Пак много точно описание и преценка за целите ми с него. Този човек сякаш чете мислите ми. Генералът наистина водеше много сит живот, ама много. След като опитах Сивчо, средната класа, реших да пробвам висшето общество.

Звездичката е живото възплъщение на стереотипа за оялия се безнаказан чиновник. Постоянно се хранеше с изискани блюда, но обожаваше мазното свинско месо. Пиеше скъп алкохол, но не

пропускаше да пие и домашно приготвени питиета. Навсякъде се движеше с личен шофьор. Мързеше го дори да разхожда кучетата си. Обожаваше да ходи на масажи и спа процедури. Грижеше се за себе си и си живееше живота.

Изпълняваше обществената роля на търтей. При условие че не сме участвали в голяма война има-няма седемдесет години. За него армейските учения бяха банкет — ядене, пиене и леки жени. Не успя да доживее до сегашното, с извинение, мерене на пишки. Сигурно щяха да го уволнят официално с почести, неофициално — защото е некадърник.

Единствената физическа активност за него беше ходенето на лов. Ако въобще може да се нарече така. Отиваше в горското стопанство, качваше се на една от вишките, след което чакаше някое животно да мине.

Ще ме попиташ откъде знам толкова много за него? Шофьорчето на нашата катафалка, което работи и в Бърза помощ. Преди години го е возил. За една цигара и кафе ще ти разкаже всичко. Дори е наясно с дислокацията на ПВО системите ни. Какво можеш да постигнеш, стига да обърнеш малко внимание на някого! Не е за вярване!

Естествено, когато реших, че точно Звездичката ми трябва, започнах да я дебна през нощта. Тогава, когато месото е на мое разположение.

Наблюдавах го две седмици, докато най-после, една вечер излезе сам. Дотътри се до колата си и влезе на шофьорското място по най-смешния начин, който съм виждал някога. Тръгнах след него. Спря пред някакъв блок в Малката река и постоя горе около час. Аз паркирах близо до неговата кола и през цялото време обмислях как точно да го напъхам в багажника.

Очевидно беше, че е идиотско да се опитвам да удуша този човек. За момент дори си помислих, че ако го изплаша сериозно, сърцето му няма да издържи и ще получи инфаркт. В крайна сметка сметнах, че металната тръба е най-подходящият инструмент в неговия случай.

Когато лампата във входа светна приклекнах до колата му. Той бавно отвори вратата, бавно слезе по стълбите. Спря за момент, явно за да си почине. Тогава забелязах, че ципът на панталона му е отворен и от него стърчи единият край на ризата му. Разсеях се от мисли за това

как точно, човек с неговите над 150 килограма, концентрирани в корема, и ръст около 180 сантиметра, прави секс. Той бавно закрочи към колата. Аз с патешко ходене тръгнах след него, в момента, в който отвори вратата до край, иначе нямаше как да влезе, изскочих и го ударих по главата с всичка сила. Чух как черепната му кутия се пропуква и усетих как тръбата потъва навътре.

Сега дойде сложната част — трябваше да го вкарам в нашата кола. Първо го завлякох до багажника, но когато го отворих разбрах, че няма как да го вкарам там. Затова го довлчих до задната врата. Успях да го повдигна толкова, че да го подпра с лице и рамене на седалката. Повече няха сили. Взех от багажника въжето за дърпане, прекарах го под мишниците му, отворих другата задна врата и през нея го издърпах в колата.

По пътя към кочината благодарих на бог, че не кърви от удара по главата. Когато стигнах паркирах колата точно на входа, отново с въжетата го издърпах и го скрих в сградата, след което преместих колата. За да го сваля в бункера се наложи да го закрепя за една врата. Нея вързах с въжета и бавно го спусках надолу по стълбите. След тази история ти се наложи да ходиш на лекар за кръста, ако не помниш. Събуди се, стана рязко и съвсем го довърши. Както и да е.

Започнах да го обработвам — взех проба от тлъстините, естествено сърцето, черния дроб, мозъка, кожата. Ножът потъваше в месото, така както потъва в леко затоплено масло. Лесно, дори приятно бих казал. Вкусът на всичко беше свински. Прасе угоено за колене. Предполагах, че животът, който води по някакъв начин ще му придаде по-различни аромати и есенции. Все пак менюто му е доста по-богато и изискано. Нищо подобно, обикновено тлъсто прасе.

Когато приключих го вързах обратно на вратата и го помъкнах нагоре. Качих го обратно в колата и го закарах в тунела на изгорелия тролейбус. Изхвърлих го там, защото заради такива търтеи се случват подобни трагедии. Седят си, копелетата в кабинетите, планират си почивките с откраднатите обществени пари. После се чудят кого да обвинят за това. Маската скрих при цветята и честно казано се учудих, че я намерихте на същото място. Мислех, че отдавна я няма. Не знам защо е така. Дали хората ги е било страх да я пипат, или са решили, че някой от опечалените близки я е оставил. Не знам.

Звездичката бе едно от най-отвратителните меса, които съм изследвал. През цялото време си мислех колко много е изял и изпил, и как това не е дало никакъв резултат. Много неприятно ми беше. Месото на Гертруда, която се вписваше в неговата категория по тежест, бе много по-приятно. Мускулатурата ѝ бе в пъти по-развита от неговата. Преглътнах го, защото в името на науката съм готов да правя жертви. Все някой ще го оцени. Надявам се, че това ще бъдеш ти.

Въпреки че те презирам, те намирам за интересен. Разбираш, че има разлика между двете. Например това, което се случи между теб и Камелия. Искам и аз да го изживея. Дали да не се опитам отново да правя секс с нея? Любопитно ще е да проверя дали мога да постигна същия ефект като теб? Ще обмисля този въпрос.

19.03

Имаме резултат от проверката на хранилищата и тревата. От склада в нашето управление липсват два килограма, марихуаната е същата. Горещо-долу толкова са му трябвали на Боб Марли за три години, ако е пушил всеки ден по веднъж или два пъти. Петренко се чуди дали в състояние на изтрито съзнание е успявал да се надрусва или Ключът просто го е тренирал да пуши.

В момента проучвам списъците с хората, които са посещавали склада. Забелязвам, че доста често съм ходил там. Явно съм свършил много работа. Когато човек прави нещата ден за ден не им обръща внимание. В момента, в който види подробно описани действията си, осъзнава огромното количество труд, което е хвърлил. Съотношението между него и получения резултат въобще не ми харесва.

Втората задача, която си поставих, е да отбележа на картата всички места, на които са се случвали трагични събития. След като го направя, ще говоря с Големия пагон да осигури наблюдението им. Също така е нужно да се контролират гробовете на жертвите на Ключа. Особено този на Скелетон, който скоро ще бъде погребан. Противно на общото мнение, убийците посещават не само местопрестъплението, но и гробовете на жертвите си. В зависимост от подбудите, с които са убивали, злорадстват или се молят за прошка.

Това са общите звена между всички случаи. Ще ги барикадираме и ще сложим под похлупак всяко подозрително лице. За щастие местата не са много, което ще улесни работата ни.

Старая се да действам максимално бързо, защото в последните месеци Ключът е оставил три трупа. Боб Марли, Мълнията и Хълк. Най-вероятно скоро ще има още един. Имахме голям проблем с последния. Родителите му са отказали да бъде ексхумиран, но колегите са извършили процедурата въпреки това. Доколкото разбрах, е станало някакво объркване и информацията за отказа не е стигнала навреме. Хората са готови да съдят министерството по този повод. Трябваше да

ходя при тях, за да ги разубедея. Разговорът тръгна в съвсем неочаквана за мен посока. Достойни хора.

Живеят в един от крайните квартали на града. Определено не са богати, жилището им навремето е изглеждало добре. Последно са правили ремонт преди десетина — петнайсет години, сега всичко е избеляло и овехтяло. Не са пипали стаята на момчето откакто е отишло на тренировка онази вечер. И двамата са пенсионери — майката е бивш преподавател в детска градина, а бащата е инженер. Продължават да работят.

Жената е потънала в тежък траур, носи само черни дрехи дори и вкъщи. Постоянно ѝ избиват сълзи в очите, когато става дума за сина ѝ. Разбирам я много добре. Съпругът се старае да се държи и да я подкрепя. На пръв поглед му се получава. След десетина минути разговор обаче, започва да личи, че е съкрушен. Погледът му става празен и потъва в мислите си. Хълк е бил единственият им син.

Спортист, шампион по културизъм. Учил е физика в университета, бил е умен, сериозен и съсредоточен младеж. Стените на стаята му са окичени с грамоти, награди и медали. Рафтовете са пълни с книги и купи. Показаха ми детските му снимки, бил е много симпатично момче. Като по-малък е бил пълничък и някак си нежен, физиката му рязко се променила като станал на петнайсет. На повечето снимки бе или сам, или с майка си.

С приятелката му се запознали още в училище, искал да ѝ предложи брак в най-скоро време. Видях пръстена, който е купил. Спестявал две години за него. Били са страхотна двойка. Той — висок, здрав, красив мъж, а тя нежно миньонче с бяла кожа и светла коса. Стана ми тежко и мъчно.

Докато ми разказваха и показваха краткия живот на сина си, осъзнах, че родителите му са герои. Бяха успели да отгледат такъв човек в един работнически квартал. На пръв поглед нещата не изглеждат толкова зле. Истината е, че положението е наистина безнадеждно. Казвам го от личен опит.

Оттук пътищата са няколко — ставаш престъпник, полицай, наркоман или работник. Късметлиите, които успяват да се измъкнат са малко. Обикновено търпят унижения и подигравки от другите деца. Когато си на четиринайсет и всички около теб пушат трева, пият

алкохол и правят секс, а ти седиш и учиш, няма как да се чувстваш добре.

Затова всъщност Макс, това е истинското му име, е започнал да тренира. Трябвало е да може да се защитава. Със същата цел навремето и аз отидох в залата по самбо. Родителите не само чрез възпитанието, но и със силата, която са му завещали с гените си, са му дали тласък в живота. После се е появил Ключът и е разрушил всичко това. Всичко с един удар от тежък предмет по главата. Историята на три живота и бъдещето на един от тях. С един мръснишки удар в гръб.

С тези мисли в главата се опитах да обясня на хората, че ексхумацията на сина им е била нужна. Тя ще ни помогне да открием изрода, който е причинил това на сина им. Ще го изправим пред правосъдието и ще спрем кървавата му серия.

Двамата седяха на леглото на Макс, а аз на въртящия се офис стол от бюрото му. Майката със събрани ръце и крака и наведена глава, бащата — с подпрени длани на разтворените си колене. Гледаше ме сериозно, сякаш бе изградил мислена стена между нас. Слушаше ме внимателно, но спазваше дистанция.

„Възмездието ще го облекчи“, каза в края. Първоначално не го разбрах, но е прав. Всяка човешка цивилизация и култура приема възмездието като данък. След като бъде платен, душата се пречиства. Всеки, който осъзнава грешките си знае, че рано или късно ще трябва да отговаря за тях. Дори в следващия живот. И да не го признава, дълбоко в него тази мисъл съществува. Това разбиране ни успокоява. Не знам защо. Сигурно мислим, че ако не се издължим за престъпленията си, душите ни вечно ще горят в огъня им. Отговорих, че не е важно какво ще изпитва убиецът, а да спасим следващите жертви. Съгласи се с мен. Майката през цялото време хлипаше. Обещаха, че няма да пускат жалба, а аз — че ще върнем Макс възможно най-скоро.

По пътя към управлението плаках. Обикновено не се трогвам от подобни истории, чувал съм ги стотици пъти. Явно това, което ме впечатли бе ужасната прилика между семействата ни. Между мен и Макс. Когато хвана Ключа ще му разкажа това, което научих днес. Искам всеки ден в затвора да знае какъв живот е прекъснал и да гори във вътрешния си ад заради това. Сигурно си мисли, че е убил едно от многото напомпани бичмета. Смята, че едно повече или по-малко няма

значение. Опиянява се от своята прозорливост, от начина по който е взел решението. Сигурно е било лесно и бързо. Видял е Макс, преценил е, че става за целите му. После го е следил един-два дни и извършил убийството. Въобразява си, че мисли глобално. Не го интересува личната история. Самовлюбено, мръсно, лудо копеле.

Едва сега усетих омраза към него. До този момент бях любопитен, отвратен, изплашен, дори в някои периоди изпитвах страхопочитание. Сега е просто омраза. Искам да открия най-тежкото наказание за него. Смъртта е прекалено лесна. Гниенето в затвора също. Искам не само да е наясно, че от момента в който го хвана, всеки негов ден ще е празен. Трябва да вижда колко са пълни дните на другите хора. Животът да е навсякъде край него, но да не може да му повлияе. Да може да го усети, но да бъде страничен наблюдател. Той винаги ще продължи да крои планове, да има мечти. Но трябва да знае, че никога няма да може да ги осъществи. Да си седи в тъмната килия и да гние там с остатъците от разсъдъка си.

Ако можех, щях да я построя някъде в центъра на града без никой да знае за съществуването ѝ. Тогава Ключът ще наблюдава движенията, лицата на хората. Ще ги чува, разбира, без те да знаят, че е там. Ще е затворен в малката си черна кутийка и ще си умре така. Без да извърши нищо повече, без да бъде запомнен. Без да е усетил любов, внимание, уважение и признание. Празен.

Стигнах до управлението и помолих Петренко да побърза с тялото на Макс. Противно на очакванията си не срещнах възражения. Мислех, че ще протестира. Той обича всички материали да са му на една ръка разстояние, за да може да се връща към тях. Сигурно е усетил отношението ми към това момче. Майка му искаше да го види в моргата, но бащата ѝ забрани. Прав е, състоянието на трупа е доста лошо. Процесите на разлагане са започнали да прогресират. Хубавият допреди известно време младеж, вече е отвращаващ.

Йосиф и Жени събраха останалите маски. Той издири досиетата, както и проведе разговорите с близките на останалите жертви. За първи път му се налага да говори с хора, преживели загуба на роднина или приятел по такъв начин. Изглежда съкрушен и ядосан едновременно. Струва ми се, че обвинява себе си, че не е допуснал възможността да има трупове, убити по различен начин. Ние също се учудихме, но такива неща се случват.

Един от първите ми случаи беше за две жени, наръгани с нож. Така и не успяхме да открием извършителя. След няколко месеца ме прикрепиха към друго дело, в което убиецът бесеше жени. Фетишът му бяха очилата, но не слънчевите, а тези с диоптър. Хванахме го, с помощта на наши сътруднички, които се съгласиха да служат като примамки. За жалост нямаме много жени, които работят на терен. От осем имаше само една, която бе тренирала активно карате. Другите бяха психолози, криминалисти и една секретарка. Всички доброволно поеха риска и проявиха огромен кураж. За наше щастие, той нападна точно каратистката в парка на Кестените. С нея, както и с всички други имаше трима подsigуряващи полицаи. Дамата успя да му счупи ръката, преди помощта да дойде.

Копелето направи пълни самопризнания, като започна от първите две убийства с ножа. Оказа се, че спрял да коли жертвите си, защото пръскало много кръв. Въобще причините, заради които престъпниците променят начина на действие са много и са предимно технически. Има и случаи, в които жаждата им градира. Като с Петров — технически той винаги е действал еднакво. Разликата е, че първоначално само ги е убивал. Едва след известно време се е появило сексуалното желание към труповете. Важното е, че почеркът им, малките детайли, си остават същите.

При Клуона, явно всичко зависи от целите. Йосиф още не може да свикне с мисълта, че смъртта има изключително механично измерение. Гледа на жертвите като на живи хора. По същия начин, по който аз погледнах Макс. Щом една история успя да ме трогне след толкова години работа, не ми се мисли какво се случва с него. Той задълбава във всички деветнайсет. Петренко успя да отучи Жени от това. Изключително грешен подход, изхабява емоционално. Вклиняваш съзнанието си в ненужни подробности, мислиш за грешните неща. Осъзнавам, че днешното ми преживяване бе проява на слабост, но нямаше как да се сдържа.

Трябва да говорим с Георги и Петренко по този повод. Иска ми се да окуражим Йосиф и да го успокоим. Трябва да разбере, че работата си е работа и тук няма място за емоции. Най-важна е мисълта. В това отношение Жени се справя доста по-добре. Възприема всеки нов труп като ребус, който трябва да бъде решен. Петренко е наистина добър учител. Иска ми се и аз да можех да изпълнявам тази роля за

Йосиф, но той вече има натрупан опит. Изграден стил. Старае се да не показва емоциите си и да изглежда максимално съсредоточен. Странно е как в началото си мислех, че точно Жени е слабото звено. Сега постепенно се убеждавам, че е той. Едно е сигурно за всички — искаме да видим физиономията на Ключа и по възможност да ни разделят решетки.

22.03

Браво, Кука, браво! Дори не знам откъде да започна. Явно почивката върши работа. Виждам, че си започнал дори да мислиш! Изпитвам удоволствие, когато изпълваш страниците на дневничето ни по този начин. Иначе всичко е „мрън-мрън — боли ме главата; мрън-мрън — не ми става“. Идеята с картата е добра. Умно решение, особено сега, когато разполагаш с ресурса да го въплътиш. Има едно малко проблемче.

Знам, че ще решиш, че съм се отказал от трагичните места, защото вече знам за охраната им. Не е точно така, планирам нещо друго. Дълго мислих дали да задържа ситуацията под контрол или да оставя да се разгръща самостоятелно. Доста ми харесаха действията ви, след като получихте снимките. Затова реших, че по-интересно би било да пусна събитията на самотек. Омръзна ми досегашното статукво. Давам изхабеното месо, ти го намиращ, после седите с Жени, Георги и Петренко, и издевателствате над личността ми. Бих казал, че сте смешни, стига да не прекалявахте чак толкова много. Обикновено първите усещания и впечатления са най-верни.

Видяхте едно зле подадено месо и започнахте да ме изкарвате изрод. Не съм чак толкова лош. Ако бях, щях да държа месото в съзнание през цялото време. Можех да се гавря с близките му и да го изхвърлям пред домовете им. Или да го оставям вътре. Да го намират все едно гледа телевизия, или се къпе. А можех и да оставя някое месо под твоето легло. Да сложа телефона ти на гърдите му, а когато сутринта се събудиш и го потърсиш... Виждаш ли? Всъщност съм много добър.

Също така съм честен. Това е много важно. Или ще отречеш факта, че ти оставям възможността да ме откриеш? Във всеки един момент можеш да се обърнеш и да ме видиш. Давам ти шанс и да ме намериш по твоя начин — да разследваш, да разпитваш, да душиш, да гледаш. Единственото трудно нещо на метода ти е, че ще трябва да приемеш факта, че делим едно месо. Виж как възприе честото ми

ходене в склада. Ако успееш да направиш тази крачка, много лесно ще можеш да хванеш... „Клюна“. Дори и в това ти помагам с нашето мило дневниче. Ако бях толкова зъл и противен щях ли да пиша тук? Не, естествено. Щях да го чета, да се смея и да продължа изследванията си в тишината. Не забравяй, че те спасявам и от положението на Петров. Пък ти взе, че ме намрази.

Мисля, че е крайно време да заработиш в реални условия. Да се сблъскаш с медиите, общественото мнение и натиска на началството. Сега го караш някак лежерно. Даже се страхуваш, че ще се откажа и няма да има какво повече да разследваш. Че кой нормален полицай иска да има още жертви, за да продължи разследването си? Да не вземе да се окаже, че ти си луд, а аз нормален?

Опитвам се да разбера патоса, който прояви, описвайки дома и родителите на месо двацет и едно. Имам проблем с това, защото аз нямам родители. Не знам кои са моите мама и татко. Знам кои са твоите. Разбирам, че семейните връзки са важни във вашия свят. Забелязал съм, че в повечето случаи месото от двата пола си намира достойна половинка от генетична гледна точка. Естествено, изключвам всякакви девиации, както и отношения поставени на материална основа. С времето те зачестяват за жалост. Нищо хубаво не ви чака като вид, ако продължавате в същия дух.

Това, което ме озадачава, е, че семейните ви отношения са противоестествени. В природата, след като малките придобият уменията да се грижат за себе си, напускат родителите. Впоследствие връзката между поколенията прекъсва. Това е в най-добрия случай. Често синовете убиват бащите си, майките — децата си. А хората какво? Цял живот заедно. Ясно ми е, че социалната еволюция е причина за това, но не само там се крие отговорът на този феномен.

Когато починаха вашите, те наблюдавах много внимателно. Исках да оценя реакциите и поведението ти. Знаеш ли какво забелязах? Има някаква невидима връзка между човешките деца и родителите им. Ето, когато умря баща ти, например, не беше до него, но нещо в гръбначния ти мозък трепна. Точно между шийните и гръбначните прешлени. На нивото на раменете. Ти не обърна внимание на този сигнал. Когато научи новината, напрежението в тази област стана огромно. Представи си цялата светлина, която излъчва тялото ти по време на оргазъм, само че събрана в една точка. Не го усети като

физическа болка. Не знам като какво точно го почувства, но не беше болка. Може би някакво свръхнапрежение? Същото беше, когато и майка ти почина.

Разследваше някакъв идиот, който завираше цигари в гърлата на жертвите си. Съпругата му починала от рак на белите дробове заради тютюнопушене и беше тръгнал да отмъщава. Любопитно дали и той е усетил същото, когато е умряла? Най-вероятно да, но за това след малко. Сега за майка ти.

Беше много далеч от нея и нямаше как да знаеш, че е умряла в супермаркета. След смъртта на баща ти, бяхте развили някаква телепатична връзка. Не я осъзнавахте, но ти усещаше кога не се чувства добре и й звънеше по телефона. Понякога направо отиваше при нея. В момента, в който почина, гръбначния ти мозък веднага светна. Не толкова силно, колкото при новината за смъртта на баща ти. Но по-силно отколкото при същинската му кончина. Веднага й се обади, тя не вдигна. Звъня, докато не се чу с лекаря в линейката. Към този момент съм сигурен, че те е боляло физически. Когато разбра за инфаркта й, гръбначният ти мозък избухна в светлина, а след това започна да тлее. После съвсем угасна и се върна към нормалното си състояние.

От тези наблюдения достигнах до извода, че има някаква връзка между най-близките роднини. Когато на един от тях му е зле, другите усещат и му се притичват на помощ. Според мен това е система за оповестяване, установена в ДНК-то. Тя сигнализира на най-близките носители на кода, че някой от тях е в беда. Жалко, че мога да гледам само твоето месо. Убеден съм, че при различното месо, точката на изблик също е различна. Все пак толкова органи и нервни окончания има. Опитах се да открия материалното й измерение в месото по време на опитите, но не успях.

Същата система работи и за близките на месото, с които не делят едни и същи гени — приятели, съпрузи. За вторите до някаква степен е обяснимо, защото образуват съюз с цел продължаване на рода. Приятелството, обаче е странно. На практика функцията му е психологическа и социална. То не е жизненоважно за оцеляването. Поне не в XXI век, доказвате го с идиотските си социални мрежи.

Ето че тук се намесват и умът, и душата на месото. Без да имат физическо измерение му влияят много. Оказа се, че ако се привържат

към някого, то връзката става почти роднинска. Много е странно и нелогично, но е истина. Същото е налично между месото и домашните му любимци. Когато на Гаргантюа му беше зле ти пак светеше, нищо че отскоро бяхте заедно.

Защо описах всичко това? За мен емоционалната болка и страдание, които изпитват родителите на месо двайсет и едно е просто светлина в гръбначния мозък. Нищо повече. Да, разбирам, че месото е можело да постигне много. Разбирам, че родителите са вложили много в отглеждането му, но то си остава месо. Неговото съзнание беше плътно завързано за месото, като твоето. Затова и ти си месо. Жени е месо. Петренко е месо. Всички сте месо. А аз не съм. Просто е.

Сега разлиствам тетрадката с бележките от опитите си. Знаеш ли къде я държа? У нас под дюшека ти, за да ми е наблизо. Месо номер три е Боб Марли, а номер четири е Нубийската Принцеса. Описах ти, че изследвам два въпроса — първият е свързан с това как конкретният начин на живот влияе на месото. Вторият е свързан с това как провокираната от социума физическа промяна на месото, влияе на структурата му.

Нубийската Принцеса, може да се каже, комбинира в едно двете теми. Тя е травестит, което означава, че третира мъжкото си тяло изцяло по женски начин. Не само от гледна точка на козметичните процедури, диетите и физическите натоварвания. Мозъкът ѝ възприема мъжкото тяло като женско, душата ѝ прави същото. Точно това исках да разбера — какви са вкусовите качества на мъжко тяло с женско съзнание.

Качих месото в колата от обичайното свърталище на травеститите — близо до Държавната библиотека. Малко по-надолу по уличката са завзели един безистен, в който извършват услугите си. Месото искаше да отидем там, но му предложих тройно повече пари и то се съгласи да дойде с мен в дома ти. Заобиколих доста и минах по улица „Сенаторска“, тази която се движи успоредно с релсите към Централната гара. В един от тъмните участъци спрях и слязох от колата, за да се изпикая. Когато приключих, Принцесата се сети, че и на нея ѝ се пикае и ме помоли да я изчакам.

Беше забавна, когато пикаеше права с късата рокличка, огромните платформи и русата си коса. Ударих я по главата и тя падна в собствената си локва. Завлякох я в багажника и я откарах в кочината.

Беше се свестила, когато отворих багажника и се наложи да я ударя няколко пъти с капака по главата. Тогава разбрах, че русата коса не е перука. За щастие след този инцидент остана жива. Проверих я за други повреди едва, когато я свалих долу в кочината. Нищо ѝ нямаше, освен няколко охлузвания по ръцете. Тези по коленете не ги броя, като се имат предвид естеството и локацията на заниманията ѝ.

Завързах я, след което започнах да я упоявам и подготвям за трепанацията. Докато траеше този процес се замислих, че поддръжката на Боб Марли отнема много сили. Ако към него се добави и Принцесата е възможно да пропусна нещо, което да ме издаде. Дали на теб, дали на някой клошар или деца. Разказах ти вече за кочината, имай предвид, че тогава тя не бе толкова благоустроена като сега. С тези мисли реших да я трепанирам без да я прочиствам допълнително. Надявах се, че в това ѝ състояние ще мога да я използвам.

Преди процедурата тя се държа ужасно невъзпитано. Крещеше, че ще ме изкорми, ще ме изнасили, била имала огромен кур, можела да го вдига по десет пъти на нощ. И това в състояние, повлияно от опиатите. Дадох ѝ двойна доза, за да се успокои. После, когато имаше връзка с едно от другите мяса в кочината, го видях в еректирало състояние. Не е кой знае колко по-голям от твоя. Бих казал, че твоят е по-дебел. Извърших трепанацията и тя се успокои окончателно.

Процесът на обучение бе доста лесен. Карах я да повтаря нужните движения. Когато не се получаваше ѝ удрях шамар. Месото се оказа доста схватливо. Чудя се дали е природна интелигентност или рефлекс да се подчинява на шамари, интегриран в мозъка ѝ от сводниците. Съвсем скоро нуждата от физическо насилие отпадна. Трябва само да я извикам. Идва, гледа движенията ми и ги повтаря, докато не се научи. Отнема съвсем малко време. Описах за какво точно я използвам, затова няма да се повтарям.

За жалост с годините транссексуалната ѝ харизма и хубост се изпариха и заприлича на зле поддържан проскубан мъж. В един момент ми стана неприятно от гледката и реших да ѝ обръсна краката. Стигнах само до коляното на левия крак, после ѝ дадох самообръсначката. Искях да видя какво ще направи. Тя с изключителна ловкост си избръсна цялото тяло. След това изхвърли самообръсначката, взе парче сапун, намокри го с топла вода и се сапуниса цялата. Двайсетина минути по-късно се изплакна с маркуча и беше като нова.

Оттогава често ѝ нося лосион за тяло, пяна за бръснене и самобръсначки.

Понякога боядисвам и оформям краищата на косата ѝ. Тя не реагира физически, но виждам благодарност в очите ѝ. Не мога да отрека, че ми е приятно да правя такива малки жестове. Знам, че ги ценя. Въпреки че изключих по-голямата част от мозъка му, в това мъжко месо все още има жена. Много е занимателно. Особено интересно стана, когато доведох Зайо.

Относно това, което искаш да направиш с мен, когато ме хванеш. По-точно описание на живота си не мога да направя самият аз.

24.03

Жени и Петренко ми подариха коте! То е малко, на няколко седмици, порода „улична превъзходна“. Според Петренко това са най-хубавите котки, защото са генетично необременени. Отгоре на това са най-игриви и любвеобилни. Жени е доволна, че са спасили едно животинче от уличен живот. Твърдят, че Гаргантюа е имал благотворно влияние върху мен, затова решили да ми направят такъв подарък. Кой съм аз, че да споря? Момче е и го кръстихме Бишкот. През целия ден спа на бюрото под монитора в кабинета ми.

Големият пагон вече е организиран наблюдението на местата, които му посочих. Онзи ден с Йосиф започнахме да преглеждаме личните дела на всички колеги с достъп до хранилището на управлението. От четиридесет души двама са подозрителни — Кирилов и Минков. Интересни са, защото са абсолютно чисти. Нито една жалба срещу тях, порицание, наказание — нищо. Това е практически невъзможно. Единият от тях редовно ходи в склада.

Хората не обичат полицаите, затова много често пишат измислени оплаквания срещу нас. Аз също съм бил жертва на такова нещо, при това от един адвокат, който уби цялото си семейство. За малко щяха да ме осъдят и изгонят от работа. Когато го арестувахме веднага призна, че е убил жена си, двете пълнолетни деца — син и дъщеря, както и зет си. Причината за убийството бе прозаична.

Една зимна вечер, когато се върнал от работа заварил цялото семейство вкъщи. Живееше само със съпругата си в къща на брега на Орловата река. Роднините му обяснили, че вече е стар и трябва да напише завещание. Отговорил, че се е погрижил за това. Те започнали да го разпитват за съдържанието на документа и заявили, че са разпределили имуществото помежду си. На практика пожелали да вземат това, което харесват. Човекът, естествено се ядосал, все пак цял живот е бърхтил за тия неблагодарни копелета. Казал им, че отива да вземе документа и заедно ще го пренапишат. Върнал се с любимата си ловна пушка и ги избил. Сцената била по Тарантино.

Следващата стъпка била да ги увие в найлон и да ги замъкне до реката. Понеже била замръзнала отнело известно време докато намери дупка в леда, за да ги изхвърли. В крайна сметка успял, след което се върнал вкъщи и почистил както могъл. Няколко дни по-късно лично той ги обяви за изчезнали. Местната полиция започнала да разпитва съседите. Един от тях им разказал, че е видял адвоката късно през нощта да мъкне неща, които много приличали на увити трупове. Решил да не се меси, защото навън било студено, познавал адвоката като добър човек, а и вече си лягал.

След тези показания извикаха моя екип да разследва произшествието. Първото, което направих бе да се видя със съседа. Трябваше да се убедя в неговата адекватност. Покрай реката живеят всякакви хора. Да, кварталът на адвоката е заможен, но богатите пият и се друсат не по-малко от бедните. Разликата е в качеството на опиатите.

Свидетелят се оказа бивш пилот от гражданската авиация. Трезвен като стъкълце през последните двайсет и пет години. Обясни какво е видял и с колегите отидохме при заподозрения. След петнайсетминутен разговор призна какво е направил. Нито сме го били, нито сме го заплашвали, нищо. Никога не използвам насилие при разпити, въпреки че понякога много ми се иска. Страх ме е, че можем да осъдим невинен човек. На адвоката просто започнахме да задаваме въпроси, в един момент той не издържа, и разказа всичко.

Забелязал съм, че нормалните хора имат огромни угризения и след като признаят изпитват облекчение. Като на изповед при свещеник. Често, след като го направят, си оттеглят показанията. За какво им е да лежат в затвора, след като вече им е олекнало? Впоследствие криминалистите откриха петна от кръв в къщата, а извършителят ни показа къде е изхвърлил труповете. Дупката в реката вече беше замръзнала, а ледът бе изключително дебел.

В онези години нямахме техническите средства, с които разполагаме сега, беше трудно и опасно да го пробиваме. Все пак с трупотърсача фиксирахме наличието на четири предмета, които според експертите бяха тела. Решихме да изчакаме по-топло време, за да ги извадим. Едва след месец температурите се покачиха и можехме да работим.

Пробихме леда, водолази се спуснаха под него, но не откриха трупове. После обясниха, че под леда реката е продължавала да тече и е могла да отнесе телата много надолу към устието си. Не се отказахме и продължихме да преслушваме леда с трупотърсача. Спряхме чак когато стана опасно да го правим. Бяхме изследвали седем километра от реката, метър по метър, надлъж и нашир. В крайна сметка стана ясно, че можем само да се надяваме телата да изплуват някъде.

Минаха осем или девет месеца и реката замръзна отново. През цялото време адвокатът беше в затвора и чакаше да започне делото. Началството също ни притискаше. Висящите случаи и без това са много, а тук имахме самопризнания. Под натиск отгоре прокурорите дадоха ход на процеса. Имаха цялата документация, но без трулове. Намерените петна кръв в къщата, също не свършиха кой знае каква работа. Криминалистите казаха, че някои от тях са на съпругата и дъщерята, но нямаше как да се докаже насилственият им произход. За останалите нямаше как да докажем, че са на зетя, защото нямаше с какво да ги сравним.

Адвокатът бе изчистил достатъчно добре и количеството не стигаше, за да издържи обвинението в съда. Щом разбра каква е работата, копелето промени показанията си. Написа, че изхвърлял стари килими в реката. Обвини цялата следствена група, в това че е изтръгнала с мъчения показанията му и решението на съда беше в негова полза.

Започна да води дела за обезщетение срещу всички институции, за които се сети. Съдеше и мен. В крайна сметка тогавашният министър поднесе лични извинения, а ведомството му изплати четири милиона за морални щети и пропуснати ползи. Това го успокои и накара да оттегли всички жалби. Плати си глобата за замърсяване на околната среда. Сега има втора жена и две деца — момче и момиче. Оказа се не чак толкова стар, колкото са мислели бившите му роднини.

Речната полиция всяка година следи реката за останки от човешки тела. Интересно ми е как живее този човек. Дали всеки от дните му не минава в страх, че костите на убитото му семейство ще изплуват някъде? Само една да се намери и ще получи доживотен затвор.

Това е единственото „провинение“ за цялата ми кариера. Някои биха ме нарекли принципен, други „добро ченге“. Не бих се определял по този начин. Мисля, че основната причина да имам толкова чисто досие е естеството на работата ми. От доста време не се занимавам с прости убийства. Работя само по случаите, в които има масова смърт или съществуват подозрения, че върлува маниак. Моите грешки и недоглеждания не водят до жалби, а до некролози.

В началото беше тежко, защото се възприемах лично отговорен за всяка нова жертва. Така сигурно мислят и близките на пострадалите. С годините разбрах, че това не е правилно. Да намериш убиец, който си прикрива следите що-годе умело не е лесно. Особено, когато всеки втори е с диагноза и „нормалните“ хора в някои отношения са по изроди от убийците.

Особено лошо беше преди години, когато на мода бяха различни субкултури — готове, емота, рапъри и какви ли още не. Тогава една свидетелка ми беше описала адово изчадие с гарваново черна коса, бяла кожа и червени очи. Заради нея едно емо седя в ареста около два месеца. Истинският престъпник се оказа съвсем друг — печатар на рекламни материали. Баща му беше кореец, затова външният му вид бе по-специфичен, а очите въобще не бяха червени. След престоя зад решетките обаче, емото заобича живота. Сега за щастие, всички тези неща почти изчезнаха, но пък се появи нов казус. Хората станаха много еднакви. Колкото по-различни се опитват да бъдат един от друг, толкова повече си приличат.

Както и да е, проблемът с Минков и Кирилов е, че са прекалено чисти. В момента и двамата са в „Кражби“, а вторият преди е бил в „Убийства“. Обикновено израстването в кариерата се движи по обратния ред. Отгоре на това колегите от „Кражби“ имат най-големи проблеми с потърпевшите. Чувал съм какви ли не истории.

На една баба ѝ били откраднали телевизора. Седмица след като пуснала жалбата, дошла и написала нова. Обвинила за кражбата полицаия, който приел първата жалба. Един дядо с откраднати документи, не ценности, само документи, пишеше жалби срещу полицаите всеки ден. Идваше точно в осем и трийсет сутринта, купуваше си чай от кафемашината и сядаше да пише. Това се случваше в продължение на трийсет и пет дни, до момента в който лично директорът на управлението му връчи новите документи.

А колко са историите, в които някой продава нещо по интернет, а после го обявява за откраднато? Чух смешен и едновременно тъжен случай за една студентка. Момичето открило идеалната бизнес схема — да продава носените си гащички. Купува десет чифта за жълти стотинки, носи ги известно време и после продава всеки един на около осемдесет пъти по-висока цена. Разказала как носела по два чифта наведнъж, за да има повече стока. Всичко вървяло добре, до момента в който не открила, че има подозрителен клиент.

В един от сайтовете за запознанства видяла мъж, който си е правил цели фотосесии обут с гащите ѝ. Възмутена, тя подаде жалба в районното, че някой ѝ краде бельото и после качва снимки на кипрен с него. Естествено, половината управление започна да търси фетишиста. Момичето беше красиво, пък и тези кретени стават опасни ако решат да предприемат активни действия. Днес краде гащи, утре беси жени на тях.

След две седмици търсене, хванали човека. Оказал се шофьор на автобус в градския транспорт по университетската линия. Твърдял, че е виждал момичето в автобуса, но не е знаел, че гащите са нейни. На снимките в обявата за бельото криела лицето си. Резултатът от тези две седмици труд бил едно голямо нищо. На мен ми се струва, че не е точно така. Може би онзи е излъгал, че не е знаел кое е момичето и е било въпрос на време да направи нещо с нея. Възможно е намесата на колегите е предотвратила трагедия. В такива условия на работа е невероятно полицаи да има абсолютно чисто досие.

Заедно с Йосиф поговорихме с Трифонов, нашия архивар. Човекът знае всичко за предметите, за които отговаря, дори ги помни по дати на постъпване и каталожен номер. Толкова много си обича работата, че е изработил безпогрешна система за съхранение. Тя е коренно различна от стандартната, но е безотказна. Началникът на управлението го нарича „Моят малък пазител“. Трифонов искрено се потресе от откритите липси на марихуана. След това започна да преглежда и описва всичко отново. Обеща да даде на Петренко списък с липсващите предмети или с тези, които са се променили по някакъв начин. Например ако някой нож е бил предаден чист, а сега има петна кръв или са се появили драскотини по него.

Мръсните ченгета обичат да използват предметите от складовете на управленията, за да си вършат мизериите. За Минков нищо

интересно не каза, бил нормален и прилежен. Много рядко го посещавал, а Кирилов бил редовен. Доста немарлив и припрян. Откакто се преместил в „Кражби“ започнал постепенно да носи похубави дрехи, а след известно време сложил и скъп часовник. Според него не са много близки.

Говорихме и с колегите от отдела на заподозрените, потвърдиха думите на Трифонов. Обадохме се на Големия пагон, когото май започнахме да използваме като момче за всичко. Той го усеща и се дразни, но явно доходить от дискотеката е приличен и затова търпи. Поне засега. Разбрахме се, че ще следи Кирилов, също и Минков — за всеки случай.

Чак сега се замислих за това каква ирония би било, ако Ключът се окаже някой колега от нашето управление. Не бих се учудил ако е полицай, но бих се уязвил, ако го срещам всеки ден. Вече се научих да не се изненадвам и започнах по инерция да разследвам тази версия. Постепенно осъзнавам мащаба на провала ни, ако се окаже вярна.

Питах и Петренко дали е забелязвал нещо необичайно в склада. Изреди ми цял списък: етикетите на арестуваните артикули са само с приемни номера, което е недопустимо. Всичко е подредено по входящия номер, а не е групирано по дела. Само Трифонов си разбирал тъпата система.

Аз не мога да се съглася с това. Уставната процедура по взимане на веществени доказателства от склада е много тягостна. Организацията на един следствен експеримент с три предмета, използвани като оръжие и с няколко веществени доказателства, открити на местопрестъплението отнема около два часа. За всеки артикул се пише отделен протокол. С Трифонов нещата са много по-прости и лесни. С едно ходене можеш и двайсет доказателства наведнъж да вземеш, ако искаш, а описанието се събира на един лист. Факт е, че не е по нормативите, но те са съставени преди четирийсет години.

Доколкото знам, Трифонов е получил разрешение лично от министъра да развие системата си, и ако тя работи добре, ще бъде въведена навсякъде. Двамата с Петренко въобще не си допадат. Заради важността на случая ни, Петренко получи неограничен достъп до помещенията. Това вбеси Трифонов. Той нарича Петренко „людия варварин“ и постоянно му досажда с въпроси какво е взимал и изнасял

от склада. Това, при условие че Петренко подробно описва всеки предмет по старата процедура.

Според мен историята с изчезналата трева много се хареса на Петренко. Сигурно се чувства победител и злорадства. Преди не вземах страна в техните спорове, но в този случай клоня към страната на Петренко. Той, за разлика от Трифонов, не е допускал грешки.

Настроението ми е доста спокойно и уравновесено. Откакто нямам главоболия се чувствам целеустремен и хладнокръвен. Забелязвам повече подробности, по-сигурен съм в себе си и възможностите си. Постоянно мисля за секса с Камелия, звъня ѝ вече от два дни, но тя ми затваря телефона. Сигурно е заета. Не искам да ѝ се натрапвам. Когато се върна от почивката не бе правила секс доста време. Възможно е на това да се дължи страстта, с която се чукахме. Сега сигурно ѝ се повръща от мисълта. Все пак по пет-шест души на ден минават през леглото ѝ.

Много съм щастлив, че Жени и Петренко ми подариха Бишкот. Георги ме посъветва да си намеря жена и да ѝ направя деца. Сравни начина по който държа Бишкот на ръце с иконите на Дева Мария и младенеца. Направих на котето легло от кутия за обувки и сега спи в нея. Утре отиваме на ветеринар, ще се оглеждам за чумни маски.

26.03

Харесва ми начинът, по който описваш случаите си. Въпреки това или не си ги спомняш добре, или не искаш да го правиш. Емото, за което написа, че заобичало живота, всъщност се хвърли от покрива на следствения изолатор. Имал връзка с един полицай от конвоя и през нощта се качвали горе, за да правят секс. Веднъж, докато ченгето си пушело цигарата, емото се хвърлило оттам.

Две седмици по-късно, между другото, хванахте корееца. Не знам защо си го спомняш грешно. Сигурно искаш да вярваш, че след като е подушило затвора, момчето е станало човек. Знаеш, че рядко се получава така. Нищо, не си виновен за смъртта му. Бабата, която го наклевети и опозна да го мисли. Аз ѝ оставих снимки в пощенската кутия. Няколко на размазаното момче и една на истинския престъпник. Не знам какво е станало с нея после. Надявам се, нищо добро.

Действията и разсъжденията ти относно хранилището в управлението са верни. Много ми е любопитно какво ще изровиш там. Петренко е прав за системата на Трифонов. Абсолютно нелогична е, според мен я е организиран по този начин, за да извършва манипулации с веществените доказателства. Ти няма как да хванеш неточност, защото се ориентираш по системата. Когато аз влизам, търся други неща и съм забелязал, че някои номера на етикетите се дублират, други липсват. Със сигурност има нещо гнило в това хранилище. Само той и Петренко имат абсолютен достъп до него. Предпочитам да вярвам на човека с изкривеното и цинично чувство за хумор. По-големият въпрос тук е защо началството допуска подобни своеволия.

Интересно е неверието ти, че има чисти ченгета. Ако самите вие не си вярвате, защо очаквате хората да го правят? После се оплакваш, че пишат жалби. Факт е, че повечето от тях наистина лъжат и се опитват да отмъстят за собствените си грешки. Но е и факт, че смазващото болшинство от хората ви мразят съвсем основателно. Само виж Големия пагон.

Та вие сте като две мафиотски групировки. Разбрали сте, че сте си полезни и се използвате, докато е така. Въпреки това си имате едно на ум и се дебнете. Надявам се разбираш, че в момента, в който може, ще ти тегли една майна. Сигурно ще има и с какво да те държи впоследствие. Не искам да си представям колко пари губи към днешна дата, докато занимаваш хората му с проблемите си. Със сигурност ги е впрегнал в решаването на своите.

Само се замисли какво се налага да правиш, за да си вършиш работата. Сега помисли колко подобни ситуации има в системата и колко от тях са създадени, за да бъде разкрито някое престъпление... а колко от тях са престъпни. На обикновения човек му стига да срещне един мръсен полицай, за да ви намрази всичките. Доста просто е устроено месото.

Имаш късмет с престъпленията, които разследваш. Идваш, когато вече е ясно какво се е случило. Подаряваш надежда за възмездие. Месото обича такива неща. Затова си позволяваш да водиш разговори като този с родителите на Хълк.

Баща му се различава от обикновеното месо само в начина, по който иска да постигне възмездието. Една идея по-изтънчен е в това отношение, но неслучайно. Сигурен съм, че момчето е тренирало не само заради кварталните гамени. Искал е да покаже и на татко си, че е мъж. А може би и за да го респектира. Кой знае какъв тиранин е дъртият. Естествено ти не се замисли за този вариант. Не обърна внимание на леко подпухналото му лице, воднистите очи. Описа господарската поза, която бе заел върху леглото на наскоро убития си син, до раздиращата се от мъка своя съпруга. Но въобще не я осъзна. Не забеляза и тъжния поглед на малкия Хълк, който те гледаше от снимките по стените.

Мислиш ли, че баща, който е изгубил такъв прекрасен син би се държал така? Езикът на тялото му подсказваше, че не понася някой да му противоречи. Дори тъгата му беше странна. Бе повече замислен, отколкото опечален. Сигурно си е спомнял как е биел и унижавал детето си. Най-вероятно е искал да отгледа свое копие, а пред него е расъл съвсем друг човек. Възможно е дори да се е съмнявал, че момчето е негово. Видя ли, че на всички снимки то беше само с майка си? Реши, че е постъпил мъдро като й забрани да види Хълк след

ексхумацията. Да, гледката наистина е гнусна, но тя е майка, а той синът ѝ.

Вашите не бяха такива, на всички детски снимки си усмихнат. Там сте едно семейство, никой не липсва. Имам усещането, че има предателство в онзи дом. Дори ми е странно да го наричам по този начин. Мисля, че Хълк е въстанал срещу баща си. Онзи се е ядосвал вътрешно, защото вече физически не е можел да противостои. Сигурно някъде дълбоко в себе си е почувствал облекчение след смъртта му. Възможно е дори да не го е осъзнал. Сега ролята му на тиранин не е застрашена. Дори обратното — има оправдание да стане още по-зъл и брутален.

Този тип хора са убедени в правотата си. Избират си фаворити и ако ще да ги лъжат в очите им вярват. Сигурни са, че винаги постъпват правилно, а ако нещо не се случи както искат — бързо намират изкупителна жертва. Изключително лесно се подават на внушения и манипулации. При това на тотални абсурди. Ако не те харесва, няма да ти повярва, че навън е ден, дори и слънцето да го заслепява. В случай че му допадаш можеш да му обясниш, че отиваш на Слънцето и той ще ти напомни да си вземеш плажно масло с по-голям фактор. Рано или късно превръщат близките, приятелите и колегите си в жертви.

Спомняш ли си, описанието на „стандартния“ сериен убиец, което направи? Мисълта ти за идеализирания образ, който са изградили в главите си и действат, за да го поддържат? Отнася се и за този човек. Егоист, егоцентрик, зачитащ само по-силните. Заради това се старае да осигури всичко материално на близките си. Цената, която плащат за това, обаче е несъизмерима. Години, десетилетия мъчения, страх и унижения. Не видях снимки на други деца, нито на внуци. Хубаво е, че ги няма. Иначе и те щяха да страдат. Най-вероятно щеше да направи така, че да си отиде „красиво“. Кой знае какви щяха да са резултатите.

Направих толкова подробен анализ на този човек, защото го сравни с вашите. Те бяха добри, а този не е такъв. Думичката „срамен“ го описва най-добре. Понякога се чудя защо има хора, които полагат толкова много усилия, за да изглеждат по-добри от другите. Тези неща си личат от пръв поглед. Ако не ставаш, колкото и помпозно да се представяш на света, ти си същият. В крайна сметка всички сте месо, а после дори и това не остава.

Безсмислени са усилията, които едно месо полага, за да изглежда по определен начин пред друго месо. Другото месо е също толкова погълнато от себе си и въобще не му дреме. Обикновено различните меса се сближават, за да доизградят образа, който са измислили сами за себе си и наричат това „приятелство“.

Често обмислям защо се занимавам с месото. Изводът, до който достигнах, е неутешителен. Явно и аз искам да съм част от вашия свят и използвам единственото си предимство — необвързаната гледна точка. Тя не е толкова отдалечена от вашата, колко би ми се искало. Все пак съм посветил живота си на месото, както и вие. Това е достатъчно красноречиво. Не стига, че съм затворен в месо с още една личност, но и съм принуден да живея в този ваш свят.

В описанието на работата си, стигнах до месо номер пет. Вие го наричате „Жената каучук“. Това месо бе по-трудно за хващане. Постоянно се движеше със съотборничките си — гимнастички. Оставаше само единствено на публични места. Искях точно него заради изключително правилния гръбнак и лесния достъп до костния му мозък. Нямаше грам тлъстини в областта на гърба. Ако трябваше да извърша същата манипулация с Гертруда, нямаше да излизам от кочината поне седмица.

В крайна сметка успях да го издебна след едно благотворително представление. След като излезе от претъпканата зала, успях да се приближа до него, хванах го здраво под мишницата с едната ръка, а с другата инжектирах в дупето му конска доза успокоително. За щастие тя подежда почти мигновено и аз усетих как тялото започва да натежава. Прегърнах месото през кръста и го понесох заедно с излизащата тълпа към далечния край на паркинга, където бях паркирал.

Процедурата по пречистването отне стандартните шест седмици. Когато приключи отново упоих месото, за да мога да извърша интервенцията в гръбначния му стълб. За целта използвах дълъг и твърд нож, който заврях между прешлените под гръдния кош. Движех го известно време напред-назад, затова са се получили следите, които откри Петренко.

Изводите му също са правилни — прекъснах гръбначния мозък. Искях да разбера как реагира тялото на подобна травма. Месото остана да седи в инвалидна количка през следващите шест месеца. Целта бе

да изчакам максималния ефект от действията си. В определеното време го удуших.

Предпочитам този начин за умъртвяване на месото по няколко причини. Първо това е най-чистият вариант. Второ — нужните ми органи и части от него остават незасегнати. Трето — имам контрол над месото във всеки един момент.

Следващата стъпка беше да извадя гръбначния стълб. Исках да имам две цели, големи парчета от гръбначния мозък. Затова първо изразях кожата по цялото продължение на гръбнака и я свалих. После го отделих от гръдния кош с флекс. Извадих го, и свалях прешлен по прешлен от гръбначния мозък. Отне ми известно време, но в крайна сметка се справих почти безупречно. Веднага щом взех пробите, ги обработих термично и изядох.

Това, което ми направи най-голямо впечатление беше, че на пръв поглед нямаше никаква разлика между двете парчета. Оказа се, че не съм прекъснал кръвоносните съдове. Заради това отрязаната от главния мозък част не бе пострадала и имаше почти идентичен със свързаната външен вид. Почти, защото цветът ѝ бе малко по-тъмен. Разликата бе в плътността на месото. Отрязаното парче бе по-твърдо, по-жилаво. Свързаната с главния мозък част — бе по-приятна, по-жива, бих казал.

Взех и други проби от Жената Каучук. Вкусът ѝ напомняше агнешко. Беше много леко и приятно месо. Отдавам това на тренировките и изключителната гъвкавост, която месото е постигнало през годините. Определено гимнастиката си казва думата. Това бе едно от най-приятните меса, които съм опитвал по време на изследванията си. Струва ми се, че изводите от опита са ясни. Връзката с мозъка прави месото по-живо, отколкото е наистина.

Когато готвех трупа за вас, Кука, много се постарях да го изчистя основно. Приятна новина за мен беше, че Петренко не откри боклуци в него. Когато рязах с флекса Боб Марли, реших, че би било прекалено да го чистя толкова обстойно. Честно казано ме мързеше, а и в случая нямаше кой знае какъв смисъл да го правя. Неговата красота е в скалпа.

Правих секс с Камелия. Успях да постигна твоята илюминация. Разбирам, защо отделяте толкова много внимание на това. И все още смятам, че месото е прекалено обсебено от него. Причината да не ти

вдига телефона е, че първия път не успях да светна като теб. Втория път исках да изпитам твоя оргазъм. Докато бях в нея се отпуснах, започнах да действам без да мисля. Изхвърлих всичко от главата си и ми се струва, че в този момент постигнах най-голямата връзка с месото, която съм имал някога. Аз бях месото и месото беше мен. Наистина невероятно усещане. Когато свърших и отворих очи се стъписах. В единствените мигове, в които със сигурност мога да твърдя, че месото е било изцяло мое, съм биел Камелия. Явно имам садистични наклонности. Възможно е работата ми с месото да е оказала влияние.

Бих искал, след като приключа с двацет и четвъртото месо, да изчакам известно време и отново да пробвам секс. Това ще отговори на въпроса „Садист ли съм?“. За жалост планът ще може да се осъществи единствено, ако след като прочетеш милото ни дневниче, решиш да живеем заедно.

29.03

Ветеринарят, при когото заведох Бишкот е жена. Естествена блондинка, младо момиче. Изглеждаше уверена и с Бишкот много си допаднаха. Направихме първите възможни ваксинации, след няколко месеца пак трябва да отидем. Много съм щастлив от това, че ми го подариха. Весел е и игрив, когато сядам да работя, ляга до мен и не ми пречи. Явно усеща, че съм съсредоточен и под напрежение, затова гледа хем да е наблизо, хем да не ме разсейва. Когато усещам присъствието му се чувствам по-спокоен и умиротворен. Не съм очаквал, че едно животинче може да оказва толкова голямо влияние на човек.

Жени днес дойде у нас, за да го види. Говорихме доста за личния ни живот. Разказах ѝ историята за бившата си приятелка и отново ѝ напомних да изтрие снимките на труповете от телефона си. Отговори, че никой няма право да ѝ рови в личните вещи, а ако го направи — сам си е виновен. Телефонът ѝ се оказа с много хубава камера. Имаше по няколко снимки на всяка жертва — при намирането и при аутопсията. Показа ми и няколко снимки със сегашната си приятелка. Жени определено може повече и това си личи най-добре на снимките на плажа. Има хубаво тяло, поддържа се по няколко начина — кикбокс, плуване и тренировки в парка. Приятелката ѝ е доста запусната, явно наистина лиже добре.

Малко по-късно дойдоха Петренко и Георги. За да видят Бишкот, естествено. От дума на дума отново засегнахме темата с Кюна. Пак се разрази спор за това какво точно прави с отрязаните парчета месо. Струва ми се, че за Петренко и Георги да са прави е въпрос на чест. Почти час и половина доказваха тезите си. В това време ние с Жени мълчахме или си играхме с Бишкот.

Все повече се убеждавам, че няма кой знае какво значение какви ги върши с трофеите си. Главното тук е, че просто ги взима и явно възприема това за нормално. Смята, че може да си хареса човешко същество, да си отреже каквото му трябва и после да го изхвърли.

Каквото и да прави с тези парчета то едва ли се различава много от това, което правим с убитите животни. Дали ги яде или си ги окача на стената като украшения е все едно.

Йосиф не дойде, защото има работа по няколко от новите трупове. Оказа се, че четири от тях, убити един след друг, са били болни от рак на стомаха в различен стадий. От първи до четвърти. Жертвите са две жени и двама мъже, всички са били лекувани в една и съща болница. В момента търси хора от нашето управление, които са лежали или са имали достъп до документацията в нея.

Преди години разследвах един онколог за седем убийства на студенти. Оказа се, че не е той, но нещата които видях по време на случая ме ужасиха. Всички жертви бяха стажанти в онкологичното отделение на болница „Св. Козма“. Бяха намирани с по петдесет — шейсет прободни рани в областта на стомаха. Имаха огромни червени дупки пълни с кайма под гръдния кош.

Една от версиите беше, че недоволен пациент е решил да им отмъщава по този начин. Тогава получих достъп до цялата документация на лекуваните в болницата за три години назад. Изисках и списък с всички онкоболни в града от Министерството на Здравеопазването. Забелязах, че болшинството пациенти бяха болни от втори стадий на болестта, имаше общо трийсетина души с трети, а хора болни от четвърти нямаше. Излезе, че няма хора, които лежат на смъртен одър. Ясно е, че това няма как да е така. Поговорих с някои от лекарите и от тях разбрах неща, които още повече ме отвратиха от системата и въобще от хората.

Оказа се, че в списъците не присъстват всички наистина болни от рак. Имало е много случаи, в които пациенти отиват с оплаквания при лекари, а те не успяват да поставят диагноза. Причините не са в това, че в двайсет и първи век е трудно да се открие болестта. А в елементарно нежелание да се хаят ресурси и усилия. Някои от пациентите, просто не могат да си позволят лечението. Други разчитат на здравна помощ от учрежденията, в които са работили през целия си живот. Това са военни, хора от науката, работници на опасни производства и много други. Естествено, никое предприятие не иска да плаща извънредно за абсолютно заменим човек. Нито да участва в борба с болест, която може да продължава години без сигурен резултат. Държавата също не вижда смисъл да дава пенсии и помощи на човек,

който не е способен да ѝ ги връща под формата на данъци, тоест се е превърнал в бремене. Застрахователите действат на същия принцип. Какво е решението?

Системата се създава така, че откриването на болестта да се окаже максимално трудна задача. Единствено хората, които имат достатъчно финансов ресурс или просто късмет, успяват навреме да разберат какво се случва с тях. Лекарите се поставят в изключително ограничени условия, така че дори и да искат, не могат да помогнат на пациентите. Това обикновено се прави чрез квоти за лечение, предварително разпределени и занижени бюджети, и всякакви подобни шапши. Целта е максимално да се протака времето без помощ, а после, когато вече е късно, болният да бъде оставен да умира сам като куче.

Лекарите ми казаха, че дори има болници, в които директорите са забранили да се приемат за лечение хора, по-възрастни от шейсет и пет годишна възраст. Причината — шансовете им за оздравяване са нищожни, а това е зле за статистиката. В крайна сметка всичко опира до нея. Още по-лошо е, когато има чиновници, които смятат, че пациентите сами са виновни за проблемите си. Как да им обясниш, че стресът от една финансова криза, например, води до рак? Отгоре на всичко кризата е предизвикана от тях. За да се справят с нея, те орязват парите за здравеопазване. Излиза, че те причиняват стреса и после казват „Оправяй се както можеш“. Все пак не лекарите решават колко пари ще имат, за да лекуват, а чиновниците. Същите тези хора разчитат на работоспособната част от населението да извади държавата от създадената криза. Цената на това усилие за обикновения човек? Стрес. Получава се затворен кръг. За пореден път се убедих, че системата отнема повече животи, отколкото войните, серийните убийци и атентаторите взети заедно.

В тези условия, беше съвсем логично, че извършителят на убийствата може да е онкоболен или близък на такъв. Особената жестокост потвърждаваше версията, че става дума за отмъщение. Докато работех по нея, забелязах, че завеждащият онкологията в „Св. Козма“ отделяше повече внимание на една конкретна стажантка.

Проучих момичето, отгледано от самотна майка, нямаше други роднини. Състудентите и преподавателите ѝ казваха само хубави неща за нея. Дадох задание на оперативната група да я следи. Оказа се, че има връзка с главния онколог. Разпитах човека и чух история, която

винаги ме е карала да се чувствам странно. От една страна изглежда банална, защото подобни случаи са описвани в много филми и книги. От друга, когато я срещнеш в живота си, започваш да си задаваш въпросите: „Как бих постъпил аз?“, „Този изрод ли е или има право?“.

Онкологът и бащата на стажантката са били състуденти и добри приятели. Скарали се жестоко заради майката на момичето. След няколко години, в които не общували, онкологът разбрал, че бившият му приятел е загинал в автомобилна катастрофа. Потърсил жената, заради която се скарали. Разбрал, че тя има дъщеря и започнал да им помага. Взел момичето, в което видял потенциал, в клиниката си. Всичко било прекрасно, до момента, в който не забелязал, че малката прилича ужасно много на майка си на млади години. Успял да я очарова и започнал да я чука.

Майката, естествено не знаела за това и продължавала да си мисли, че той едва ли не е нейният ангел закрилник. Понякога животът се подрежда като латино сериал. В крайна сметка се оказва, че убийцата е точно това момиче. Дразнела се, че любовникът ѝ обръща внимание и на другите стажанти, затова решила да ги коли. Хванахме я, на най-грозното местопрестъпление. Онкологът беше подарил торта „Гараш“ на майка ѝ. Това били яли на първата им среща. Малката се побъркала от ревност и я заклала.

Йосиф го очакват неприятни открития. Не съм го предупреждавал, но ще го наблюдавам. Искам да разбера как ще реагира на всичко, което ще му се излее на главата. Той все още остава загадка за нас. Мисля, че това е добър тест.

Имаме интересни новини от Големия пагон. Оказа се, че Минков и Кирилов, които не са близки на работното си място, всъщност се виждат почти всяка вечер. Пият бира в един бар, обсъждат някакви неща. След това обикалят с часове ту с автомобила на единия, ту с колата на другия и се разделят. Нищо друго не правят. Много бих искал да разбера какви са им отношенията и какви ги вършат в тази кола.

Според Големия Пагон не става дума за любовна връзка, а най-вероятно планират нещо. Въртят се из централните улици. Най-често минават покрай мол „Abstract Center“. Наблюдението, което осъществяваме в момента е незаконно, тоест каквото и да разберем, то не може да служи като доказателство в съда. Помолих Трифонов да ми

даде разпечатка с всички предмети, които двамата са взимали или оставяли в хранилището. Може би тук ще излезе нещо?

Между другото, един от най-сигурните начини да скриеш оръжие на престъпление е ако го сдадеш в склада на управлението като веществен доказателство по някое забутано дело. С огнестрелното оръжие трябва да се постараяш, заради следите по гилзите, но се получава. Никой няма да го търси там. Дано излезе нещо, за да можем законно да подслушваме тези среднощни герои. Кроят нещо, сигурен съм.

Иначе се чувствам страхотно, отношенията в екипа ни стават по-близки и това ме радва. Имаме двама заподозрени за Клуона и няколко работни версии. Физическото ми състояние също е прекрасно. Изпитвам постоянно сексуално желание, ям по три пъти на ден, няма и помен от главоболие. Спрях да забелязвам дупки в паметта си. Явно Гаргантюа наистина ми е повлиял благотворно, а сега Бишкот успешно продължава започнатото.

Продължавам опитите да се свържа с Камелия, но все така безуспешно. Мисля в следващите няколко дни директно да я навестя. Безпокоя се за нея. Никога не съм ходил при проститутка без предварителна уговорка, нито съм правил изненади. Като се има предвид естеството на професията, едно добро намерение, може да се превърне във фатално недоразумение. Смятам да се кача у тях, когато съм сигурен, че е сама... Обикновено така започват показанията на убийците. Нищо лошо няма да ѝ направя, дори и секс не искам от нея. По-скоро искам да се убедя, че всичко е наред.

31.03

Месо номер шест. Вещицата Гримхилде. Едно от най-противоречивите меса, които съм изследвал. Достави ми огромно удоволствие да отърва света от него. Отвратих се, когато го ядох. Гримхилде бе наистина проклета баба. Тормозеше всички наоколо и по този начин я открих.

Ти не си спомни, когато ѝ видях снимките, но сте се срещали веднъж по време на случая на избодените очи. В него откривахте между осем и десетгодишни момченца с избодени очи в различни мазета. Убиецът се оказа от съседния град. Така и не даде логично обяснение на желанието си. Просто се качваше в колата, изминаваше осемдесет километра и си набелязваше жертва. Успяваше да издебне момченцето само да влезе в някой вход. Хващаше го, водеше в мазето и му вадеше очите с шило. От тринайсет жертви, четири останаха живи. Само едно от децата успя да си върне частично зрението. Този не успя да обясни защо прави тези неща. Тогава за пореден път се убедих, че постъпвам правилно, като не ти се показвам. Ти имаш по-голям дар слово. Със сигурност би могъл да опишеш присъствието ми по-добре от този кретен.

Гримхилде живееше в блока на една от жертвите и бе обяснила на колегите ти, че убиецът е нейният съсед — по професия заварчик. Нямахме как да не проучиш заподозрения, още повече при такива показания. Бабата описа едва ли не адско изчадие — била го видяла да гледа детско порно, докато простираше прането, постоянно го забелязвала как подарява бонбони на децата от блока. Чувала едва ли не всеки ден женски викове от апартамента му.

Проверката показва, че човекът си има съпруга, която много крещи по време на секс, детско порно не се откри, а причината да обича толкова децата е трагична. Заварчикът беше стерилен и много искаше да има потомство. Докато се занимаваше с него още две деца изгубиха очите си.

Кварталният полицаи ви предупреди, че жената е много, ама много злобна. Постоянно пускала жалби срещу съседите. Редовно викала полицията да гони децата от детската площадка, защото шумът ѝ пречел. Оставяла бележки в пощенските кутии на близките блокове със заплахи и обвинения в какво ли не. Тази беше толкова зла, че дори бе написала жалба, че не сте хванали правилния човек. Вие вече имахте самопризнанията на извършителя и не ѝ обърнахте внимание. Въобще не ѝ пукаше за пострадалите деца, искаше просто да разкара съседа.

Идеята да я включа в своите опити, бе продиктувана от едно наблюдение. Забелязал съм, че хората изтъкани от злоба и ненавист са изключително сухи, слаби, с изпъкнали очи и неприятно излъчване. Точно „излъчване“ е думичката, външният им вид може да е съвсем приличен. Гримхилде бе такава, но изглеждаше доста неприятно.

Исках да разбера по какъв начин неприязънта към всичко се отразява на вкуса на месото. Тази баба бе идеалният кандидат. Не ми беше много трудно да я хвана. Отидох до дома ѝ, позвъних на вратата, когато отвори, показах значката ти. После ѝ обясних, че идвам за да взема показания срещу нейния съсед. Щастието ѝ бе неописуемо. Прием ме като скъп гост. Извади празничните чашки за кафе от витрината в хола, почерпи ме с някакви сладки. Докато слагаше кафето в джезвето я бутнах на земята, тя падна, удари си главата в печката и умря.

Това бе един от малкото моменти, в които усетих удоволствие от смъртта на месо. Обикновено не се впечатлявам от подобни неща. Този път, обаче ми беше приятно. Представих си какво ще си помислят съседите ѝ. По-културните и притеснителите ще подминат деликатно новината, а по-циничните ще се зарадват. Едно е сигурно — на всички ще им олекне.

За щастие бабата не остави много кръв след себе си. Почистих всичко бързо, след което огледах дома ѝ. Избрах си някои неща, които сметнах за полезни. Например плата за гоблени, който видяхте на главата на Боб Марли. После я свалих пред блока и бързо я хвърлих в багажника. В онзи ден ти беше много уморен и си легна в осем вечерта. Мисля, че преди това покриваше физически нормативи. Няма значение, в десет вечерта вече бе тъмно, а улиците — празни. Никой не ме видя.

Закарах Гримхилде в кочината и започнах да обработвам месото ѝ. Тук срещнах първия парадокс — бабата беше здрава, нямаше следи от каквито и да е болести. Естествено, годините си казваха думата, все пак приближаваше седемдесет. Месото не бе първа свежест. Още при транжирането забелязах, че е изключително гнусно. Миришеше на мърша, беше по-меко и някак си разкашкано. Трудно ми е да опиша състоянието му с думи. В този момент направих извода, че мръсният ум, води до мръсно месо. Въпреки отвратителния външен вид и мирис, реших да довърша започнатото.

Отрязях малко от сърцето, то бе най-разкашканата част. И досега не съм виждал толкова запуснат орган, който да работи безотказно. След това взех част от мозъка. Искях да опитам черния и единия бял дроб, но се отказах. Положението и без това беше очевидно. Изрязях, естествено и част от бедрото. Там мускулатурата на Гримхилде бе най-здрава. Изненадах се, че се наложи по-продължителна термична обработка на месото. То просто не се пържеше. Поредното алогично нещо, все пак бе по-тънко от нормално месо, би трябвало и по-бързо да се готви.

Вкусът му бе очакваният и въпреки дългата подготовка, така и не успя да стегне. Топеше се в устата, но по неприятен, слузест начин. Дори бедрения мускул усещах като едва сварена риба с дъх на много, много старо, мършаво говеждо. Единствената причина да не съжалявам, че го използвах за опит бе заключението ми. То е, че хората с неприятен характер и душа, имат съответстващо месо.

В този смисъл, чудя се какъв би бил вкусът на нашето с теб месо, Кука. Външните признаци предполагат, че най-вероятно прилича на свинското. Това, което наистина му е придало специфичен вкус е моето присъствие. Наистина ми е интересно. Бих жертвал част от мускула на бедрото ни, за да разбера. После ще говорим за това.

Виждаш ли през какво ми се налага да минавам, за да постигна нужния резултат? А на теб не ти пука какво правя с месото. Обидна е твоята незаинтересованост. Със същия успех мога да кажа, че не е важно какво ще направиш с някой убиец, когато го хванеш. Дали ще го изпратиш на смърт, или ще го държиш да гние до края на живота си. Надявам се, че този пример ще ти даде храна за размисъл. До голяма степен от техническа гледна точка, наистина няма кой знае какво

значение. Но пък си спомни как са хванати Тапицерите? Показваш непрофесионализъм с това си твърдение.

И въобще — не мога да разбера кое от нещата, които правя, е лошо? Защо да е лошо да си избира конкретен екземпляр и да го проуча? Целите ми са строго научни и изследователски. Заради чистотата на експеримента съм изработил методиката си. Моите данни е невъзможно да бъдат получени по друг начин. Не забравяй, че това което правя, е естествената еволюция в изследването на човешката анатомия.

Първо хората са изследвали външния си вид, после са преминали към вътрешните органи. В Средновековието и Ренесанса, учените, които са описвали сърцето, червата и дробовете например са били подложени на гонения. Самият Леонардо Да Винчи е ексхумирал трупове и скицирал вътрешностите им. А опитите с електричество и въобще цялата медицина на индустриалната епоха? А евгениката и последвалите зверства на Третия райх? Вековната гавра със съзнанието и психиката през XX век, която продължава и до днес? А следвоенните наркотични експерименти?

В новото хилядолетие е нужен изцяло преосмислен подход към човешкото месо. Аз просто давам възможна посока за изследване. Защо смяташ, че съм изрод, при условие че хората правят абсолютно същото с животните? Дори нямам предвид научните опити, а баналното убийство с цел естетическа или психологическа наслада. Излиза, че може да се дебне и убива диво животно, но подобен подход спрямо човек е недопустим?

С какво човешкото месо се различава от животинското? С това, че има съзнание, характер, а животните нямат? Сигурно ли е това? Или само заради силно развитото общество, човекът има право да се различава от животните? Мравките също имат прекрасно организиран социум, а вие ги мачкате, без дори да обръщате внимание на това.

Кука, усещаш ли, че единствената причина, заради която толкова се шокирате от смъртта на себеподобните си е вашият егоцентризъм и собствен страх от нея? Знаете, че и вашият ред ще дойде. Мислите си, че сте специални, а всъщност сте примати с добре развит мозък. Съзнанието ви е тотално прогнило, а в деветдесет и девет процента от случаите негодно. Дължите целия еволюционен, технически и творчески напредък на един процент от представителите на вида.

Всички останали си приписвате този успех. Смятате се за висши същества, а всъщност сте прости парчета месо, които си търсят елементарни забавления. Обожавате да ядете, серете и чукате. С какво вие сте по-добри от две глутници вълци, които се опитват да поделят една гора? Само с оръжията си. Дори и те са плод на единия процент наистина просветени и напредничави хора. Точно заради това в момента масово деградирате и се затваряте в себе си. В своите материални амбиции, ценности и възжелания.

Допреди сто години жените мечтаеха да летят наравно с мъжете в небето, да оперират наравно с тях човешки тела. Какво стана, когато получиха тази възможност? Колко от тях се възползват от нея? Колко от тях просто си слагат силикон в гърдите? Кога човекът гледаше към космоса и искаше да го покори? Кога реши, че е по-лесно да го нарисува и разглежда от дивана в хола на каменната си кутийка? И после смятате живота си за ценен? Ако направим скала на ефективността и значението за социума на всеки отделен индивид, а после по нея пречистим човечеството, планетата ще се обезлюди.

Кука, имам абсолютно всички права да извършвам дейността си. Твоето самовглъбено съзнание просто не може да се отвори за резултатите от нея. Мислиш само за главоболието и нагона си. А месото ти? То не е само твое.

Просто искам да оцениш моята дейност подобаващо. Нейният извор са най-чистите, светли и далновидни подбуди. Нямам за цел да задоволявам свои кръвожадни щения, нито изкривено понятие за естетика. Искам да дам на месото още повече знания за самото него.

Разбирам, че след като прочетеш тези редове ще се убедиш в лудостта ми. Въпреки това се опитай да отвориш съзнанието си, погледни през моите очи на страничен, доброжелателен наблюдател. Потърси смисъла в съществуването на повечето неща около себе си. Тогава ще разбереш, че целта на съвременния социум не е да се развива. Той не иска да се усъвършенства и да расте. Той просто иска да се самозадоволява. Подчинен е на своите най-първични инстинкти и не изпитва нуждите на откривателя, изследователя и завоевателя ако щеш. Прикован е на тази планета и дори не я познава, както би трябвало за няколко хиляди години осъзнато присъствие на нея.

Сигурно си мислиш, че презирам човечеството. Не е така, обичам го, все пак то е в центъра на изследванията ми. Боли ме

неговото положение. Боли ме, че е впрегнало огромния си потенциал в цивилизационен онанизъм. Колосалната му енергия отива на халос, за да могат да се поддържат животинските му инстинкти. Ясно е, че и те трябва да бъдат задоволени. Обаче моментът, в който това се случваше безопасно отдавна отмина, сега се преекспонират и издигат в култ. Толкова много се говори за тях, че се забелязва процес на притъпяването им. Резултатът е, че човечеството се превръща в маса живи организми, самоцелно задоволяващи нужди, които вече не усещат.

Аз искам да го съживя, да му дам нов тласък, ново възприятие, себеусещане. Дано успея да го направя. Не искам да получа благодарности за това. Искам то да се раздвижи.

03.04

Шокиран съм, изплашен, объркан, щастлив, и ме е срам от това. Физически се чувствам прекрасно!

Снощи след работа отидох пред дома на Камелия. Седях в колата около час и половина, преди да се убедя, че е сама. Качих се на етажa ѝ и звъннах на вратата. Чух странен шум зад вратата, все едно си беше сложила обувка с токче само на единия крак. Тя погледна през шпионката и сякаш замря. Пак натиснах звънеца, тя не помръдна. Учудих се от поведението ѝ и реших, че се случва нещо нередно. Опрях значката си в шпионката и казах „Отваряй, полиция!“. Бавно верижката на резето изтрака, после ключалката. Вратата се отвори, първо видях патерица, а след няколко секунди и самата Камелия.

Някой я бе пребил жестоко. Очите представляваха цепки, в моравата пихтиеста маса, която преди беше лицето ѝ. Носът също бе разбит. Носеше бял хавлиен халат. Опитах се да разбера какво е станало, кой го е направил и защо. Не ми даде да довърша изречението, изфъфли да се махам и никога да не се връщам. Реших, че мъчителят ѝ е в апартамента.

Заобиколих я, извадих пистолета и обиколих всички стаи — празно. Заварих я седнала на пода с гръб, опрян на стената. Хлипаше, скрила пихтиестата маса в шепи. Клекнах срещу нея, исках да я успокоя, тя само шепнеше едва разбираемо „Махай се! Махай се!“. Опитах да обясня, че трябва да ми каже кой го е направил. Мога да го хвана и да го изправа пред съда. Ако не иска да свидетелства, ще реша въпроса по друг начин. Тя свали ръце, погледна ме през цепките и повтори мъчително, но отчетливо — „Махай се!“. Опитах да ѝ помогна да се изправи, тогава усетих нож опрян в гърлото си. Беше го извадила от джоба на халата. „Махай се!“

Вдигнах ръце, бавно се изправих, прекрачих през нея, излязох и затворих вратата след себе си. Седях в колата пред блока още четирийсет и пет минути. Не можех да карам, бях в шок. Още не мога да повярвам, че някой я е пребил толкова жестоко. Приличаше на

подпухнал жив труп. Дори Клюнът оставя жертвите си в по-добро състояние.

Не мога да разбера защо реагира така като ме видя. Знае, че мога да ѝ помогна и знае, че искам да го направя. Защо постъпи по този начин? Защо ме изгони? Сякаш се страхуваше от мен и ме обвиняваше за случилото се. Опря ми нож в гърлото! Какво по дяволите се случва? Докато пушех в колата и търсех отговор на всички тези въпроси, се обади Жени. Бе разплакана, каза, че няма на кого другиго да се обади. Уговорихме се да се видим вкъщи.

Тя също бе в шоково състояние. Вечерта докато си взимала душ след тренировка, приятелката ѝ решила да рови в чантата ѝ. Там открила част от материалите по делото — списъка с жертвите, няколко снимки, описания и бележки. Когато излязла от банята, заварила гаджето си да плаче и да снима с телефон документацията. Момичето обвинило Жени, че е ненормална, че е престъпно делото на Клюна да се крие от обществеността. Започнала да ѝ крещи, че не си върши работата, че едва ли не е съучастник в убийствата. После решила да обижда всички полицаи, да вади теории на конспирации и какво ли още не.

Според нея всички трябвало участват в лова за серийния убиец, затова започнала да снима материалите и искала да ги публикува в интернет. Това бил най-правилният и бърз начин да хванем копелето и да спрем с убийствата. Обществото било достатъчно силно и единно, за да даде отпор на някакъв самотен садист.

Никой нямал право да крие подобни неща. Най-вече хората, призвани да пазят реда. Причината да мълчим за делото била, че не ни пукало, че умират хора. Искали сме да си запазим работните места, но сме прекалено некадърни. Можели сме само да тарашим напушалки по градинките и да взимаме подкупи. Ако не ни били взели да работим в полицията, сме щели да метем улиците. Но и с това не бихме могли да се справим.

Цялата тирада била провокирана от снимките на няколко жертви и списък с имена. Тази не може и един час да изкара в моргата с Петренко, но е убедена, че може да хване Клюна. Пикла.

Жени реагирала по възможно най-правилния начин. Взела телефона от ръцете на истеричката, извадила картата памет от него и я счупила. За да е сигурна, че апаратът ще бъде абсолютно неизползваем

го треснала в стената няколко пъти, а после го сварила. През цялото време момичето крещяло на Жени, че е лъжкиня, психопат и какво ли още не.

Първоначално Жени се опитала да ѝ обясни елементарните причини, заради които този тип престъпления не се огласяват. Онази не искала да слуша и дори налетяла на бой. Наложило се да бъде усмирявана, резултатът — счупен нос. Сцената била изключително драматична, а момичето обещало, че ще разгласи случая. Като останала сама, Жени не знаела на кого да се обади и звъннала на мен.

Когато чух за какво става дума ми прилоша още повече. Спомних си за първия мой случай, който бе отразен от медиите. Една зима преди двацетина години, майка с дете бяха открили черен сак на детска площадка. Тогава времената бяха други и никой не се страхуваше от забравен багаж, затова надникнали вътре. Оттам ги гледала отрязана глава.

Естествено се обадили на полицаите, но журналистите ги изпреварили. Това бяха едни от най-тежките четири месеца в живота ми, преди случая с Клуна. Медиите бълваха какво ли не, кой ли не се изреди да говори. Хората подаваха сигнали за всеки подозрителен тип, когото видеха. А лудото копеле продължаваше да разхвърля човешки останки където му падне. Имаше общо три трупа, нарязани на петдесет и седем парчета. Мисля, че тогава за пръв път видях типажа „жадуващ слава идиот“.

Имахме заподозрян и бяхме решили да го хванем на излизане от голям хипермаркет за техника. Причината беше, че в справката за изрода пишеше „параноидно личностно разстройство“. Тоест имаше вероятност да е заложил капани в дома си. Така се и оказа впоследствие — направил си експлозив от подръчни материали и с него минирал основите на блока, в който живее. Ако бяхме опитали да го арестуваме там, щеше да има много жертви.

Заради диагнозата, избягваше да посещава многолюдни места и бе издебнал момент, в който магазинът е почти празен. Следяхме го известно време, той влезе в хипермаркета, решението да го арестуваме на излизане бе взето мигновено. Паркингът се оказа най-удобното място. Пространството е огромно, цивилните коли бяха малко и доста разредени. Започнахме постепенно да барикадираме сградата, после да паркираме цивилни полицейски коли около автомобила на

заподозрения. В това време той си избираше тример за тяло. Цялата подготовка бе наблюдавана от един пазач — „жадуващият слава идиот“.

Тоя кретен взел, че се обади в телевизията и им съобщил какво правим. Докато дойде телевизионният екип засадата беше готова, нямаше какво да се снима, а и разчленителят вече излизаше от магазина. Пазачът и журналистите бяха застанали на входа. Кретенът с идиотската си свенлива усмивка посочваше с пръстче къде и какво сме направили. Убиецът го чу, докато минаваше покрай него. След това се затича към колата си. Ние тръгнахме да го спираме, но той успя да стигне до нея. Просна се на предния капак и я взриви. Бяха ранени четирима колеги, единият от които изгуби окото си. Нямаше абсолютно никакви последствия за идиота, защото видите ли, имало свобода на словото.

Сега този вид дебили еволюира в „снимащи жадни за слава идиоти“, които, вместо да помогнат на човек в беда, снимат с телефоните си. На фона на тези кадри в студиата се обсъжда проявената жестокост във видеата. В никакъв случай не трябва подобно нещо да се повтори с Клюна. Ако се случи, шансът да го хванем ще намалее драстично. Тогава ще бъдем разкъсани между всички луди, които са видели нещо, подозират някого или просто искат да се покажат по телевизора.

Затова поздравих Жени за адекватната реакция. По-добре да изглеждаш като луд, докато вариш телефон, отколкото да отговаряш на въпроса „Как така не можете да хванете изкормвач с деветнайсет убийства?“ в национален ефир.

После й направих чай и й дадох Бишкот да си играят. Успокоих я, че реакцията на вече бившата й е нормална, въпреки че е прекалена. Успях да й вменя, че нашият свят е много по-различен от този на другите хора. Докато обсъждахме темата си спомних за разговора ни с Георги. Не разказах историята му, но се постарях да й дам примери с други професии, които водят до проблеми. Достигнахме до извода, че ако двама души не си пасват, то ще намерят повод да се разделят. Грозно е, когато се случва от неразбиране естеството на работата на единия. За жалост не е рядкост.

Смятаме, че бившата й няма да каже каквото и да е без доказателства. Плюс това сигурно е толкова изплашена, че ще

предпочете да си мълчи. Това е свойствено за хората, които обичат да драматизират първосигнално. Вайкат се, мрънкат и оплакват, но когато нещата опрат до същинско действие пасуват.

След две чаши чай минахме на вино. Разказах за нещата, които четох във форума за сексуални извращения. Искахме да почетем още, но се оказа, че приятелката на Георги е сменила паролата на профила си. Жени сподели за първата си връзка с момче. Били на по петнайсет години и двамата девствени. Той много искал да правят секс, тя не се чувствала готова. След като няколко пъти момчето се опитало по-грубо да я убеди, тя го хванала да ѝ изневерява с най-добрата ѝ приятелка. Следващият ѝ приятел също ѝ изневерил, по-следващият също. В един момент ѝ писнало да се занимава с мъже, отгоре на това разбрала, че жените знаят по-добре какво искат... жените. На мен също са ми казвали, че гейовете се справят много по-добре с оралната любов от жените, защото по-добре знаят какво искат мъжете. Схващам логиката, но не мога да си представя да правя секс с мъж.

Доста си говорихме и изпихме шишето с вино, тя стана за да вземе второто от шкафа. Когато отвори вратичката, отвътре изпадна тирбушона, аз се наведох да го взема, тя също. Направихме го на пода в кухнята.

Първите ѝ думи, когато приключихме бяха „Никога не съм го правила пред котка“. После ме целуна. Направихме го още веднъж малко по-късно вечерта. Чувствах се страхотно. Стори ми се, че отново станах напълно свободен човек. Без предразсъдъци и самобичуване. След секс с проститутките не се чувствам напълно отпуснат. Винаги усещам срам от стореното. Чувствам се използвач и използван едновременно. Сякаш вътрешният ми глас ме укорява за сторения грях. Дори последния път с Камелия това усещане присъстваше.

Защо се държа така? Защо опря нож в гърлото ми? Възможно да е посттравматичен стрес, все пак ѝ се е наложило да преживее нещо ужасно. Въобще има късмет, че е жива. Докато бях с Жени съвсем бях забравил за това. Заниманието на Камелия е рисково и тя го знае по-добре от всеки друг. Наясно е, че каквото и да се случи, едва ли някой ще я потърси в първите дни и седмици, дори месеци. Затова всъщност проститутките са най-честите жертви на манаците. Тях никой не ги търси. Надявам се, че всичко с нея ще бъде добре. Няма да я безпокоя повече. Ако реши, че има нужда от мен — знае номера.

Жени си тръгна сутринта, час и половина преди да се срещнем в управлението. Държахме се все едно нищо не е станало. Сега е вечер, а все още никой от нас не се е обадил на другия. Знам, че не е правилно това, което се случи. Първо, че съм ѝ шеф, второ — доста по-възрастен съм от нея. Почти два пъти. Надявам се, че не възприема първото като някакъв фактор. Никога не бих употребил положението си в такъв въпрос. За второто — тя да му мисли. Струва ми се, че случилото се беше грешка от слабост. Не знам дали ще се повтори. Като се има предвид деликатното положение, може би ще е по-добре ако не.

06.04

Йосиф откри няколко интересни неща, свързани с онкоболните жертви. Първо и най-важно е, че лелята на Минков се е лекувала в същата болница. Починала е два месеца преди да започне серията убийства. Петренко нарича четирите трупа „Раковият период на Клюна“. Ако наистина е Минков, то се появява въпросът защо е убивал болните, а не лекарите? Все пак те не са успели да излекуват жената.

Въпросната дама е била бездетна, но е имала прилично състояние — в имоти, скъпоценности и пари. Според първоначалното ѝ завещание всичко трябвало да отиде при племенника ѝ. След като се разболява, оставя цялото си имущество на една фондация за борба с рака. Всички от жертвите са получили косвена помощ от тази организация.

Аз лично си имах вземане-даване с хората там. Един стар приятел от полицейската академия имаше нужда от услуга. След като завършихме, той се върна да работи в родния си град и ме бе помолил да намеря добър лекар в нашите болници. Дядо му се беше разболял и му трябваха лекарства, и редовни прегледи. Тогавя се свързах с фондацията. Успяхме да се сприятелим с бившия ѝ управител още по времето на случая със стажантката. Бях останал с добро впечатление от работата му. Петдесет процента от хората, на които помагат успяват да се излекуват. Това е много сериозен успех, като се има предвид с какво се борят и условията, в които го правят.

Свързах се с новия управител и се убедих, че нещата не са се променили кой знае колко. Дамата ми разказа как работят, какви са целите им и с каква материална база разполагат. Попитах за лелята на Минков и отговорът ме учуди. След смъртта ѝ, лично той помогнал с описа на имуществото и всячески съдействал волята на покойната му роднина да бъде изпълнена. Дори организирал продажбата на някои вещи, като дарил и тези пари. Действал абсолютно прозрачно и понякога полагал доброволен труд. Не видяла нищо подозрително у

него, напротив. Тя бе наясно със смъртните случаи и ми предостави досиетата, които имаха за жертвите.

Обсъдихме тези неща с Петренко и Георги. Мислят, че е възможно смъртта на лелята да е предизвикала интереса му към онкоболните. Човекът е толкова идеален, че можем да го канонизираме за светец. Отношенията с Кирилов, които явно прикриват в службата, ни карат да мислим какви ли не варианти. Всичко изглежда много странно.

Историята на Кирилов също е мъглява. В официалния рапорт, който е подал при преместването е написал, че желае да напусне „Убийства“ по здравословни причини. В медицинското досие няма нищо, което да го потвърждава. Проверихме дали името му не излиза в списъка на фондацията — нищо. Възможно е нервността, която демонстрира да издава някакво заболяване, но все някъде щеше да пише за него. Постоянните посещения на склада са свързани с работата му по дело с някакви джебчии. Проверихме предметите, които е завел — всичко съвпада със списъка на Трифонов.

Самият той се оказва доста добре запознат с темата за онкоболните и с новата управителка на фондацията. Неговият племенник в момента се бори с болестта. Трифонов бе учуден от това, че не са се засичали с Минков нито веднъж извън службата.

Информацията, която получаваме от Големия пагон не се е променила. Кирилов и Минков се срещат, пият бира, после обикалят с колата на единия. Всичко е много заплетено и имам чувството, че истината тук не е свързана с убийства, а с някаква лична драма. Колкото повече разбирам за живота на Минков, толкова по-гузно се чувствам, че ровя в него. Сигурен съм — после ще съжалявам, че въобще съм се захванал с това. От друга страна не мога да пренебрегна съвпаденията. Петренко и Георги са на същото мнение. Единодушни са, че или Кирилов, или негов близък има рак. Минков му оказва подкрепа, доколкото е възможно.

Тук обаче се появява въпросът защо не го е свързал с фондацията? Вероятна хипотеза е, че Минков изкупува вина, оказвайки безрезервна помощ. Търси индулгенция за нещо, което е извършил или прави. Йосиф получи нова задача — да провери дали Кирилов има онкоболни роднини. Питам го какво е състоянието на системата. Отговори, че ако на него в бъдеще му диагностицират рак

просто ще се гръмне. Не иска да мъчи нито себе си, нито близките си с унизително ходене по лекари.

С Петренко обсъдихме възможността да сложим уши в колите на Кирилов и Минков. Това е незаконно, но ако се окаже, че те са Ключът, ще можем да използваме записите при разпитите. Ще кажем, че сме имали разрешение да ги слушаме. При обикновен случай ще рискуваме много, защото заради подобни действия могат да осъдят нас. В конкретния, ще намерим съдия, който да се съгласи да напише едно разрешение със задна дата. Все пак за деветнайсет трупа става дума. А и министърът старателно работи срещу разделението на властите.

Големият пагон отказа да ни съдейства и сега мислим как да го организираме. Не ми се иска да занимавам министъра с това. Първо, че ще ми тегли едно конско, както прави винаги, когато се чуем през последните месеци. Второ — възможно е да се усети за договорката, която имаме с Големия пагон. Сега чиновниците много са се активизирали в борбата с корупцията и по някаква причина са набелязали нас за изкупителни жертви. За да спаси някой свой човек, министърът като нищо ще предаде моя.

Въобще тази игра, силоваци — чиновници ми е много неприятна. Чиновниците се страхуват от нас, защото ако решим можем всички да ги вкараме в затвора. Те, бедните, хич не умеят да се пазят, затова се стараят да ни притискат постоянно. Ние трябва да се съобразяваме с тях, защото народът не ни обича и те използват това в своя полза.

Още повече всеки полицаи, който е успял да се издигне в кариерата за няколко години успява да прихване чиновничеството. Започва да мисли като тях, да играе техните схеми. Получил се е много странен паритет — ние имаме физическата и техническата сила, а те — народната. Интересното е, че хората и тях ги мразят, но се радват повече, когато ченге го отнесе. Ако някой чиновник бъде хванат с подкуп коментарите са от типа „То беше ясно“, „Нищо чудно“ и тям подобни. Ако някой от нашите изгърми, се почват едни излияния, все едно не става дума за обикновен човек, а за кръвопиец, душегуб, педофил, геронтофил, зоофил и всякакъв друг фил.

Никой не си прави сметката, че горните етажи на ведомствата са политизирани. Съответно корупционните схеми, които започват от

уличния полицай, свършат не при шефа му, а при този, който го е назначил. Когато при този полицейски шеф бъдат открити недеklarирани два милиона, той е подложен на публичен линч. Вадят се доказателства за несметните му богатства, почивки на екзотични места, всичко. Никой обаче не отива при чиновника, който му е дал поста. Въпреки че точно този човек е назначил още десет полицейски шефове.

Репресивната машина, която действа срещу органите на реда винаги е съществувала. Преди владетелите ги е било страх от генералите, сега политиците ги е страх от службите. Не е случайно, че до ден-днешен най-дълго се задържат във властта тези, чието минало е пряко свързано със силови структури. Сигурен съм, че ако службите решат, могат да свалят всяко правителство по всяко време.

За щастие това се случва рядко. Обикновено като се заседят на власт, изкарат десетина или повече години, нещо се случва с чиновниците. Властта ли ги побърква, губят представа за реалния свят? Не мога да предположа какво точно се случва, но започват да правят простотии — действията им стават паникьосани, налудничави и жалки. Поговорката „Каквото сам си направиш, друг не може да ти направи“ идеално описва ситуацията. Изведнъж всички, включително и самите те осъзнават, че царят е гол.

А дългият път към този извод започва един-два поста преди да се окажат в министерство. Тогава стандартът на живот на близките им рязко скача, защото чиновникът няма нищо на свое име. Тук започват големите проблеми. Имах един случай, който прекрасно описва картинката.

Една дама — заместник-министър, на четиресет години се беше омъжила за едно двацет и девет годишно момче. Възрастта няма значение, факт, но когато женската част от двойката се състои от сто и трийсет килограма маса, има храна за размисъл. Обикновено в човека има по един такъв фетиш — или ги обичаш по-възрастни, или по-едри. Комбинацията от двете е много рядко срещана.

Тази дама растеше в държавната администрация от двацетгодишна и за този период от време бе натрупала сериозно състояние. Младежът от своя страна работеше като барман — през зимата в една от най-оборотните дискотеки в града, а през лятото — на морето. Явно беше свикнал наоколо да има красиви млади момичета.

Жена му сигурно се е усетила и решила да го провери. Казала, че заминава в командировка и го оставила сам за целия уикенд.

В събота вечерта изненадващо нахълтала в апартамента им, но не заварила никого. Решила да провери на вилата и хванала любимия си в джакузито с три дами, чието общо тегло приблизително се вписва в нейното. Застреляла ги всички. Заедно с шофьора ѝ, също младо момче, но не толкова обаятелно като барманчето, измили местопрестъплението и преместили трупите в мазето на вилата. Докато извършвали тези действия, излъганата съпруга се сетила, че половината ѝ имущество е на името на мъжа ѝ. Той имал сестра и родители.

В главата ѝ започнали да изникват сцени как тези хора се къпят в нейните богатства. Последвало посещение при родителите. Излъгала шофьора, че само ще говори с тях. Той разбрал истинските ѝ намерения, чак когато чул изстрелите. После се самообвиняваше, чудеше се как е могъл да е толкова глупав, че да ѝ повярва. В крайна сметка се качил горе и ѝ помогнал да изчистят кръвта от стените. Когато жената решила да търси сестрата, ѝ ударил един ъперкът и я завързал. После отишъл в полицията и се предал.

Когато отидохме да приберем зам.-министъра, първоначално тя обвиняваше шофьора си, после заплашваше нас, а в крайна сметка ни предлагаше подкупи. Заради самопризнанието и съдействието на следствието, шофьорът получи шест години затвор за съучастие в убийство. Моята работа по делото се състоя в това да осъществя ареста и да разгледам какво са сътворили тези двамата.

Учудих се до какво ниво се беше развила вещоманията у тази жена. И апартаментът, и вилата ѝ бяха отрупани с картини, глави и кожи на животни. Скъпи сервизи за чай, кафе и хранене. Имаше около двайсет ръчни часовника, антични вази, бижута, дори колекция военни ордени. През цялото време си мислех, че заради тия боклуци си е пропиляла живота. Така и не беше станала майка, нито бе усетила трепета на истинската любов. Светът ѝ бе пречупен през ръбовете на скъпоценните камъни. Стана ми тъжно. Това чувство мина бързо, защото тя реши, че не иска да потъва сама.

Започна да клепа всички свои колеги. Кой какво бил откраднал, кой какъв завод притежавал чрез подставени лица, кой от коя съседна

държава бил лобиран. Разказа ни всяка корупционна схема, в която бе участвала или за която бе чувала.

Новината за разговорливата чиновничка много бързо стигна до ушите на началството. Лично тогавашният главен комисар дойде да води разпитите, а нас ни разкараха. В момента той е нашият министър. Беше такъв и при предишното правителство. Сигурно ще остане на поста си и след изборите. Определят го като „изключително висококвалифициран безпартиен експерт“.

А излъганата съпруга, убила шест души заради идиотските си дрънкулки се оказа в лудницата „Св. Тереза“. Стори ми се, че я видях там, когато с Георги се срещнахме с директора преди известно време. Доста беше отслабнала, но си беше сложила една изкуствена червена роза в косата. Кокетка.

Този случай ми се струва толкова абсурден, че ми е забавен. От друга страна много добре описва повечето хора, които се наричат „политици“. Лошото е, че същите назначават и моите шефове. Въобще, положението е тежко и изход не се вижда. За щастие аз си имам Бишкот и му се радвам. Той отговаря със същото и си живеем спокойно и щастливо двамата.

09.04

Започна да водиш много активен начин на живот, Кука. Чукаш си подчинените, правиш капани на колегите си. Играеш с министри и висшестоящи полицаи, размишляваш за борбата между силоваци и чиновници. Започвам да мисля, че от теб може да стане Макиавели на ХХІ век. Кукиавели. Няма да пиша повече за разсъжденията ти относно системата, защото ще се повторя. Вместо да действате заедно се обсебвате от глупости. Добре, че има такива като мен, които ви карат да се раздвижите малко.

Да знаеш, че скоро пак ще дойда. Месо двайсет е почти готово. Сигурен съм, че ще го харесаш. Що се отнася до двойката ченгета, които следите. Мисля, че си прав, едва ли има нещо по-различно от тъжна история там. Кефи ме, че пропускаш потенциалния голям престъпник, а той ти е под носа. Нищо, може би е за добро.

Като четох какви са били усещанията по време и след секса с Жени откровено се впечатлих. Наистина паднаха всички стени, за които писах. Имаше само една, която бе останала — на опасната ти кост. Не бях сигурен, че въобще можеш да усещаш с нея. Съвсем не се шегувам, с Жени и тя падна. Как го почувства това не ми е ясно, но мога само да те поздравя. Когато си в кондиция, явно контролираш месото много добре. Според мен пак ще се чукате. Знам, че единият от вас го иска. Тя мълчи, защото е объркана. Няма опита и непукизма ти. Все пак знаеш, че няма да я издъниш и ако си траете, всичко ще е наред. Жени не е наясно с това.

Сигурно се е раздвоила в мислите си. От една страна ѝ беше хубаво, просто ѝ личеше, а от друга изпитва срам. Съжaliaва, че се е поддала на моментния си импулс. Все пак си първият ѝ шеф, делото по което работите е много отговорно. Учи се от най-добрите — Петренко, Георги и теб. Такъв шанс се дава веднъж в живота и тя е истинска късметлийка. И какво направи с всичко това? Сложи си го до гърлото. Едва ли ѝ е лесно да си признае, че лесбийството е било просто една

част от бунта срещу баща ѝ. По-добре така обаче. Иначе щеше да продължава да се тормози заради онази истеричка.

Наистина не ви разбирам. Издигнали сте месото си в такъв култ, че не е за вярване. Има култури, които се отнасят доста по-адекватно към него, а вие уж най-развитите, най-напредничавите какво правите? Въобще не ви е лесно. Не знаете какво първо да сварите — да изглеждате добре, да бъдете здрави или да направите нещо ценно с живота си. Истеричката е същата, била шокирана от снимките на труповете. А тя какво е? Труп, който засега е жив. Има същите органи, същите кости, всичко ѝ е същото. Какво я шокира толкова не мога да разбера.

Фактът, че искаше да качи материалите по делото в интернет ме отврати. Тази страда от две неща — абсолютно неадекватно възприятие на живота и липса на какъвто и да е творчески подход. Във вашия свят сигурно би било много сензационно, провокативно ако тази информация се появи в свободен достъп. Сигурно ще да предизвика шок, скандали. Но това са само едни снимки и сух списък с имена. Нищо повече. Нямахте да го има онзи трепет, който носи грозният разказ за оголените и изтерзани човешки души.

Журналистите много ми харесват. Без значение дали става дума за атентат или взривена газова бутилка говорят за драма и трагедия. Не. Атентатът е драма и трагедия, взрив на газова бутилка с една — две жертви е битов инцидент. Ясно ми е, че трябва да си продават новините, но професията им е да наричат нещата с истинските имена. Каквото пише в полицейския протокол, това трябва да се казва. Не може да ви се отрече, Кука, що се отнася до описанието на дадено събитие — вие сте най-добри. Точни и лаконични. От друга страна мисленето в категории може да се окаже проблемно. Точно то е причината да има расова дискриминация или неприязън между цели държави, или култури.

Виж например какво се случва между „Запада“ и „Изтока“. Едните са хомосексуалисти, готови да продадат идентичността си в името на някакви абстрактни либерални ценности. Другите са войнствени алкохолици, обожавачи диктаторите си и лелеещи за нещо, което не може да съществува дълго време в отделна държава. Това са установките, които се налагат в обществото. А истината каква е? Нито на първите им дреме много за либерализма, нито вторите

държат да вменят правотата на гледната си точка. Ясно е, че и двете страни искат да живеят мирно и спокойно.

И тук се намесва това, което ти наричаш „човешки фактор“, а аз „на месото му е скучно“. Вместо да се постигне общо благо се започва едно замеряне с категории, аргументи и тези. Кой какво бил направил, кой бил прав, кой крив. Глупости на търкалета. Дори изправено пред обща заплаха, месото не може да преодолее категориите, които само си е вменило. Затова не празнувате по истински начин победите си, нито осъзнавате реалното измерение на пораженията си. И този абсурд вие наричате „живот“ и си го обичате. Интересничко ви е. Не можете да си представите съществуването иначе.

Въобщо няма да зачеквам темата на паразитите, които се хранят от употребата на категориите. Погледнато през твоята призма, те са лоши и от мен. Аз не се опитвам да влияя на живото месо, не го карам да действа. Не желая то да ми вярва, нито да ме обича и уважава. Докато те си разнасят отровата и искат уважение и почести в замяна. Трудно ми е да разбера полезната им функция в обществото.

Особено много ме озадачават тези, чиято тема е сексуалната ориентация. Какво им пука кой, как и с кого прави секс? Както и защо по дяволите трябва да се парадира със сексуална ориентация? И без това светът се задъхва от секса, а тези категоризатори добавят още масло в гаснещия огън. За жалост не съм се занимавал с история, но знам, че е имало владетели, които са унищожавали подобни вредители в обществата си. Според мен това е добър подход. Паразитите не трябва да се търпят.

Много сте странни и истеричката го доказва. Убеден съм, че поне веднъж дневно научава за нечия смърт, дали е станала катастрофа, някой е бил убит, месото умира всеки Божи ден. Тези новини въобщо не ѝ влияят. Но ако смъртта на месо, което ѝ е също толкова непознато, като това от новините, е скрита, тя по някакви причини събужда възмущение и потрес. Толкова ли е важно това? Или става дума за егоизъм? За това, че тя, видите ли, е била излъгана и не ѝ е било казано, че някой е умрял... за да подмине новината?

А начинът, по който възприемате смъртта? Когато тя е пряко свързана с вас е трагедия, дори да е настъпила по откровено идиотски начин. Когато е чужда — въобщо не се трогвате. Щом дори към тази

неизбежна и абсолютно сигурна част от живота не можете да изградите еднозначно отношение, на какво се надявате въобще?

Искам да споделя мислите си за една по-приятна тема, защото не желая да губя твоето и моето време с проблемите на месото.

Бишкот.

Той е страхотен! Много по-приятен, по-умен и общителен от Гаргантюа. Когато ме видеше, шибаната котка започваше да съска и се скриваше под леглото. Няколко пъти дори ме нападна. Бишкот въобще не е такъв. Той е гальовен и в погледа му виждам разбиране. Сякаш осъзнава моето заточение и нелеката ми съдба. В момента се е свил в скута ми и мърка. Дори във времето, в което ти владееш месото, имам чувството, че ме вижда. Когато идва и се гали в теб, сякаш се гали в мен.

Явно както има различни хора, така има и различни животни. Зашеметен съм от него. Чувството да знаеш, че има някой, който е наясно, че съществува и е готов да те обича такъв, какъвто си е прекрасно! Сега разбирам защо месото обича домашните животни и въобще образува толкова дълготрайни съюзи помежду си. Изключително съм благодарен на Жени и Петренко за подаръка. Приемам го лично и бих искал да им се отблагодаря по някакъв начин. Дано имам тази възможност.

Георги също започва да ми допада, все още не ми харесва принципното му желание да бъде опозиция на всичко, което казваш за мен. Въпреки това в него виждам твой приятел. Мисля, че имаш усет за хората, които си струват и смятам, че не си сгрешил с него. Предполагам, че шансът този дневник да попадне в неговите ръце е голям, затова искам да се обърна към него: Георги, ти си тъпак, защото търсиш в мен навиците и желанията на обикновеното месо. Георги, ти си успешен и щастлив човек, защото правиш това, което искаш. В деветдесет и девет процента от случаите си прав, аз съм единият процент.

Надявам се, Кука, че той ще оцени това. Нека продължа с описанието на изследванията си. Месо номер седем, познат ти като „Млад дядо“. Целта с него бе да разбере как се отразява огромният стрес на човешкия организъм. Знаеш, че има случаи, в които за една нощ хората побеляват от напрежение. Реших да постигна същия ефект в кочината, естествено, не за толкова кратко време. Но достатъчно

бързо. Постарах се да намеря здраво месо. Такова в добра физическа форма и не амортизирани тъкани и стави. След съответния анализ достигнах до извода, че ми трябва плувец.

Бързо открих подходящ екземпляр. Една вечер го причаках в парка, където тичаше. Не можех да го ударя по главата с нещо, защото ми трябваше да работи идеално. Нямах и как да го нападна директно със спринцовката, както постъпих с Жената Каучук. В парка има много хора, които си разхождат кучетата и децата. Гледката как го влача към колата щеше да привлече вниманието им. Затова трябваше да впрегна актьорския си талант. Кой би помислил, че го имам?

На всяка обиколка, Младият дядо спираше до едни лостове и правеше набирания. Обикновено правеше пет обиколки, аз го заговорих на третата. Казах му, че съм спукал гума и не мога да я напопам, защото кракът ми е контузен. Съгласи се да помогне, отидохме до колата. Като я видях, каза, че гумите му изглеждат добре. Отговорих, че е спукана предната дясна, затова не я вижда. Отворих багажника, застана до мен. Забих му спринцовката в крака, реагира изключително бързо. Първо отскочи от мен, после ме погледна с неразбиращ поглед, обърна се и направи опит да се отдалечи. След три — четири крачки се строполи на земята.

Беше привечер и паркът беше пълен с хора. Бях сигурен, че някой гледа какво се случва и за секунда замръзнах от страх и несигурност. Не очаквах, че ще реагира толкова бързо и активно. В този момент положих усилие на волята и си казах: „Действай бързо и уверено. Така няма да предизвикаш голямо подозрение!“. Затова спокойно затворих багажника, отворих задната врата на колата, вдигнах Младия Дядо и го набутах вътре. Качих се и потеглих спокойно.

При първия удобен завой влязох в квартала, там си избрах безлюдна пряка. Извадих свинските опашки от багажника, вързах му ръцете и краката с по две, за всеки случай и го закарах в кочината.

Нямаше как да пристъпя директно към трепанация. Така нужните състояния на месото щяха да са непостижими. Затова бях подготвил коктейл от възбуждащи мозъка медикаменти и такива, които парализират тялото. Получих месо, което не можеше да се движи, но с изключително активна мозъчна дейност, следователно засилени възприятия.

Поставих го в модифицирана инвалидна количка в поредната нова стая, която изчистих и подредих специално за него. Обзаведох я само с телевизор, защото не планирах да вдигам месото от количката. Също така я звукоизолирах, заради шума на телевизора. Количката преработих така, че то да може да извършва физиологичните си нужди без да става. Изрязвах дупка в седалката, а отдолу прикрепих леген, който Нубийската Принцеса можеше да вади и слага с лекота. Чистенето на гениталиите се случваше с маркуч.

Сложих две системи на месото. В едната имаше физиологичен разтвор с парализиращо вещество. В другата пак разтвор със силно възбуждащи мозъка и нервната система препарати. Планирах вливанията така, че месото да получава по четири часа сън на денонощие. През останалото време трябваше да гледа телевизора. Замисълът беше да активизирам максимално дейността на мозъка, да го направя възможно най-възприемчив. Според логиката, в това състояние той би трябвало да реагира най-мощно на външните дразнителни. Показах се абсолютно прав.

Следващата стъпка бе да подбера съдържанието, което месото трябваше да гледа. Първоначалната ми идея бе просто да събере колекция от хорър филми и да я му я въртя през цялото време. После съобразих, че подходът е прекалено праволинеен. Тогава се роди идеята да повторя съдържанието, което месото по принцип щеше да гледа, но в много концентриран вариант. С тази мисъл му съставих следната програма: новини на всеки кръгъл час от различни телевизии. Два, разпределени в денонощието, часа порнография (хардкор, софкор, като включих и неща, които би гледал от любопитство — животинско порно, аниме, гей порно, различни фетишистки клипове), един пълнометражен филм, два епизода от различни сериали (една комедия и един трилър), едно публицистично предаване, едно токшоу, един документален филм и час и половина геймплей на компютърни игри. Всички тези неща накъсвах с рекламна пауза на всеки четирийсет минути, като направих шестминутна компилация от клипове. Нея не я променях в продължение на целия период на престоя му в кочината — четири и половина месеца. Контролирах телевизора му през компютъра.

Когато се убедих, че Нубийската Принцеса се справя с поставените задачи ходех през два — три дни в кочината, а

впоследствие — веднъж седмично.

Резултатите от опита надминаха всичките ми очаквания. Естествено, постигнах неимоверно високи нива на стрес, но не предполагах, че ефектът ще е чак толкова голям. Месото започна да губи тегло почти веднага. Сметнах, че отказва да се храни заради ситуацията, в която се е оказало. Затова добавих и хранителен разтвор към коктейлите. То, обаче не желаше да приема храна до края. Предположението ми е, че първоначално наистина е действало напук, но влиянието на съдържанието го е отказало да яде впоследствие. За жалост, в това състояние то не можеше да вербализира чувствата и мислите си. По тази причина се опирам само на догадки за истинската причина на отказа му.

Процесът на остаряване и изхабяване на кожата започна в края на първата седмица. В този случай кожата започна да се сбръчка, после да се изсушава. Побеляването на космите по тялото започна в края на третата седмица и приключи в началото на четвъртия месец. На практика състоянието, в което го получихте бе такова още тогава. Държах го допълнително, за да видя дали ще умре само.

Крайниците му започнаха да треперят, но с изключение на това нямаше други видими промени. Нямам апаратурата, с която бих могъл да определя причината. Като изключим треперенето сметнах, че въпреки скоростното стареене, организмът все още има силите на млад човек. Нямах много време, затова го подложих на последната стресова ситуация — трепанация. След това изчаках известно време, за да се изчисти организмът му от коктейлите. В този период, месото не бе завързано за количката и имаше свобода на движенията в стаята. Сложих му и легло, в което можеше да спи, но то така и не стана от мястото си. Нито веднъж. После го удуших, знаеш защо и пристъпих към анализ на пробите. Описал си какво точно съм взел от него, затова директно пристъпвам към резултатите.

Първата проба взех още в самото начало на експеримента. Имаше вкус на свинско от младо прасе. Пробите в края бяха коренно различни. Механически се усещаха като старо, жилаво телешко месо. Вкусът напомняше леко застояло свинско. Кожата пък приличаше на пилешка. Мозъкът се бе превърнал в една плътна, в същото време еластична маса. Напомняше каучук. Режеше се трудно, трудно се дъвчеше и преглъщаше. Заключениеето от този експеримент е, че

старите и традиционни забавления са по-щадящи за месото. Съвременният поток от информация и огромното количество продукции, с които то само се тормози му влияят пагубно.

Убеден съм, че ако бях използвал класическа музика, стари филми без толкова ефекти, дори геймплей видеа на стари игри, въздействието им щеше да е много по-щадящо. Мисля, че е редно месото да стане по-придирчиво към съдържанието, което консумира. Естествено, то не е подложено на същия ритъм, нито има чувствителността на Младия Дядо, но нещата в случая действат с натрупване. Много би било интересно да видя статистиката за мозъчните заболявания на сегашното поколение след петдесетина години. Убеден съм, че синдромите и болестите на мозъка, които сега се проявяват след шейсет и пет — седемдесет годишна възраст, тогава ще засягат петдесетгодишните.

Знам, че е налудничаво, но се надявам, че конкретно този материал ще попадне в ръцете на учени, които разполагат с нужната база за изследвания. Мозъкът на Младия Дядо е замразен във фризера и може да се използва за целта.

Що се отнася до Камелия, бих казал, че реакцията ѝ ме изненада. Когато усетих ножа помислих, че ще ти пререже гърлото. Сигурно страхът от затвора и невъзможността да се справи с трупа ти са я спрели. Правилно си решил да не я безпокоиш повече. Едва ли ще те потърси пак. В крайна сметка се оказа, че всяко зло е за добро. Ако не бях пробвал да постигна твоя оргазъм, нямаше да преспиш с Жени. Съответно нямаше да се отвориш напълно.

11.04

Днес отново се събудихме заедно с Жени. Снощи всички дойдоха вкъщи. Обсъждахме разследването на Минков и Кирилов. Йосиф не е открил нищо при проверките, а тези двамата продължават да правят едно и също. Петренко застана твърдо зад мен, когато предложих да инсталираме бръмбари в колите им. Йосиф бе против, според него това ще донесе само проблеми. Като го питах ако са те, а ние не ги хващаме, чия ще е вината за следващата жертва, не отговори. Въпросът ми беше подвеждащ, защото дори и да са те, важното в правовата държава е да се спазва законът. Ако не го направим при ареста и разследването, то вероятността обвиненията да не издържат в съда е огромна.

Тази институция следи не само закононарушителите, но и нас. Всякакви грешки в документацията, процедурите или веществените доказателства помагат на обвиняемите. Имал съм случаи, в които заради неточности в някакви формални бланки, подсъдими са отървавали доживотната присъда. Системата е устроена по този начин, за да бъде максимално обективна. До каква степен се е получило е трудно да преценя.

Когато става дума за правосъдие, моралните норми отиват на заден план, колкото и парадоксално да изглежда. Това е причината повечето записи с политици да не се оказват в прокуратурата, а в медиите. Пред съда нямат никакъв шанс, но влияят силно на общественото мнение. В последните години политиците се научиха да избягват темата, като се аргументират точно с това — записът е незаконен, затова нямало да го коментират. Е да де, ама въпросите не са свързани с произхода на записа, а с тъпотииите, които са плямпали на него.

За да убедя Йосиф напълно, му обясних как можем да легализираме всичко за отрицателно време. Важното е да имаме гласовете на извършителите, които или признават убийствата, или планират следващо.

Георги описа ситуацията максимално отстранено и обективно. Следим двама колеги, които са подозрителни заради безупречните си досиета, използвайки други колеги, които са доказани престъпници. Единият от заподозрените се оказва истински ангел, а другият най-вероятно има здравословен проблем. Заради липсата на обяснение какво правят в извънработно време, сме решили, освен незаконното им следене, да започнем и да ги подслушваме също толкова незаконно. Появяват се два въпроса. Толкова ли нямаме версии, че се занимаваме с това? Какво правим, ако грешим и очевидните неща се окажат истина? Отговорих, че имаме деветнайсет трупа. Длъжни сме да отработим тази версия. Нямахме възражения.

Позицията на Жени бе, че следенето е предостатъчно на този етап. Ключът полага много усилия, що се отнася до труповете. Дори и „бързите“ са с липсващи органи. Това означава, че ако те са той, след като хванат жертвата си, ще я закарат в леговището си. Докато я разфасоват ние вече ще сме ги арестували. Тук Петренко приведе важен довод. Ключът първо отвлича жертвите си, а ги убива по-късно. Ако хората на Големия пагон видят подобно нещо, ще се намесят веднага. При това положение има вероятност да изпуснем делото.

Полициите с опита на Минков и Кирилов, хванати на местопрестъплението няма да ни заведат в бърлогата си. И двамата са наясно, че да лежиш за опит за отвличане е много по-добре отколкото за извършени деветнайсет убийства. Съответно ние никога няма да разберем какво се е случило наистина с всички жертви досега.

Единственият начин да предотвратим нови убийства, както и да докажем старите е да започнем да ги подслушваме. Така ще знаем плановете им и ще изберем точния момент, в който да ги арестуваме. Важно е да ги хванем на местопрестъплението, защото тогава ще имаме още един лост за натиск при разпитите. Като се имат предвид методите, с които сме принудени да работим, целта е да направят пълни самопризнания. Без това нямаме никакъв шанс в съда. За да я постигнем, е нужно да съберем възможно най-много аргументи, а записите са най-убедителни.

Опитахме да разгледаме и други възможности, но засега тази е най-жизнеспособна. Изпихме по едно малко за кураж и отидохме да инсталираме апаратурата в колите на колегите. Първо пред блока на Кирилов. Бе паркирал колата си точно отпред. Петренко я отвори,

после двамата инсталирахме бръмбарите. Един в плафона над предното стъкло между водача и пътника. Вторият в задната част на колоната на подлакътника на шофьора. Устройства са поставени по средната ос на автомобила и имаме прекрасна чуваемост.

Жени седеше в моята кола и проверяваше сигнала. Йосиф стоеше наблизо под едно дърво и наблюдаваше блоковете. Георги бе паркирал в единия край на улицата и се оглеждаше за минувачи и автомобили. В случай на проблем щеше да ни сигнализира или сам да реагира. Извършихме тази операция като истински професионалисти, явно се учим от опита на клиентите си.

После отидохме до бара, където колегите пият и се опитахме да повторим процедурата с колата на Минков. За жалост той я бе паркирал точно под една от камерите на заведението и решихме да не рискуваме. Двамата периодично редуват колите, така че от хората на Големия пагон ще разберем кога можем спокойно да оправим и второто МПС.

Откарах Йосиф и Петренко по домовете, а Георги си тръгна сам. С Жени се качихме вкъщи. Пак правихме секс. Всеки път става похубаво. На нея също ѝ хареса повече, в крайна сметка заспа на рамото ми. Сутринта се събудих с ужасно главоболие. Този път не усетих абсолютно нищо, преди да дойде. Жени отбеляза, че съм пушил помалко в изминалите дни. Не съм сигурен, че е така. Опитахме се и сутринта да направим нещо, но не ми се получи.

През целия ден се чувствах ужасно. Бях отпаднал, гадеше ми се, настроението ми бе отвратително. Георги предположи, че това може да не е обичайното главоболие, а да съм прихванал някакъв вирус. Попита дали си пия успокоителните. Бях ги спрял, след като главоболието отшумя миналия път. Сега отново ги пия. Чухме записа от колата на Кирилов, направен по време на пътя му към управлението. Освен метъл и псувни, нямаше нищо интересно. Георги отбеляза, че човекът наистина е нервен, а Петренко бе възхитен от заканата „Ще ти правя задника да свири на папуняк“. Специално провери в интернет как звучи песента на тази птица и като я чухме умряхме от смях.

Този път главоболието наистина ме изненада, опитвам се да открия признаците му в предишните дни. Единственото, което ми направи впечатление е, че когато пихме преди да инсталираме бръмбарите ми беше много неприятно. Вкусът на алкохола ме отврати.

Усетих нещо вътре в себе си, което ме накара да се почувствам гузен, че съм пил. Тогава не обърнах внимание, отдадох го на вълнението от предстоящата задача.

Разказах на Георги и той се съгласи с мен. Отбеляза, че имам прекрасни самоанализаторски способности. Предположи, че съм ги развил в процеса на работата. Според него това е естествена реакция на всеки, който се занимава с нашата професия. На подсъзнателно ниво постоянно проверяваме своята вменяемост.

Странно звучи, но е прав. Първоначално просто се шокираш от зверствата, които убийците оставят след себе си. Минава време, започваш да свикваш с това и в този момент се появява въпросът: „Нормално ли е, че свиквам?“. След него идва съмнението, да не би случайно да имаш подобни наклонности и подсъзнателно изпитваш удоволствие от нещата, които виждаш.

Преди често си задавах въпросите „Какво бих направил аз?“, анализирам гнева си. Старая се да осмисля страховете. С годините успях да достигна до извода, че в мен няма нито грам желание да убивам, нито да издевателствам над когото и каквото и да е. Това убеждение дойде след много размисли и безпокойство.

Незнайно защо си бях втълпил, че жаждата на серийните убийци е заразна. Очаквах, че всеки момент ще я усетя, дори си представях как бих се опитал да я преборя. Винаги съм бил сигурен, че ще успея и няма да убия човек заради нея.

Предположих, че първата стъпка в борбата ще бъде алкохолът. Ако той не подейства, щях да пробвам с леки наркотици и успокоителни. По-късно щеше да ме осени, че съм тръгнал по пътя на самоунищожението. Тогава бих се обърнал към спорта, а ако през изнурителната умора на тренировките, жаждата пак успява да се прокрадне, щях да я утолявам с месо. Свинско, телешко, пилешко, всичко което по някакъв начин би ме успокоявало. Сигурно щях да достигна нивото на майстор по транжиране. А защо не хирург?

Ако въпреки всички тези усилия, подсъзнанието ми искаше човешко, щях да се обърна към лекар. Той щеше да ме изследва, да предпише лекарства, дори съм склонен на стационарно лечение. В този конкретен случай, то ще прилича на санаториум.

Обикновено осъдените канибали и серийни убийци ги докарват до нивото на зеленчуци, ако се озоват в лудницата. Начинът, по който

живеят, е по-жалък и мизерен, отколкото в затвора. На второто място, убийството на човешкото става бавно, чрез унижения, постоянно напомняне, че няма излизане. Постоянният натиск, обаче мобилизира силата на психиката и организма. Това е естествена реакция. Има хора, които лежат до живот, наясно са, че излизане няма да има, но правят всичко, за да живеят. Някои рисуват, други пишат стихове, трети правят скулптури.

В лудницата приспиват телата им, осакатяват мозъците им и ги превръщат в живи трупове. Изкореняват звяра от тях заедно с почти всичко останало. Остава една гола душа, която се моли за прошка, но получава поредната доза лекарства. Затова смятам, че доживотният затвор е най-страшното и правилно наказание. Хората в него напълно осъзнават какво се случва около тях и защо. Понасят го с цената на неимоверни усилия.

Лудницата не е наказание, а мъчение. Това е същото, което прави Ключът, преди да убие жертвите си. В случай че сам отидеш и си кажеш, че имаш проблем, отношението е коренно различно. Възприемат те като болен човек, осъзнал нуждата от помощ. Получаваш грижи, подкрепа и надежда.

Всъщност това, което различава хората, потърсили помощ и тези, които са стигнали до серийни убийства е смелостта. Едните са намерили сили да признаят, че не могат да се преборят, а другите — не. „Исках сам да се справя с проблема“ не е нещо повече от оправдание. Слабо при това, защото обикновено се казва в следствения арест с багаж от пет, шест трупа. Знам и друго, лесно е да предполагам какво бих направил, защото нямам този проблем. Истината е, че не знам как биха се развили нещата. Сигурен съм в едно — каквато и жажда да изпитвам няма да убия човек заради нея.

Примерът с Петров също е показателен, жал ми е за него, но той е слабак в моите очи. Огромен късметлия отгоре на това — не стига, че е успял да избегне тежката терапия в лудницата, но и е получил шанс за втори живот. При това с всички възможни удобства.

Има няколко лечебници по света, които оказват помощ на хора, които изпитват желание да убиват други хора. Постъпването в тях е абсолютно доброволно. В крайна сметка, ако усещах нещо такова в себе си, най-вероятно бих отишъл точно на такова място. Нито ми се

лежи в затвора, нито искам да бъда зеленчук. Наистина, животът ми кардинално ще се промени, но поне ще знам, че не съм се предал.

Дневничето ми е доказателство за това. Усещам, че имам проблем и се опитвам да го реша. Първоначалното ми недоволство от посещението при психиатъра, бе предизвикано от това, че не бях изпробвал всички възможности, за да се справя самостоятелно с главоболията. Все още мисля, че проблемът ми е физиологичен, а не психологически, но не мога да отрека, че ми е приятно да пиша тук. Дори забелязвам, че е станал много дебел. Нямам усещането, че пиша толкова много в него, но явно греша.

Жени дойде след работа, за да ме види. Не каза и дума за секс, просто сготви, вечеряхме и гледахме телевизия. Бишкот лежеше ту върху нея, ту върху мен. Беше ми много приятно, но ме безпокои, този развой на нещата. Надявам се, че поведението ѝ е предизвикано от загриженост. Все пак работата ни сближава много, а след както спяхме няколко пъти е нормално, да се държи така. От друга страна се страхувам, че може да изпитва някакви чувства към мен. Мисля, че този страх не е оправдан, защото не са минали и десет дни, откакто го направихме за първи път. Надявам се, че е така. Не смятам, че един момент на слабост може да доведе до нещо сериозно. Дано и тя е на същото мнение.

12.04

Любопитно ми е какво ще помислиш, когато прочетеш нашето дневниче. Много е мило, нали? Прав си, че е лесно да разсъждаваш за проблеми, които нямаш. Или смяташ, че нямаш. За кой ли път искам да напомня, че имаш възможността да го правиш благодарение на мен. Излиза, че бих бил изключително деликатен човек с усет към околните. Това и сега е така, гледам да не преча на никого. Не искам да се натрапвам, нито да оставям лошо впечатление. Единственото ми желание е да си върша работата и да усетя живота по начина, по който го усещаш ти. Не е толкова много, нали? А ти ми пречиш, несъзнателно, но го правиш.

Защо продължаваш историята с Жени? Веднъж преспахте, два пъти — стига ви толкова. Защо я допускаш до дома ни? А ако открие нещо, което не трябва? Ако реши да постъпи като истеричната си бивша и прочете дневничето ни? Какво ще правим тогава? Какво ще правя аз тогава?

Нали нямаш илюзията, че ще я оставя просто да си тръгне? Защо не мислиш за нея? Ако смяташ, че не мога да взема месото ни, докато си буден, дълбоко се лъжеш. Мога да смачкам крехкото ти съзнанийце когато си поискам. Хапчетата на Георги съвсем го ослабиха докато ги пиеше. Мислех, че и аз по някакъв начин ще ги усетя, дори си самовнуших, че е така. Много бих искал да знам какво е. Уви, не знам. Твоята връзка с месото е много по-силна от моята. Виждам какво се случва в мозъка ти, когато ги пиеш. Виждам и промените в настроението ти. От моята гледна точка химичните реакции са много красиви.

Искам да те предупредя — ако Жени по някакъв начин ме заподозре, няма да има прошка. Правя каквито мога намеци за да го покажа. Не ти работи пишката, боли те главата и въпреки това продължаваш да я търпиш в дома ни.

От утре ще започнеш да се дразниш на всичко, освен на Бишкот. Ако и това не проработи, ще ме накараш да включа шум в ушите ти.

От крайната мярка наистина ще те заболи. Ще ти приспивам съзнанието когато и както си реша. Това няма да бъдат припадъци като онзи, който преживя, когато видя Мълнията или паник атаките от маските. Ще се срутваш докато сереш в тоалетната, караш колата, докато ме обсъждаш с Петренко. Навсякъде, където реша. Ще ти показвам най-страшните кошмари, които можеш да си представиш — трепанациите, рязането на труповете. Ще те разходя из кочината, след това ще отидем пред блока на Жени и там ще те събудя, тъпо копеле такова. Този път започваш наистина да ме ядосваш. Не си мисли, че щом досега съм щадил съзнанието ти, това ще продължи вечно.

И двамата знаем, че когато се срещнем ще започне борба за надмощие. Аз наистина мечтая да живеем в мир и хармония, надявам се това да се случи. Но нямам абсолютно никакво намерение да отстъпвам дори сантиметър от своята територия. Знаеш ли колко е малка? Наясно си естествено, както и знаеш колко е тъмна. Не би издържал и месец тук, без да се опиташ да излезеш навън. Ако бяхме с разменени места, пак щях да те смажа. Нито щях да пия алкохол, нито щях да се друсам, а още по-малко да търся помощ. Просто щях да те лъжа. Твоят живот, щеше да бъде това, което аз дам и под пълен мой контрол.

Но те е страх да гледаш в тъмното, затова си в такова положение. Аз не изпитвам подобни чувства, страхът за мен е предизвикателство. Жени също, започваш да я правиш все по-интересна. Какво я кара да се занимава с теб? Една развалина, която за нищо нямаше да става, ако не бях аз.

Едно тъпо копеле, което гони други тъпи копелета. Вие нямате потенциала, разбирането и възприятието за света отвъд сетивата. А те реагират най-вече на нещата, които искат инстинктите ви.

Какво е намерила в теб? Да не се окаже прав Георги, че страда от синдрома на Електра? Много вероятно е подсъзнателно ти да си татенцето, което винаги е искала — уязвимо, страдащо, изплашено и лижещо добре? Не си мисли, че си толкова умен, красив и достоен за жена като нея. Когато разбере, че страдаш от абсолютно същите страхове, от които и баща ѝ, а разликата между вас е, че той може да си позволи да ги прикрие, нещата много ще се променят.

Гарантирам, Кука, че ако ме провалиш, нито лудницата, нито затвора ще те спасят. Ще ти въртя в главата едни и същи сцени докато

не умреш. По същия начин, по който постъпих с Младия Дядо. Имам голям опит в тия неща. Ако не я разкараш в близко бъдеще, ще те изпратя в ада и ще описвам всеки негов ъгъл тук, Кука. Когато започнеш да четеш дневничето ни, ще преживееш отново всичко. Разкарай тази пикла от дома ни. Започва все повече да ме интересува, досещаш се какво означава това. Ако си забравил ще ти напомня!

Месо номер осем. Това, което вие наричате „Джак“. Беше абсолютен алкохолик, който пребиваше жена си и измъчваше малката си дъщеря. И него, както по-голямата част от месото, минало през кочината си срещал веднъж. Разминахте се в управлението, защото го бяха арестували за домашно насилие. След този инцидент близките му го напуснаха. Къркаше безспирно и беше лесен за хващане. Просто го издебнах една вечер, след като си купи поредните две шишета водка. Съвсем леко го ударих по главата и той изгуби съзнание. После е ясно — багажника, кочината, малко опиати, трепанация, опиати — готово месо. Целта на опита бе да разбере как се отразява алкохолизмът на месото.

Най-голямата изненада дойде в момента, в който му дадох да пие. Обикновено трябва да обучавам месото да изпълнява действия, които преди пречистването е вършело без проблем. Сега казусът бе съвсем друг. В момента, в който подуши алкохола се залепи за шишето. Толкова много къркаше, че се принудих да заменя евтината водка с разреден спирт. Иначе щеше да фалираш. Изпиваше по литър и половина на ден и почти нищо не ядеше. Оказа се, че що се отнася до алкохола, тялото е по-силно от съзнанието. Зависимостта му прехвърля всякакви разумни граници и на практика е чисто физическа. Съзнанието ѝ дава началния тласък, но после губи контрола над нея.

С марихуаната и Боб Марли, например, нещата съвсем не стояха така. Отне ми известно време, преди да го науча пак да пуши. Месото му не изпитваше зависимост, а само отчиташе физическия ефект на тревата. Алкохолът е много по-страшно нещо в това отношение. Иронично е как се е подредила историята ви. По-опасният наркотик е абсолютно легален и започвате да го употребявате в пубертета, а полекият е забранен. Него също започвате да пушите тогава. Рано или късно, обаче спирате, а алкохолът е с вас цял живот.

Когато сметнах, че пораженията на тялото на Джак са достатъчни, спрях да му давам спирт. Знаеш, че търся максимално

чистото състояние на месото. Тогава настъпи най-трудното с него. Месото искаше постоянно да пие, изпадаше в най-различни състояния. Най-общо казано — от депресия до хиперагресивност. Първото се изразяваше в това да седи в ъгъла на стаята, вперил поглед в една точка и да не подава никакви признаци на живот. Налагаше се да проверявам пулса му, за да съм сигурен, че е жив. Второто — крещене и опити да се самонарани. Липсата на възможност да вербализира нуждите си, го превръщаше в животно. Единственото, което го караше да притихне бе водата от маркуча. Нещата стигнаха до там, че виковете му се превърнаха в звуковия сигнал за къпане.

Организмът му се пречисти за няколко седмици, през които изгуби голяма част от масата си. После явно тялото беше включило режим на възстановяване и апетитът му рязко се покачи. Тогава реших, че месото е готово. Като се има предвид целта на изследването, взех най-поразените части — черния дроб, сърцето, бузите, кожата от скулите и бъбреците. Това месо сякаш го бях бил с чук, толкова беше меко. Не разкашкано като Гримхилде, а все едно бито с чук за месо.

Вътрешните органи бяха в покъртително състояние. Вкусът мога да сравня с този на развалено, вече мухлясащо къпополу. Изключително слузесто и неприятно, усещах го през следващите няколко дни. Съдейки по това колко активно миеше зъбите на месото ни, ти също го чувстваше.

Изводите, мисля са ясни и не са нови — алкохолът действа ужасяващо на организма. Привързаността, която тялото развива към него е по-силна от съзнанието и само много тежка терапия може да я прекъсне. Аз лично се учудвам как има хора, които успяват чисто със силата на психиката си да се отърват от нея.

Искам да отбележа, че месо двацет вече е почти готово. Очаквай психопатията ми да „еволуира“. Може би малко прекалих с нещата, които написах за Жени. Тя е добро момиче, не заслужава такъв кретен като теб. Виж само как се грижи и мисли за здравето ти. Подари ти Бишкот. Според мен по-добра партия за нея е Петренко. Той е интересен и със сигурност знае много повече неща от теб. Без съмнение може да й подари по-красиви спомени.

Надявам се, че няма да повтори грешката на бившата си. Няма да й варя телефона.

14.04

Вчера плаках пред Жени. Главоболията ме убиват, вече изпитвам отвращение от хората. Първоначално бе само раздразнение, после пасивна агресия, сега не ги понасям. Искам да убия някого. Жени почти всяка вечер е при мен. Тя и Бишкот са единствените същества, които успяват да ме накарат да живея със себе си и света.

Опитах да превъзможна своята немощ и да правя секс с нея. Знам, че когато човек изпитва трудности, трябва да се стегне и въпреки всичко да ги преодолее. Да вземе волево решение и да го изпълни. Опитах да го направя. Започнахме с любовна игра, целувах я навсякъде по тялото, после започнах да я лижа. Главоболието с всяко докосване се засилваше повече. Във всеки един момент си мислех „Ето, това е пикът! По-зле не може да стане!“. Ставаше. Въпреки това продължавах исках да прескоча границите на болката, да я обуздая. Не се получи, просто не се получи. Когато се отказах от борбата се свих гол на пода и започнах да плача. Тя се опита да ме успокои, да ме подкрепи. Аз я блъснах, тя си удари гърба в леглото и не помръдна. Седеше там, гледаше ме и не предприе нищо повече.

Събудих се сутринта в същата поза. Жени я нямаше, Бишкот се беше свил на леглото. Болката в главата ми бе по-силна от обикновено. Като си спомних предишната вечер пак плаках. Подобно нещо никога не ми се бе случвало, не съм го срещал никъде другаде. Чувал съм какви ли не обяснения, какви ли не симптоми, всичко. Сега дори не знам защо плаках сутринта, заради срама, заради болката или заради безсилието. Може би, защото превърнах Жени в опитно зайче, чрез което да превъзможна проблемите си?

Опитвам се да се самоанализирам и откривам все повече разлики между сегашните болки и предишните пристъпи. Сега, когато Жени спи до мен се събуждам гладен, когато я няма — нито усещам глад, нито искам да ям през целия ден. Усещам го по-дълбоко в себе си и мисля, че влияе на настроението и отношението ми към света. Преди бях кисел, отпаднал и раздразнителен. Нормално за човек, който

страда в конкретен момент. Сега съм агресивен, изпитвам ненавист, усещам се чужд в тялото си. Проявява се навсякъде и е много трудно да го прикривам. Георги, Петренко и Йосиф забелязват влошеното ми състояние. Сигурен съм, че Жени нищо не е казала, просто личи.

Единствената причина, поради която не са се намесили е, че имаме развитие в разследването на Минков и Кирилов. Снощи двамата са се движили с колата на Кирилов, тази, в която успяхме да инсталираме уши. Говореха си на най-различни теми, докато обикаляха из града. Обсъждаха всичко — теории на конспирацията, различни случаи от кариерите си, политически и лични въпроси. Нищо подозрително, докато не стигнаха до сградата на „Abstract Center“. Тогавя Минков промени тона и сериозно попита Кирилов как се чувства. Отговорът бе, че когато не си спомня за „казуса“, всичко е наред. В моментите, в които мислите му отиват натам, започва да усеща жажда. Засега бил успявал да я сдържи, но ставало все по-трудно. Минков му напомни за тежките последствия от предишното му „подхлъзване“. Как едва се бил измъкнал. Сега, вместо да мисли за това, трябва да е благодарен на бог, че не се е оказал на по-лошо място.

Кирилов се съгласи с него, но продължи да разказва. Желанието, жаждата били по-силни от него. Едва успявал да ги сдържа. Вече се бил отказал да гледа телевизия, както и да рови в интернет. Линиите, извивките и цветовете го побърквали. В момента, в който видел нещо толкова ръцете му започвали да треперят. Минков му заповяда, буквално каза „Заповядвам ти...“, да се стегне и да не бяга от нещата, които го предизвикват. Трябвало да се изправи срещу тях и да осъзнае, че нямат нищо общо с „това“. После напомни, че е на линия двайсет и четири часа в денонощието и при нужда винаги ще се отзове. Кирилов се разплака в този момент.

Чухме как колата спря, коланите щракнаха и по звуците предположихме, че Кирилов е положил глава в скута на Минков. Плачът продължи около десетина минути, в които Минков повтаряше шепнешком, че всичко е наред. След това тръгнаха, малко по-късно се разделиха.

Наистина не знам какво да мисля. Нито веднъж не казаха какъв е този „казус“, дори намек не направиха за това. Излиянията на Кирилов са изключително подозрителни, поне от наша гледна точка. Неведнъж сме чували точно такива описания на „жаждата“ от устите на серийни

убийци. Предостатъчен е случаят с Ветеринаря. Той толкова се е мъчил от убийствата, че е плакал върху трупове на жертвите си. Какви са тези линии, цветове и форми, които я предизвикват? А ролята на Минков в цялата история? Ако Кирилов е Ключът, то Минков директно го отнася за съучастие в деветнайсет убийства, извършени с особена жестокост. Ясно е, че се опитва да помогне на колежата си, но мамка му стара, наистина ли е толкова заслепен?

По-късно се разходихме из отдел „Кражби“, тези двамата дори не се поглеждат. Каква е тази конспирация? Защо подхванаха разговора точно при „Abstract Center“? Всеки път, когато се срещат, минават покрай тази сграда. Винаги ли говорят за жаждата в тези моменти? Според Георги имаме всички предпоставки да ги смятаме за главни заподозрени. Прекалено странно се държат, прекалено много съвпадения. Всичко, което откриваме води до това заключение.

Психологическият портрет на Кирилов говори за маниакална обсебция, липса на самоконтрол и депресивно състояние. Резултатите от това са, че за да се почувства добре, може да изтребва хора. Йосиф е на същото мнение. Извини се, че се е противопоставил да сложим бръмбари в колите им. Предложи да ги арестуваме, да ги натиснем и изтръгнем самопризнания. Обяснихме му причините, поради които това не може да се случи. Още повече че наистина няма смисъл. Държим ги под постоянно наблюдение, всяка тяхна крачка се фиксира и анализира. Няма къде да мръднат.

Петренко не е убеден като Георги и Йосиф. Според него фактите са, че Кирилов има проблем и Минков се опитва да му помогне. Съмнява се, че полицаи би прикривал сериен убиец, който оставя толкова и такива трупове след себе си. Инстинкт за самосъхранение. Струва му се невероятно и абсурдно. Отбеляза, че за цялото време, в което ги следим не са отишли дори веднъж на мястото, където Ключът държи жертвите си. Предположението му е, че става дума за друг проблем, най-вероятно наркотици или алкохолизъм.

От една страна има огромна логика в думите му, но от друга — понякога възприятията за добро и зло на хората се объркват. Заради причинено на тях зло, те правят още по-голямо, като си мислят, че вършат добрина. Истината е, че им олеква за малко, а после носят вината до гроб.

Имах подобен случай, изключително тежка история. Започна с три трупа на хора, свързани с нелегален цех за кожени изделия. Някой ги дебнеше и убиваше с харпун. Естествено, първоначалната версия беше, че е отмъщение на конкуренцията. Обрат настъпи, когато изследвахме кожата на продукцията, правена в цеха. Оказа се, че е кучешка. Тогава се появи хипотезата, че става дума за отмъщение на стопанин за убитото му животно.

Започнахме паралелно да разследваме и нея. Точно бяхме опрели в задънена улица, когато в същия район се появи ранен мъж. Той бе прострелян от огнестрелно оръжие, а в ръцете си държеше харпун. Когато получихме информацията за това веднага отидохме да го разпитваме, но не се получи. Лежеше в интензивното с опасност за живота.

Отидохме в дома му, нямаше никого. Съседите ни разказаха, че в апартамента живее младо семейство с дете аутист. Родителите много се грижели за момчето, но то все повече се затваряло в себе си. Решили да му купят куче — голяма черна Каракачанска овчарка.

Мечката подействала чудодейно на детето. То започнало да общува, да си играе, всичко било като в приказка. Един ден, обаче Геновева изчезнала. Състоянието на детето започнало рязко да се влошава. Родителите хвърлили всичките си сили, за да издирят кучето. Безуспешно. Преди около две седмици момчето припаднало и оттогава е в болница. Горедолу толкова време беше изминало от първото убийство.

След четирийсет минути разговори със съседите и чакане, една окървавена жена излезе от асансьора. Това бе съпругата на ранения мъж с харпуна, продължението на историята чухме от нея.

Докато издирвали кучето по улиците, мъжът ѝ, чието хоби било водолазен спорт, си изгубил зимните ръкавици. Тя отишла да му купи нови в магазин за кожени изделия. Там видяла шапка, която сякаш е била направена от козината на Гена. Не била сигурна, затова решила да не рискува и я купила. Страхувала се, че някой друг може да я вземе. Занесла я вкъщи и я оставила в торба в антрето. Докато готвела, синът ѝ решил да види какво има в торбата. Веднага познал козината, припаднал и го откарали в болница. Резултатът бил, че момчето тотално се затворило в себе си. Вследствие на това съпрузите решили сами да накажат кождерите.

Не било много трудно да ги открият, защото онези докарвали продукцията си в магазина с един стар, изкорубен микробус. Него, между другото, използвали и за да хващат кучетата. Семейството започнало да причаква хората, които работят в нелегалния цех и ги избивало един по един. Останал само шефът на кучкарите. Той обаче се изплашил и се скрил. Затова и ние не сме знаели за него.

В крайна сметка родителите го открили, съпругът се опитал да го убие с харпуна, но онзи извадил пистолет и го прострелял. Съпругата наблюдавала сцената от колата си. Извикала линейка и тръгнала по петите на кождера, за да довърши започнатото. Онзи бягал около километър и се скрил в един вход, за да си почине. Тя го последвала и го заклала на стълбището. След това се върнала вкъщи и заварила нас.

Двамата родители излежах по седем години, а в това време детето е било оставено на грижите на бабите и дядовците си. След като излязоха от затвора, направиха приют за бездомни домашни любимци, школа за кучета водачи и обучителен център за полицейски кучета. Синът им също помага в приюта. Последния път, когато го видях дори разменихме няколко думи.

Тази история винаги ме е карала да се разтрепервам. Много рядко ми се е случвало да съчувствам истински на свои арестанти. Те наистина са добри хора, отчаяни от грозния живот наоколо. Затова бяха решили сами да раздадат правосъдие. Знаем, че нямат право, нито оправдание за деянието си. Житейската драма не дава основание за каквито да е противозаконни действия и въпреки това бях и все още съм на тяхна страна.

Ако възприемам Ветеринаря със съжаление и отвращение, това семейство ме кара да изпитвам доза гордост. Нито веднъж не се оплакаха, нито веднъж не се опитаха да избягат от отговорност. Просто казаха какво са направили и причините за това. Отлично разбираха постъпката си и последствията. Винаги се сецам за тях, когато си задам въпроса „Какво е добро и зло?“.

Сега с Минков и Кирилов също си го задавам. Много е възможно Минков да е наясно, че Ключът е Кирилов и да го прикрива. Дори да му помага по някакъв начин с труповете. Ако се окаже така, то законът определя неговите най-добри намерения като „съучастие“. Наистина трябва да разберем какво се случва с тези двама.

Искрено искам Кирилов да не бъде Клюна. Нека за пореден път да останем с пръст в уста. Ако се окаже той, ще започна да го съжалявам. Тогава ще се разкъсам между картините на трупове и плача, който чух на записа. Ще започна да се презирам, заради това че съжалявам някой, който не трябва да бъде съжаляван.

17.04

Преди два дни настъпи апокалипсис.

В главата ми е каша, ще опитам да започна хронологично. Сутринта на петнайсети април, на отсрещния тротоар срещу мол „Abstract Center“ бе открит женски труп със следи от трепанация. Вместо гърди, имаше две червени дупки, върху тях с дълги ръждиви пирони бяха закрепени силиконови импланти. Същото нещо бе направено със задните части. Устните липсваха, а Петренко откри голямо количество хиалуронова киселина в устата и гърлото на жертвата.

Идентифицирахме я като еротичен модел популярен в бохемските кръгове на града. Получи прякора „Лоло“. Тялото ѝ бе открито от случайни минувачи, които отивали на работа. Интернет се напълни със снимки. Всички телевизии бяха на мястото преди да дойдат колегите. Наложих се да работим там още два часа, преди да можем да откараме трупа в моргата. Засега не сме открили маската.

В този ден ме събуди министърът, за да ми съобщи за произшествието. Заповяда ми да се явя на мига. Разговорът беше кратък — ако имаш заподозрян, арестувай го. После отидох да се занимавам с трупа, а той да се оправдава по медиите. Излъга, че това е първото такова убийство, обеща извършителят да бъде заловен бързо. Разкри няколко версии, по които уж работим, нито една не бе „сериен убиец“.

Любопитно коя бе основната причина да го направи, за да не всява паника или за да не отговаря на хилядите въпроси, които поражда версията.

След като докарахме трупа в моргата забраних на всички — Георги, Петренко и Жени да гледат телевизия, да четат новините по случая и да обсъждат подробности с когото и да е. Най-лошите ми очаквания, свързани с подобен развой на събитията се сбъднаха.

Всички управления се напълниха със свидетели, с идиоти желаещи да си признаят, както и с донесения за подозрителни лица. По

всички медии от сутрин до вечер се говореше само за това. Куцо и сакато се упражняваше по темата. Абсолютно всеки реши, че може да разсъждава по нея — започвайки от един чистач, който твърдеше, че е видял убиеца и завършвайки с говорителя на Църквата.

Да, дори Църквата реши, че е длъжна да направи официално изявление по случая. След като го обнародваха, отслужиха заупокойна литургия за елитната проститутка.

Постарах да се абстрахирам от идиотската паника, която цареше наоколо и се опитах да работя. С Йосиф гледахме записите от видеокамерите около мола, за щастие тук са в изобилие. Видяхме фигурата на Клюна — човек горе-долу с моето телосложение и ръст, с качулка и чумна маска на лицето. Той излезе от входа на близкия безистен. Носеше вече абсолютно подготвения труп на Лоло. Направи няколко крачки и се скри зад будката за вестници и цигари, която влиза в кадър. Явно тогава е подпрял тялото на стената срещу будката. Когато отново се появи беше с гръб, не се вижда дали носи маската или не. Скри се в безистена.

Претърсихме всички възможни изходи и достигнахме до извода, че единственият му път е бил през едно от мазетата. Първият му вход е откъм вътрешния двор, а вторият води към една от страничните улички. Тази операция бе извършена към три часа сутринта. Трупът на Лоло е стоял подпрян на стената три часа, преди да бъде забелязан. Колата на Минков е минала покрай „Abstract Center“ в един и половина.

Според хората на Големия пагон двамата с Кирилов не са правили нещо извънредно. Разделили са се в два. Попитах го дали наблюдение е водено и след като са се прибрали. Отговорът бе, че служителите му не са видели смисъл.

Молът се намира в старата част на града, уличките в нея са като малки лабиринти. Можеш да излезеш веднага на някой оживен булевард, където има пътни камери. А можеш абсолютно незабелязано да изминеш километри. Проверката за наличие на видеонаблюдение в близкия периметър от втория изход на мазето не даде резултат. Колата пак остана невидима.

В едно от следобедните публицистични предавания телевизията гостуваше министърът. Повтори лъжите, които твърдеше цял ден. След като го оставиха да наговори достатъчно, водещите поканиха в

студиото бившата приятелка на Жени. Тя първо обясни, че не можела да пази тежката тайна, не можела да спи, побърквала се. Накратко — пет минути плямпаше за себе си. Не мога да разбера защо всеки се чувства длъжен да сподели собствените си чувства и емоции след като се случи нещо подобно. Ясно е, че ако си нормален, едва ли си бил щастлив от видяното, а ако си бил — няма да го кажеш по телевизора.

Тази истеричка разказа всичко, което е видяла в телефона на Жени. Разказът ѝ бе много патетичен, добави детайли, които ги няма на снимките, започна да прави заключения, да обвинява, използва думички като „морал“, „правда“, „съвест“, „нормално“. Държеше се в типичния за нашите времена стил.

Министърът изгуби ума и дума. Не можа да парира атаките ѝ. Идиотката започна да говори с имена — Петренко, Георги, моето и това на Жени. Намеси семейството ѝ, дори подхвърли версията, че богатият ѝ баща е извратеняк и го прикриваме. Обвини ни, че вместо да хванем престъпника не си вършим работата. Предположи, че получаваме пари, а министерството дарения, за да си затваря очите.

След това интервю, стана ясно, че повече от три години у нас върлува сериен убиец. Управлението бе барикадирано от медии и граждани. Едните искаха да коментираме думите на истеричката, а другите да ни линчуват. Видях и бащата на Макс, той стоеше сред разяреното множество и ме гледаше надменно.

Ситуацията бе извън контрол. В паниката си министърът, ни принуди да арестуваме Минков и Кирилов, без да сме сто процента сигурни, че те са Ключът. Акцията бе показна. Присъстваха всички медии. Двамата бяха в любимия си бар, спец звеното отцепи района в радиус от две преки. Специално за журналистите бяха обособили нещо като заслон от служебни автомобили точно срещу входа на бара.

Колегите влязоха в него, все едно арестуват Пабло Ескобар. Крещяха, трошаха, всеки който им се изпречваше на пътя се оказваше по очи на земята. Всичко бе снимано не с обикновените камери, които звеното използва, а с екшън камери, заради по-красивата картинка, видях как ги взимаха от бус на една телевизия. След тях влязоха и двама оператори на медии, по-близки до властта.

Когато извеждаха Минков и Кирилов, колегите държаха главите им високо вдигнати, за да може лицата им да се виждат хубаво. Единият беше с пукната вежда, другият със счупен нос. Окървавените

снимки се появиха навсякъде в интернет и телевизиите. Докарахме ги в ареста в шоково състояние. Наложих се да идват линейки, за да ги свестяват.

Този път се наложи ние да барикадираме управлението — имаше камионетки на жандармерията, както и на спец звеното. Разпитите започнаха два часа по-късно. В полунощ. Първи бе Кирилов.

Историята, която ни разказа е следната: преди няколко години се разделил с голямата си любов, художничка — абстракционист. Хванал я в гаража, където рисувала с някакъв. Чисто голи, омазани с боя се чукали върху опънато на пода платно. Започнал да пие от мъка. В един момент усетил, че се е превърнал в алкохолик и достигнал до извода, че трябва да промени живота си. Първото, което направил било да се отърве от натоварващата работа в „Убийства“, затова се преместил в „Кражби“. Второто — започнал да посещава срещите на „Анонимни алкохолици“.

Там се запознал с Минков, който станал негов спонсор. От срам пред колегите, не искал проблемът му да се разчуе. Обясни появата на скъпи дрехи и аксесоари с това, че е трябвало промяната да засяга целия му живот, включително и външния вид. Каза, че е пазарувал предимно от магазини за дрехи втора ръка и преоценени стоки. Големият му проблем бил, че въпреки борбата с алкохола, все още не може да забрави бившата си приятелка. Били заедно двамайсест години. Нещата съвсем излезли от контрол, когато видял платното „Екстаз“ опънато на една от витрините на „Abstract Center“.

Затова заедно с Минков често минавали покрай мола. Целта му била да се изправи срещу тези чувства и да ги преодолее. Минков потвърди всичко казано от Кирилов. Добави, че в бара са пили само безалкохолна бира. Кръвните проби го доказаха.

На следващия ден, тоест вчера, направихме всички проверки на версията им. Факт е, че Кирилов е част от „Анонимни алкохолици“, факт е, че Минков е негов спонсор. Факт е, че всички дрехи и аксесоари на Кирилов са купени на много ниски цени. За да може да държи живота си под контрол, той не е изхвърлял нито една касова бележка от години. Факт е и историята с бившата му приятелка. Тя не пропусна възможността да се появи по телевизията.

Този гнусен, мръсен, долен, безполезен паразит бе поканил журналистите в дома си. Показа им мацаниците си, свири на пиано и

обясни какъв звяр е Кирилов. Не пропусна да обяви, че скоро ще прави изложба. Проверката на записите от видеокамерите на пътната полиция доказа, че нито Кирилов, нито Минков са били в района с личните си автомобили след един и половина. Отгоре на това фаровете на колите им са обикновени, а не ксенонови. Разпитите на близките и съседите потвърдиха това. Минков живее със съпругата си, която затвърди алибито му. Това на Кирилов бе осигурено от видеозаписа на камерата във входа му. Двамата още са в ареста.

Причините да не ги пускаме са две — първо, тълпата и медиите ще ги линчуват. Второ — без да имаме друг заподозрян, отново ще предизвикаме паника.

В края на втория ден, тоест снощи, се появиха две неправителствени организации. Обявиха, че безплатно ще защитават арестантите. Изискаха официално да се срещнат с тях, да ги разпитат за условията, в които ги държим, за това дали е употребено насилие при ареста им. И те имали права.

Аз, Петренко, Жени, Георги и министърът знаем, че те са невинни. Никой друг. Откъде по дяволите се пръкнаха тия идиоти? Опитват се да паразитират? Борят се за човешки права? Питат хора, чиито окървавени лица вече втори ден са абсолютно навсякъде, дали имало насилие при ареста им? Единственото право, което има маниак убил двацет души по зверски начин е да лежи в затвора. И то не както той иска, а както му бъде наредено. Никакви права, единствено и само задължения. Един час седмично разходка в дупка и небе през решетки. До живот. Това е. Кирилов и Минков няма да ги сполети тази съдба. Направихме всичко възможно, за да си мечтаят за нея.

Не знам как се чувствам, не мога да намеря думи, за да опиша ситуацията. Бесен съм, тъжен съм, изплашен, ядосан, смел, уморен, припрян, активен. Всичко и нищо. Не усещам болката в главата си, но знам, че я има. Клюна взе още две жертви без да го е предполагал. Линчува ги с нашите ръце. Не знам как ще продължим да го издирваме, нито знам какво ще последва.

Петренко изучава трупа на Лоло, засега единственото е, че й липсват всички тъкани около имплантите. Жени в момента спи в леглото ми. След последния път не сме си и помисляли да правим секс. Просто ляга до мен. И двамата ни е страх, затова сигурно заспиваме и се събуждаме заедно. Георги сутринта изглеждаше ужасно, явно беше

пил снощи. Най-вероятно и сега го прави. Йосиф просто работи. Много, без да спира. Преглежда видеозаписите, разпитва живущите и работещите в района. Ако обстоятелствата не се бяха стекли по този начин — бившата на Жени, паниката на министъра, разбитият живот на Кирилов и Минков, може би щях да гледам другояче на събитията.

Психопатията на Клюна еволюира, вече не му е достатъчно само ние да знаем за него. Иска целият свят да научи какви ги върши. Славата е нож с две остриета. Ако продължава в същия дух, много бързо ще изгуби контрол над ситуацията. Не ми се мисли какво ще стане, ако се появи нов труп сега, докато Кирилов и Минков са в ареста. Тогава целият ни труд ще се превърне в епичен, вселенски провал. И то не защото не си вършим работата, а защото някаква пикла си мисли, че е така. Всичко, което сме постигнали до този момент ще бъде изгубено. Тази мисъл ме плаши. Струва ми се, че животът ми ще се обезсмисли, ако не го хвана лично аз. Боли ме, всичко ме боли. Тялото, душата, умът ми. Най-страшните ми фантазии бледнеят пред реалността.

21.04

Недей да се отчайваш толкова бързо, Кука. Имам още две свободни маски и повече от месец, в който мога да ти ги подаря заедно със съответните меса. Дватама с теб доста еволюирахме в последно време. Отношенията ни също. Наясно съм, че вече ме мразиш и с всяко ново месо, шансът да живеем мирно и щастливо намалява. Знаеш ли, че и с моето желание събитията да се развият по този начин се случва същото? Бих казал, че дори изчезва. Хванах се, че често забравям какво е отношението ти към мен.

Мислиш ме за изрод, демон едва ли не. А аз не съм такъв, няма пак да обяснявам защо. Наистина ме презираш, искаш най-лошото за мен. Смяташ, че си открил правилната рецепта за унищожението ми. Желаете да живея така, както е живяло месото в месеците престой в кочината. С разликата, че според твоя план трябва да осъзнавам всичко, което се случва. Сигурно отдавна си се сетил, че няма как да ме изплашиш с подобно нещо.

Виждам как си блъскаш главата, как се опитваш да се справиш с всичко наведнъж — вътрешните си демони, страха, омерзението, физическата слабост. Сега към списъка се добавиха паниката на масите и огромното чувство за вина, което изпитваш спрямо Кирилов и Минков. Преди щях да те съжаля, но сега — не.

Препрочитам нещата, които си писал за мен. Твоето отношение е непростимо и трябва да получиш наказание за него. В света, в който месото само си е измислило правила, които нарушава си мислиш, че се бориш за правда. Глупости. Всъщност си едно нищожество, месо като месо. Представяш си с опиянение как ме затваряш и оставяш собствените ми желания да ме убият. Молиш се единствено да издържиш физически, за да го направиш. Месо, Кука, аз съм неуязвим.

Твоят ум, твоите възприятия не могат да се издигнат на висотата, от която можеш да видиш истинското наказание за мен. Мога да ти гарантирам, че досега нито един от тъй наречените „маниаци“ и „серийни убийци“ не си е платил, в смисъла който може да го уязви.

Смъртна присъда? Наказвате месото. Доживотен затвор? Пак наказвате него и свързаното с него съзнание.

Нас, всички „Клюнове“, не сте успели. Ние сме мъртвородени и през цялото си съществуване се борим за едно — да излезем от мрака. Можеш ли да си представиш как точно живея, за да нарека едно от най-плашещите ви неща „излизане от мрака“?

Няма значение дали месото, което обитаваме ще умре, нито дали ще бъде на свобода. Изначално сме в затвор и той е много по-страшен от вашия строг режим. Дори не можете да си го представите. Знаеш ли, че ако ни писне можем да се самоубиваме? Да, можете да набутате месото зад решетките, а нас отдавна вече да ни няма в него.

Открих своята смърт. И както всичко велико, красиво, вселенско, тя е ужасно проста. Знаеш, че единствената умора, която усещам, е тази на месото. Усещам я, но не я изпитвам. За мен няма сън, няма почивка във вашето разбиране. Има само две състояния — буден и мъртъв. По отношение на смъртта имам огромен късмет. Единственият начин да умра, е този, за който мечтаете цял живот. Моята смърт е сън. Мога да легна в дъното на килията си, в най-непрогледния мрак, тогава и да ме търсиш няма да ме откриеш. А мога да го направя и на границата между светлината и мрака. Така всеки път, когато поглеждаш насам ще виждаш трупа ми. Мога да избира облика му, познай какъв ще бъде?

Знам, че след като прочетеш нашето мило дневниче, ще решиш да се бориш с мен. В момента, в който тази борба ми омръзне, ще те оставя сам. А видът ми ще ти напомня за всичко, което си видял, почувствал и помислил за мен. Ще живееш със знанието, че трийсет и четири, от твоите четирийсет и четири години съм бил в теб. Живял съм в теб, че въпреки теб съм успял да сътворя нещо.

Ще се опитваш да интерпретираш благородството ми. Първоначално няма да го възприемеш така. Как може Ключът да е благороден? После ще осъзнаеш, Кука, че всички случаи, които си решил, цялото възмездие, което си въздал, всички животи, които си спасил, цялата ти кариера съществува благодарение на мен. Аз те оставих да постигаш върховете си, да търпиш паденията си. Да обичаш, да мразиш. Да живееш.

Единствено изборът ти на професия предвещаваще, че рано или късно ще се изправим един срещу друг. След всичко, което направих,

ме презираш и искаш да ме унищожиш. Добре. Унищожи ме, но не се сърди, ако аз те изпреваря и паднеш първи.

Месо номер девет е Жана Д'Арк. С нея и с Принцесата ще се срещнете съвсем скоро. Колко грешки си правил в този живот и дори не знаеш за последствията от тях. Любопитно дали оцелялото гаменче все пак е успяло да стигне до Дубай? Както и да е, надявам се, че е изпълнило мечтата си. Всеки заслужава да види реализацията поне на една.

Следват месо номер десет, единайсет, дванайсет и тринайсет. Онкоболните. Истина е, че случаят, който разследва тогава предизвика интереса ми към тях. Досещаш се каква беше целта — да разбере как ракът в своите степени влияе на месото. Честно казано очаквах нещата да са много по-неприятни и тежки.

До трета степен са абсолютно нормални — месо като месо. Свинско в повечето случаи. В четвърта вече положението става лошо. Причината е общото изнемоляване на организма. Грижите за месо на легло са много тежки и трудни. Не могат да се сравнят с тези, които се полагат за човек можещ да се движи.

Очаквах, че вкусовите качества, ароматите и текстурата на месото ще бъдат сравними с тези на Гримхилде. Сгреших. Нещата далеч не бяха толкова зле. Месото премина термичната обработка без усложнения, вкусът му бе на болно, слабо, старо телешко. Естествено, бе доста по-тънко и некачествено, отколкото на Младия Дядо, например. Липсваше обаче миризмата на мърша, както и отвратителното разкашкано топене в устата. Гримхилде и до ден-днешен остава най-неприятното месо, което съм изследвал.

В този ред на мисли, забелязах нещо много странно при онкоболните. Месото им сякаш се бе развило на няколко нива. В разреза на мускулите се виждаха различни слоеве. Най-близко мога да ги оприлича с графиките, които показват различните епохи илюстрирани в пластовете на земната повърхност.

Забелязах, че слоевете близки до кожата са по-груби, а тези откъм костите — по нежни. Разделението между тях е доста ясно. Болестта още не беше стигнала до там, затова няма как да ги е причинила. Моето обяснение е, че мястото където започва тази разлика отбелязва момента, в който месото е научило за болестта си. Тогава психологическото му състояние се променя и започва да оказва съвсем

различно влияние на тъканите. Ако преди това мислите му са били съсредоточени в това да поддържа сила, устойчивост и издръжливост, след подобна новина целите са други.

Настъпва примирение, осъзнаване и мобилизация в градивна посока. Съзнанието започва да търси отговори на екзистенциални въпроси, а месото се стареае да се запази максимално дълго време. Тоест не се хаби, нито изразходва излишна енергия в изграждане на здравина. За мен това е важно откритие, което може би е знак за това как би изглеждал човекът на бъдещето.

В свят, в който физическите дадености ще бъдат изместени на втори план от умствените и психологически възможности. Тогава търсенията на човека, както и философията му няма да бъдат обременени от битките, обусловени от инстинктите, битовите условия и комплексите му.

Моята формулировка на начина му на мислене е „изследователско осъзнаване“, тоест изследване на света, живота и интерпретацията му. Свят, в който всички останали нужди са задоволени или изчерпани.

На този етап прогресивната част от популацията само изследва, събира технически данни за нещата около себе си. Много малко индивиди от тази група правят реален опит да ги осъзнаят. Страдащите от тежки заболявания, без да го усещат, започват да търсят смисъла, продължението и мястото си в космоса. Това изразяват пластове на месото. Промяната на философията и миросгледа. За тях битовите условия, както и материалните ценности губят тежестта си.

Кука, виждаш ли колко сме различни? Търсенията ни, световите ни. Надявам се, че по-скоро ще дойдат времената, които описах. В тях е възможно да има място за такива като мен, но ти ще си изчезнал вид. Ироничен е животът. Нашето общо съществуване не е възможно дори в едно общество, а той ни е затворил в едно месо.

Може би изкупуваме стари грехове по този начин? Вярваш ли в прераждането? Според мен то не съществува по начина, който си представяте. Поредната егоцентрична човешка измислица, която помага на месото да живее по-лесно под сянката на собствената си смърт. От една страна сте забавни, интересни с всички тези измишльотини, но от друга сте жалки.

Единствено делата ви имат значение и само чрез тях можете да станете безсмъртни. Виж маските, например. Благодарение на тях седемстотин години по-късно лечителите заживяха пак. Паметта е истинското чудо на живота, а не самозаблудите за края му. Нито абстрактната борба за добро и зло. Важно е да излезеш от сивата мъгла, която е между тях. Не знам дали ще ме разбереш, Кука, когато прочетеш нашето дневниче. Съмнявам се, все пак си месо.

Лоло, например бе типичен представител на типа „месо — обикновено“. Деградацията и материалното самозадоволяване при него бяха достигнали нивото на обсеция. Положението бе толкова лошо, че месото едва ли би могло да разбере какво написах по-рано днес. Интересно е, че останалото месо не я възприемаше еднозначно. Някои я мислеха за елитна проститутка, която може да блести само с външния си вид, а други ѝ се възхищаваха.

Опитах се да преценя кое би било правилното отношение към нея. Достигнах до извод, който се синтезира в думичката „никакво“. Да, факт е, че за секс това месо бе много подходящо, но с това се изчерпваха смисълът и ползата му за популацията. Като се вземат предвид и множеството му пластични операции, от години никой не знае доколко генетиката на Лоло е подходяща за разплод. Тя успешно е скрила всички снимки от зората на „кариерата“ си. Обективната гледна точка е, че само кръгъл идиот би се размножил с нея. Затова само такъв би имал каквото и да е отношение към Лоло. В моя списък тя е месо номер двайсет.

Държах я по-дълго време от Мълнията, защото исках да съм абсолютно сигурен, че се е пречистила от всички неща, които е употребявала. Алкохол, наркотици, лекарства, хранителни добавки — всичко. Другата причина бе, че около година, преди да го прибера, месото бе сменило силиконовите си импланти. Заради тях го взех.

Целта бе да разбере какво се случва с тъканите около силикона, след като тялото се адаптира към него. В интернет е пълно с информация по въпроса, но исках лично да се убедя. Лоло си бе уголемила гърдите, също и задните части. Последното не се поддава на разумно обяснение, като се има предвид, че баналните клякания вършат чудеса. Явно месото е било изключително мързеливо. След като изследвах мускулатурата му се убедих в това.

На външен вид всичко изглеждаше добре, но вътрешностите се оказаха в доста окаяно състояние. Месото, ако не се лъжа, бе на двайсет осем или двайсет и девет години. Конкретно с този типаж не можеш да си абсолютно сигурен. Мускулатурата му бе доста отпусната и неприятна. Старо, изсъхнало пилешко. Имаше доста жилки. Изгуби ми времето.

Кожата, която с нетърпение исках да опитам, също ме разочарова. Докато месото я носеше, бе много приятна. След като я обработих термично стана отвратителна, вкусът ѝ бе на химия. Не съм наясно с какво точно се е мазала Лоло. Фактът, че го усещах много след като разкрасителните процедури спряха, е показателен. Тъканта около силиконовите импланти — изключително твърда, неприятна и жилава. Интересно откритие бе, че отвън кожата изглеждаше нормално, но отвътре се бяха образували стрии. Те бяха най-жилавите му части.

Честно казано, дотук спрях с изследването. Не ми беше нито приятно, нито интересно. Дори погнуса не изпитвах, както при Гримхилде. Изводите са ясни — химията е пагубна. Както за самото месо, така и за тези, които виждат в него нещо повече от „нищо“.

Поднесох ви го срещу „Abstract Center“, поради простата причина че Лоло постоянно се намираше там. Не търси смисъл в пироните, с които бях закрепил имплантите към тялото ѝ. Не намерих нищо друго, с което да го направя. Първоначално исках да ги изхвърля, но случайностите които се трупат напоследък ме отказаха от тази идея. Не знам как, но можеха да се окажат във вашите ръце и по някакъв начин да те — тоест — да ме издадат. Мързеше ме да измислям чист начин да ги унищожавам.

Сега като оценявам ситуацията смятам, че направих страхотна услуга на Лоло. Тя постоянно се стараяше да бъде в центъра на вниманието. Буквално бе обсебила медиите с натрапчивото си изкуствено присъствие. Намесата ми я направи по-известна и обсъждана, отколкото някога си е мечтала. Без съмнение ще я запомнят. Нещо, което не заслужава. От мен би се получил прекрасен пиар.

24.04

Открихме чумната маска. На записите от видеокамерата се видя, че Клюнът се скрива зад будката, после се появява в гръб и се скрива в безистена.

Разпитахме продавача в будката. Като дошъл на работа, видял суматохата и окачената маска. Човекът решил да си я прибере като сувенир от паметния ден. Точно това каза „Сувенир от паметния ден“, все едно на тази дата страната е получила независимост. Искях да го пребия.

Иззехме маската, надявахме се, че ще открием генетичен материал от Клюна — косъм, мигла, а защо не и слюнка. Паметният кретен бе почистил всичко, все пак го е пипал сериен убиец. Може да е бил болен от нещо. Когато подуши миризмата на лимон, носеща се от маската, Петренко пожела да поговори с идиота. Успокои ни, че ще му изсипе не повече от три литра веро в гърлото. Първият щял да бъде труден за прокарване, но следващите два щели да минат през тялото му „транзитно“.

Всички сме изключително напрегнати. Медийният шум започна да утихва. Всички законови срокове за задържане изтекоха и се наложи да пуснем Минков и Кирилов. Предупредих министъра да изчака поне още една седмица. Този път не ми крещя, а изпадна в истерия. Покрай всички псувни, квалификации за личността, интелекта, определения за селскостопанския ми маниер на работа, ме попита какво ще правим ако се появи нов труп, докато те са в ареста. Казах му, че ще е по-добре така, отколкото да ги пуснем и тогава да се появи труп. В този случай двамата ще бъдат линчувани, а ние ще бъдем обвинени за това, че са на свобода.

Решението на министъра бе повече от елегантно в определен, изкривен смисъл. Той обяви, че ги пуска и каза дори в колко часа ще го направи. Един вид накара всеки, който иска да присъства на освобождаването, да се чувства поканен. Двамата издържаха точно три минути на улицата, после се наложи колегите да прибират наранените

им тела. Минков беше в безсъзнание. Сега и двамата са в болница, а министърът е доволен. Хем не държим в ареста невинни хора, хем сме им осигурили алиби — лежат изпотрошени в болницата.

Чух колегите, които ги откараха там да се оплакват, че не е имало лекари, които са съгласни да ги лекуват. След като станах свидетел на това, за пръв път аз вдигнах скандал на министъра. Обясних му, че няма никакъв смисъл от това задникът му да се намира в този кабинет, ако не си върши работата. Освен да ни трие сол на главите, той е длъжен да ни защитава и осигурява нормални условия за работа. Действията му с Минков и Кирилов са диаметрално противоположни както на моралните норми, така и на задълженията му. Той се опита да прехвърли вината за случилото се на мен, видиш ли аз съм ги бил обвинил. Не, аз ги разследвах и предупредих — няма никакви преки доказателства, че са причастни. Той в паниката си ги превърна в изкупителни жертви. Сега е длъжен да изчисти имената им.

Още същата вечер излезе по телевизията, започна да ги оправдава, да осъжда насилието и всякакви такива неща. Пиарът на министерството започна кампания по изчистването на репутациите им. Бившата на Кирилов пак се появи по телевизията. Този път свири на китара, рецитира стихове, пак обяви датата на изложбата си и разказа колко добър човек е той всъщност. Разделили се били, защото тя, впечатлителната творческа натура, не можела да гледа как мъжът на живота ѝ изгаря в работата си.

По улиците се появиха „Граждански патрули“, които обикалят напред-назад и „контролират“ събитията. Естествено, организацията им бе поета от една опозиционна партия. Медиите ги представят като съвестни граждани, които се борят за законност със собствени сили.

Не казват, че повечето хора в тези патрули са скинари. Нито казват за двата случая на пребити младежи. Единият се бил върнал от море и имал хубав тен. Отбелязват, че битовата престъпност била спаднала. Как достигнаха до този извод, при условие че патрулират само от два дни, не ми е ясно. Всъщност техни членове вкараха Кирилов и Минков в болницата.

Неправителствените организации, които искаха да ги защитават изчезнаха в момента, в който се разбра, че са невинни. Появиха се други, които ревнаха срещу полицейския произвол. Една много активна дама, която сега яростно ни клейми, преди шест дни страдаше

от страхова невроза, заради липса на сигурност. Опашките от загрижени граждани, които имат много важна информация по случая започнаха да намаляват. Хайките, които организира министърът — също. Изкара всички полицаи на улицата, върна тези, които бяха в отпуска. Наводни града. Паниката му сякаш бе заразна. До такава степен бяха озверели в стремежа да покажат присъствие и дейност, че и мен тръшнаха на земята.

Спряха колата за рутинна проверка. Аз понечих да бръкна във вътрешния джоб на якето си, за да им покажа значката с фразата „Свой съм, момчета“. Следващото нещо, което си спомням, е приближаващият се към лицето ми асфалт. Едва след като се убедиха, че наистина работя в полицията ме пуснаха. После се извиняваха, молеха да не им създавам неприятности. Естествено нищо не направих. Все пак целия пожар тръгна заради мен.

Да, самообвинявам се за всичко, което стана. За това, че още не съм хванал Клюна, за това че позволих Минков и Кирилов да пострадат. Аз съм виновен и за отвратителното състояние на всички в екипа. Всички са на предела на силите си. Жени през ден ходи при психиатъра на управлението. Петренко отиде само веднъж. Показал на човека няколко снимки на труповете на Клюна. После му казал, че живее с тези картини вече повече от три години и му препоръчал да не се занимават с психология, а директно да се захванат с химията. Психиатърът не се съгласил да му предпише успокоителни, нито му казал да си води дневник.

Йосиф нищо не казва и просто продължава да работи. През ръцете му минават всички що-годе адекватни сигнали и свидетелства. Мисля, че спи в управлението, вече три дни ходи с едни и същи дрехи. Жени вече почти се пренесе въщи. Студената война с баща ѝ се превърна в горещ конфликт. След изстъпленията на бившата ѝ истеричка по телевизията, той трябваше да се оправдава пред медиите. После постави ултиматум на Жени — „Или напускаш, или забравяш, че имаш семейство“. Тя не напусна и в момента майка ѝ изпълнява ролята на парламентър.

Георги работи по обновяването на психопрофила на Клюна. Досега този процес винаги е бил общ. Всички давахме предположения и достигахме до изводи. Сега се е затворил в кабинета си, работи и

пие. Всичко това заради идиоти, които не правят нищо друго, освен да провалят работата ни.

Иде ми да ги избия всички. До крак. Разиграва се фарс, от който страдат хората, които най-малко го заслужават. На всички вече им е ясно, че Ключът е на свобода. Ясно е, че каквото и да се говори, каквото и да се направи единствените, които могат да го хванат сме ние. Това обаче не пречи да се вади „ексклузивна информация“ за разследването, без тя да има общо с реалността. Министърът още в първото си интервю го каза: „Колкото по-малко говорим за това, толкова по-добре. Не искаме да крием информация от обществеността, а от убиеца. Всяка една догадка, която се чува в общественото пространство е подсказка за него. Със сигурност той е чул неща, за които не е предполагал. Вдъхновявайте го и провокирайте. Моля ви, оставете ни да си вършим работата!“. Тези думи бяха изречени още преди да покрием трупа на Лоло с белия чаршаф. Олелията започна да стихва чак сега. Заради това огромно, безсмислено плямпане двама души вече никога няма да имат нормален живот.

Сега се опитвам да си спомня кога започнах да се страхувам от обществото. Преди не беше така, имаше някаква солидарност. Информация не се изнасяше, ако ние изрично не го желяехме. В началото на кариерата си работех с един стар следовател, казвах му Джефри. Някога помнех истинското му име. Човекът бе от старата школа, имах огромен късмет, че успях да науча някои от хватките му. Той бе първият ми и единствен „полеви“ учител.

В едно от малкото дела, които разследвахме заедно, откривахме тела на шофьори на тирове в покрайнините на един от съседните градове. Единствената версия, по която работехме бе, че убийцата е улична проститутка, а целта е грабеж. Всичко сочеше в тази посока — парите на шофьорите, както и всичко ценно, което имаха в кабината на камиона изчезваше. Повечето от тях караха подаръци за близките си, малки лични пратки и подобни неща. В хода на разследването, обаче настъпи обрат.

Получихме обаждане от местното районно управление, че рибар е открил на брега на малкото язовирче в района, изхвърлена пътна карта на страната, а в нея голяма сума пари. По бележките и отметките на картата, личеше, че е принадлежала на шофьор на тир. Започнахме да претърсваме бреговете на водоема и постепенно откривахме

изчезналите от кабините на камионите вещи — карти, скъпоценности, касетофони, малки телевизори, дрехи, пари. Всичко.

Тогава с Джефри разбрахме, че става дума за сериен убиец, който инсценира обири. Пуснахме няколко полицаи да карат тирове и ги инструктирахме да спират винаги, когато трябва. При всяка проститутка, при всеки човек на пътя, искащ помощта им. Камионите имаха съпровод от една цивилна кола. Момчетата се запознаха с всички пеперудки в тази отсечка на магистралата, помагаха на всеки закъсал. Дори успяха да арестуват две банди, които се занимаваха с грабежи на товарни камиони. По време на операцията се случиха още две убийства и общият им брой стана осем. Копелето явно имаше невероятен късмет!

Хората в околните населени пунктове започнаха да изпаднат в паника, шофьорите също. Цялата област говореше за случващото се. На гърбовете на последните два трупа, той бе издълбал буквата „А“. Вече бяхме сигурни, че е „той“ заради все по-бруталните белези по телата. Жените нямат физическата сила да нанасят такива поражения.

Тогава получихме обаждане от местния телевизионен канал. Лично шефът му искаше среща с нас. Когато се видяхме не ни засипа с въпроси, не ни обвини, че крием информация. Предложи помощ. Каза: „Ако има с какво да ви помогна, само поискайте. Мога да пускам инструктаж за шофьорите и жителите, мога да показвам лицето му, ако имате фоторобот. Мога да призова хората да организират хайки, само кажете“. Благодарихме на човека и започнахме да мислим дали и как да се възползваме от предложението.

Фактите говореха, че убиецът явно иска да създаде своя запазена марка чрез подписите и с всяко ново деяние става все по-жесток. Въз основа на това Джерфи реши да излезе по телевизията и да го ядоса.

Подготвихме се максимално — извикахме подкрепления от съседните управления, дори впрегнахме военните от близкото поделение. Пиле не можеше да прехвъркне, така завардихме всичко. Джефри се появи в студиото на вечерните новини. Описанието му започна с фразата: „Убиецът е проститутка, страдаща от комплекс за малоценност“, после последваха определения за слабата ѝ физика, ранимата психика, ниския интелект. Джефри изкусно рисуваше образа на грозен, прост, недоразвит дебил. В един момент водещият го прекъсна и каза, че на редакционния телефон се е обадил мъж, който

се е представил с името Август и твърдял, че той е убиецът. Джефри ядосано отговори, че не е дошъл да си говори със самозванци, а да си върши работата.

Бяхме сигурни, че още същата вечер Август ще излезе да доказва своето могъщество. Седяхме в управлението и чакахме сигнал. Тогава научих, че старите радиостанции, на корпуса при микрофона, имат сто и осемдесет дупки. Получихме съобщението три часа след края на новините. Когато стигнахме на мястото се запознахме с Август — едър мъж, висок около един и деветдесет, късо подстриган и много изненадан.

Стоял до един разклон на магистралата и спирал шофьори, за да му помогнат. Твърдял, че колата му е закъсала на два километра навътре по второстепенния път. Колегата го качил в тира и тръгнал в посоката, която Август посочил. След около километър убиецът извадил нож, но преди да успее да го използва усетил дуло на пистолет, опрян във врата. Зад перденцето, на кушетката за спане, имаше втори полицаи. Август дори не се опитал да бяга, държал се спокойно и бил откровено учуден от този обрат.

При разпита разказа, че баща му е бил международен шофьор и много рядко си стоял вкъщи. Докато отсъствал майка му постоянно си водела любовници и правела каквото правела. Живеели в едностаян апартамент. Той си обещал, че когато порасне неговата жена не ще му изневери. Изневерила му. Август се развел и решил, че баща му е виновен за всичко, защото му предал „гена на изневярата“. Достигнал до извода, че с неговия живот е свършено, но можел да спаси децата на шофьорите. Затова започнал да убива бащите им.

Историята ми се стори толкова налудничава, че избухнах и поисках да каже истината. В Академията бях научен, че серийните убийци се опияняват от властта над хората, задоволяват нагона си. Сега пък виждах някакъв идиот, който говори за спасение на деца, чрез убийствата на бащите им. Джефри даде една цигара на Август, а мен изведе от стаята и ми обясни нещо важно. За всеки човек понятията „добро и зло“ съществуват, но не за всеки са еднакви. Нашата цел като полицаи не е да решаваме кое какво е, а да спазваме буквата на закона. Нищо повече.

Когато чух тези думи ми призля, ядосах се, защото мислех, че получавайки значката си заставам на страната на добрите. Оказа се, че

нещата са много по-прозаични. Юношеските ми идеали бяха разбити. С годините се убедих, че Джефри е прав. Няма универсални истини, има само субективно мнение и единственото, което го регулира, е законът.

Прилагайки уроците и примерите от този случай осъзнавам колко мъдрост има в думите му. Още повече че бяха казани във време, в което малко хора имаха смелостта да говорят за „правда“ за „добро и зло“. Сега всеки си мисли, че притежава върховната истина. Всеки се опитва да я доказва и използва зли методи, за да я постигне.

Още не мога да разбера как се стигна до тук. Възможно е аз да греша, а всички които се упражняват върху Клюна са прави? Кой е казал, че моята истина е правилната? Пак се получава парадокса с незаконните записи и нещата, които са казани на тях. Хората са прави да се страхуват, прави са да търсят отговори, имат свободата да изказват мнението си.

Моята истина обаче е друга — сега това мнение е вредно и никому ненужно. Поставяйки Лоло на обществено място, Клюнът спечели огромна преднина и получи бонус — арестът на Кирилов и Минков. Тези хора са в болница с разбити тела и репутация, защото един държи на правото си да плямпа, а друг се страхува от това право.

Искам да спра да мисля, искам този кошмар да свърши. Но и от това ме е страх. Ако главата ми не е заета, отново ще усетя главоболието. Знам, че все още го има. Чувствам го как пулсира. Не мога повече. Дори Бишкот не помага.

27.04

Не очаквах чак толкова остра реакция, честно казано. Явно съм ви надценявал. Ясно ми беше, че незапознатото със случая месо ще вдигне врява до небесата. Дори изпитвах любопитство какво точно ще направят. Учудиха ме с глупостите си. Днешният свят има сериозен проблем. Или липсват хора, които мислят адекватно, или никой не ги слуша. Жал ми за е масата месо, но неговото поведение е разбираемо. Вие обаче — професионалистите, защо толкова грохнахте изведнъж? Да не би месо двайсет да ви е депресирало? Струва ми се, че съм ви снабдявал с доста по-интересни екземпляри.

Ти си ми ясен, няма как да не се пропукваш. Все пак се старая да те уязвя. Може и още. Жени би се държала доста по-добре, ако правехте секс и ако не беше истеричката. Много точно определение ѝ даде. Тази е луда и неадекватна. Нито знаеше какво иска да каже, нито успя да изрази нещо смислено. Не ми стана ясно дори защо въобще се появи. Само вдигна врява и наля масло в огъня. Не мисля, че уменията в леглото компенсират лудостта ѝ. Жени сигурно също е решила така, нали сега почти всяка вечер спи у вас, мой импотентен коннико без глава?

Искрено ме учуди слабостта на Петренко и Георги. Както винаги, подходът на Петренко е доста по-конструктивен. Смешно ми е как психиатър дави мъката си в алкохол. Нали уж трябва да може да се справя с подобни неща, а той? Дали добавя към него и някое — друго хапче? За по-силен ефект? За отскок? За да понася по-леко провала? Йосиф въобще няма какво да го мислим, момчето абсолютно не знае какво се случва. Досега не е ял толкова много бой. А как дойде само? С протекциите... На кого беше? Забравих вече. И какво стана? Сигурно и той по примера на Кирилов мечтае да се върне в кражбите и да забрави работата с вас като лош кошмар.

Понеже не обръщаш много внимание на Бишкот, искам да ти кажа, че той също преживява случващото се. Усеца смазаното ви настроение с Жени и всячески се опитва да ви помогне. Забелязвам

нещо интересно. Когато заспиваш, той се свива до главата ти и започва да мърка. От това се получава едва доловим резонанс, който нормализира потока на кръв в мозъка ти. Да, това е физическата причина да те боли главата, Кука. И си прав, че проблемът не е психологически. Месото едва издържа, когато двамата сме активни. Та котето усеща това и се опитва да облекчи болката. А дори не е навършило и годинка.

Интересното е, че прави същото и с Жени, но ляга до стомаха ѝ. Така се движи цяла нощ — ту мърка на главата ти, ту при корема ѝ. Любопитно ми е какво ѝ има на нея? Ще се чуе. Сега, когато аз съм във владение на месото, той лежи умиротворено до ръката, с която пиша. Много е приятно. Пробвах да се направя на заспал, за да проверя дали пак ще легне до главата на месото. Не, не го направи. Сви се в областта на слабините. Явно усеща неща, които ти не можеш, а Кука?

Много бих искал да го изследвам, но за жалост няма как. Нямам нужната апаратура, за да фиксирам мозъчната му дейност, нито знам как е устроено тялото му. Естествено, никога не бих си позволил да използвам сегашните си методи върху котка, куче или друго животно. Струва ми се нехуманно. Отгоре на това е антинаучно, при условие че не съм бил вътре в тях. Варварство.

Въобще презирам индивидите, които издевателстват над животни. Не мисля, че е достойно. Естествено, обичам да ям свинско, телешко и други меса, но да са отгледани специално за храна. Дивечово съм ял само с цел да имам по богатата палитра за сравнение на вашето месо. Така, който прочете изследванията ми, ще може да си поръча заешко, например. Ще го опита и ще разбере какво съм имал предвид с дадено описание. Старая се да направя резултатите от опитите максимално достъпни за вас, Кука.

Като стана дума, чудя се какво да е следващото месо? Много съм ограничен от присъствието на Жени. Пречи ми и заради нея губя ценно време. Вече можех да съм разкостил Нубийската Принцеса, например. Но за нея, както и за Жана Д'Арк маските вече са приготвени. Имам още две свободни. Трябва да реша с какво месо да ги увенчая?

Ще ти опиша процеса, по който избирам темата и месото, с което я разглеждам. Може би докато го правя ще ми дойде някоя идея? Първата посока на разсъжденията е свързана с това какви са съвременните еталони за красота. Те се променят достатъчно често,

което ми дава непрекъснат извор от идеи. От друга страна, трябва да преценя кои от тях ще имат достатъчно продължителен живот. Също така кои оказват достатъчно силно влияние на организма. Случаят с Дженифър е такъв. Модата на хипертрофираните бедра и задни части ще отmine, но тези които са си ги „отгледали“ винаги ще ги носят. Силиконовите импланти също оставят трайни следи на притежателките си и манията по тях няма да изчезне скоро. Има много течения, които се задържат за една-две години. Например това ще се случи с брадите на мъжете. Единствено в Европа тя може да остане трайно.

Модата с обръснатите наполовина женски глави също си отиде скоропостижно, там има какво да се изследва. Бих могъл да избира някое татуирано месо, но ме безпокои мастилото. Не съм сигурен, че е безвкусно, особено след термична обработка. Надявам се, схващаш логиката ми. След Лоло, нямам интерес да се занимавам с такива неща. Може би е време да се обърна към професионални деформации? Например някой моряк от риболовен траулер? Или готвач в заведение за бързо хранене? Какво би казал за работник от строеж? Идеята ми допада, особено като се има предвид, че нямам много време. Все пак след около месец ще прочетеш нашето дневниче, нали? Ще обмисля този вариант.

Другото основно направление на работата ми също ти е известно — хора, които водят конкретен начин на живот. Такива бяха и Звездичката, и Мата Хари, сега Лоло. От известно време насам се замислям дали да не се фокусирам върху психоболни. Един „Луд период“, както би се изразил Петренко. Не съм се захванал сериозно с това, защото маските няма да стигнат, а просто да купя още не искам. Смятам, че 24-те, с които разполагам сега, отразяват началото на изследванията ми.

След тях трябва да дойде нещо ново, което да покаже, че съм излязъл от Средновековието. Като се има предвид огромната разлика в тогавашния и сегашния начин на живот, не е адекватно да маркирам съвременните лудости с остарели символи. Плюс, че те са толкова много, а маските са само две. Май се размечтах прекалено за бъдещето, още не е ясно какво ще стане между нас. Засега ще се огранича в размишления над това какво да правя с наличните си ресурси. Нека продължа с творческата си биография.

Месо номер четиринайсет. Добре познатата ни Мата Хари, причината поради която Йосиф дойде да работи с вас. Ти си описал какви проби съм взел от това месо, затова минавам по същество. Оказва се, че половите органи реагират прекрасно, когато биват употребявани активно. Плътност, разтегателност, всички механически качества на месото се подобряват. Не мога да кажа същото за ануса и правото черво. Те губят еластичните си свойства и стават негодни сравнително бързо. За мой късмет месото е отбелязвало всички мъже, с които е било в календара на телефона си. От него получих точни данни за честотата, с която е правило и анален секс. Повечето хора, дори любителите на този тип удоволствия не могат да се похвалят с такъв километраж. Честно казано се възхитих и дори леко изплаших от издръжливостта ѝ.

За жалост, пробите бяха след продължителен почивен период, в който месото е имало време да се възстанови до някаква степен. Въпреки това изводите ми са, че от всичко хубаво трябва да се взима по малко. Съдейки по конструкцията на мъжкото месо в тази област, мога да предположа, че то би било по-издръжливо на подобни манипулации. Не съм изследвал такова. Можех да го направя с Нубийската Принцеса, но знаеш какво приложение ѝ намерих. Що се отнася до вкуса на Мата Хари — пилешко. Еднозначно. Всичко което изследвах от нея бе с вкус на пилешко. Малко сухо, малко жилаво, но все пак приятно.

Явно физическата активност и непрекъснатата грижа с мярка за месото водят до добри резултати. Общата ми оценка е, че размножителната система на човека е много добре пригодена за постоянно и дори грубо използване. Интересно е, че природата се е постарала не само за физическото продължаване на рода.

Сякаш нарочно е заложила секса като източник на удоволствие. Затова е организираща така тялото ви, че да може да понася много повече от обикновено оплождане. Предугадила е задоволяването на повечето девиации, които могат да ви изникнат в главите. Естествено, не е можела да предвиди всичко. Направила ви е страхотен подарък. Превърнали сте го в проклетие, но няма пак да започвам тази тема.

Усещам, че месото ни е крайно изтощено. Смятам да го оставя да си почине тази нощ и утре. Междувременно ще продължа да мисля за следващото изследване. Ти наистина приемаш събитията от

изминалата седмица много присърце. Дори ми е малко обидно, че мислиш повече за Минков и Кирилов, за колегите си, за някакви хора от телевизора, а не за мен. Беше по-приятно, когато бях в центъра на живота ти. Сега Жени се опитва да заеме мястото ми. Не знам как да постъпя в тази ситуация. Дали да оставя нещата такива, каквито са. Все пак скоро ще се срещнем и ти въпреки че си чел дневничето ни ще ми зададеш въпросите „Защо?“, „С какво право?“.

Почти съм сигурен, че след като това се случи ще останем сами, един срещу друг до края на месото ни. От една страна ме е страх, че Жени ще разбере за мен и ще трябва да действам. От друга — съвсем скоро животът ти ще бъде съвсем друг, а тъкмо намери жена, с която се чувстваш добре. Не искам да ти отнемам последните мигове нормалност.

30.04

Арестувахме Трифонов. Направих каквото можах за него, в началото се постаряхме да бъде максимално тихо. Никой от нас не искаше отново да се окаже в полезрението на медиите. Сега подхванаха някакъв глупав корупционен скандал. Някакъв кмет платил сто и петдесет хиляди за рекламен клип на общината си. Получателят на парите била фирмата на жена му, а режисьорът на клипа — синът, който е абитуриент. Потресаващо е как всеки път, когато някой бъде изловен в крачка тези хора ахват, все едно им е дошло като гръм от ясно небе. Това, че осемнайсетгодишният син на корупционера е получил за рождения си ден Порше, нищо не говори явно. Както и да е, нас ни забравиха и засега всичко е спокойно.

Осъществихме ареста на Трифонов благодарение на Петренко. Самоволно е решил да проведе разследване. Първоначално това ме обиди, защото излиза, че ни няма доверие. Петренко обясни нещата просто — не е искал да ни натоварва излишно и разсейва от решението на проблемите в последните дни. Благодарих му за загрижеността, но се опитах да му обясня, че не се работи така в екип. Той ми се ухили, даде ми папката с материалите и се върна в моргата.

Нещата, които е открил са много, много интересни. Трифонов е използвал склада ни като пункт за съхранение на незаконно оръжие, наркотици, скъпоценности — всичко, за което може да се сети човек. Крил е нерегламентираните предмети, като е дублирал номерата им с веществени доказателства по други дела. Така например зад един пистолет — веществено доказателство са се крили, четири или пет оръжия. Държал ги на различни места, за да е сигурен, че двойниците няма да попаднат в грешните ръце. С цел да обърка хората, които евентуално биха го разследвали, е завеждал в нашия склад веществени доказателства, които са се съхранявали в други управления. Чуждите списъци е купувал срещу символични суми. Така е правил номерацията на артикулите в хранилището още по-объркваща.

Явно оттук е дошла и липсата на тревата, която самият той откри при проверката за Боб Марли. За да се разбере какви артикули са налични, както и броят им са нужни месеци. Човекът е организиран цял лабиринт от цифри и фиктивни протоколи. Вече втори ден осемнайсет души се занимават само с първата секция и още не са я преполовили.

В нощта, в която Клюна остави Лоло срещу мола, Петренко е открил в една от стаите на хранилището бяла окървавена престилка. Стаята сама по себе си е доста странна. Има две входни врати — едната води към задния двор на управлението, а втората — към основната част на хранилището. В двора имаме три камери за наблюдение, само една от тях работи и покрива далечния ъгъл. Тоест нямаме кадри на това кой е влизал и излизал от там. Всички в екипа бяхме учудени от наличието на тази врата, минавали сме хиляди пъти покрай нея и не сме ѝ обръщали внимание.

Пред вътрешната врата са поставени четири големи стелажа с кашони, а зад тях има свободно пространство от около четирийсет квадратни метра. Така като влезеш изглежда, че това е поредната стая със стелажи и доказателства. Мебелировката се състои само от няколко стола. Въобще не знаех за съществуването на тази стая, а и Трифонов през цялото време се оплакваше, че не му стига мястото.

Петренко намерил изцапания с кръв халат и го пуснал за изследвания, за да е сигурен, че е човешка. В момента, в който получил резултата дойде при мен с папката. Направи уточнението, че пробите не съвпадат с кръвта на жертвите на Клюна, но е много възможно да е останала след трепанацията на следващата.

След ареста и разпита на Трифонов, направихме обиск в дома му. Човекът живее наистина богато, особено като се има предвид заплатата му на полицейски чиновник средна ръка. Мебелите са масивни, битовата техника е скъпа, липсват предмети на изкуството. Вместо тях открихме библиотека, в която има десетки томове редки и антикварни книги. Какво друго може да има в дома на архивар?

Открихме специално отделена секция, посветена на средновековна литература по медицина и алхимия. На някои от тях имаше нарисувани чумни маски. Естествено, рисунките сами по себе си не доказват нищо, но комбинацията от всички неща е крещяща. Най-малкото, защото някои от книгите са на по няколко години

и почти сигурно, че Трифонов се е сдобил по незаконен начин с тях. Тоест, има възможност и контакти, за да намери автентични чумни маски.

За да избегнем каквото и да е изтичане на информация, аз и Йосиф осъществихме първоначалното задържане на Трифонов. След като видях доказателствата, с които разполагаме той ядосано ни заплаши с министъра. Когато чух това, нервите ми не издържаха, пред очите ми се спусна мъгла и се нахвърлих върху него.

Какво си въобразяваше? Че имаме дващест трупа, цялата държава ни гледа под лупа, а той ще се отърве, защото два пъти си е пил кафето с министъра? Да не говорим, че ни е наблюдавал през цялото време. Всички веществени доказателства по делото на Клюна бяха описвани лично от него. Всичко — маските, дрехите, дори копията от документацията, снимковия и видеоматериал отиваха в неговия архив. Бил е запознат с почти всяко наше действие. Шибаното копеле ме гледаше в очите и ме плашеше с някакъв кретен, чиято основна задача е да събира компромати, за да си запази поста. Трифонов се изплаши от реакцията ми, а като разбра, че медиите ще научат преди всички за нещата, които е вършил, започна да говори. От самото начало отрече категорично, че е Клюнът и каквото и да е връзка с него.

Версията му е следната: да, правил е машинации в хранилището на управлението, защото е бил част от организирана престъпна група. Ролята му е била да съхранява не само оръжията, но и откраднатите пари, наркотици и стоки. Водил е счетоводството на ОПГ-то, както и описвал всичко. Тази документация изпращал директно на шефа. Самата група се е занимавала на практика с всичко — трафик на оръжие, наркотици, антиквариат и хора, проституция, рекет, изнудване, кражби, поръчкови убийства.

Задната стаичка е била използвана за няколко неща. Първо — за срещи между членовете на групата, предаване на по-обемисти пратки, като големи количества наркотици, например. Второ — стая за пресинг на жертвите или операциона, в случай че някой от членовете пострада. Не можех да повярвам на това, което чувам. Този човек или има най-богатата фантазия на света, или в цялото ни управление работят слепи хора.

В един момент Йосиф поиска да излезе, за да подиша малко чист въздух. И той бе шокиран от информацията, Трифонов го помоли да не

го оставя сам с мен. Разказът продължи с това, че всички членове на групировката са полицаи, а нейният шеф е самият министър. Мозъкът ми спря за секунда и единственото, което успя да изплюе в следващите няколко мига беше „Бах ма’а му“.

Попитах го какво очаква да направя. Ако му повярвам, то няма как да се обадя на министъра и трябва да измисля друг начин, по който да го задържа. Трифонов се замисли и каза, че може би е редно да се свържа с шефа на Националната Служба за Безопасност. Имаше резон в думите му, погледнах към Йосиф, който в този момент четеше нещо в телефона си. С поглед се разбрахме, че трябва да изпушим по цигара, за да вземем решение. Оставихме Трифонов сам в стъклената стая.

Докато пушихме в двора на управлението ми се обади министърът и ме попита какво се случва с Трифонов. Разбрах какво е правил Йосиф с телефона си. Преразказах показанията на Трифонов. Реакцията му бе хладнокръвна и спокойна. Това ме накара да му повярвам. Пък и министърът на вътрешните работи да има лично ОПГ, толкова мащабно и нагло организирано? Абсурд. Нареди ми да събирам екипа и да отиваме да преровим дома на Трифонов, а той ще изпрати заповедта за обиск на място. Самият заподозрян да вкараме в ареста. В случай че в дома му открием доказателства за причастността му към убийствата на Клюна да съобщим.

Мисълта за това, че Трифонов казва истината не ме оставяше на мира по време на обиска. Тихо се изнесох, докато другите продължаваха претърсването и тръгнах обратно към управлението. По пътя се обадих на един познат полковник от НСБ, който с радост ми обеща, че ще прибере Трифонов от нашия в своя арест. Двата стигнахме едновременно до управлението, но вече беше късно. Полковникът кимна разочаровано в моя посока, като видя колата на министъра и просто подмина сградата.

Министърът вече беше в управлението с екип на една от телевизиите и на фона на Трифонов в клетката обяви, че истинският Кюн е арестуван. Съобщи името му, както и показа лицето му. Постъпи по същия начин като с Минков и Кирилов.

В този момент нещо в мен се пречупи. Някаква неведома сила ме накара да забия очевидните неща, които се случваха пред мен, в дълбините на съзнанието си. Казах си: „Аха, имаме заподозрян за

Клюна. Ще го разработя!“ . Впоследствие седнах срещу Трифонов така, сякаш нищо не се е случило и започнах да си върша работата.

Следващите дванайсет часа разпитвах Трифонов. Той упорито твърдеше, че няма нищо общо с Клюна и продължаваше да настоява на своята версия. Както винаги снимахме разпитите с камера и при прегледа на записа си спомних за един такъв заподозрян.

Всичко сочеше към него, но в крайна сметка се оказа невинен. Обвинихме го в убийство на три жени и едно дете — баба, двете ѝ дъщери и синът на едната от тях. Открихме ги на пода на къщата им в едно вилно селище. Арестувахме съпруга на майката на детето, който имаше любовница, искаше развод, не искаше да плаща издръжка, мразеше тъщата си и нямаше алиби. В хода на делото се появи и свидетел — дядо, живеещ постоянно в съседство с местопрестъплението. Не успяхме да намерим оръдието на убийствата, което предполагаме, че е брадва. Само с косвени улики и свидетелски показания, прокурорът повдигна обвинения. Съдът изпрати мъжа за петнайсет години в затвора. Тогава се гордеехме, че сме успели с толкова малко материал да изградим дело, което издържа в съда.

В края на втората година от излежаването на присъдата, човекът се разболя от туберкулоза и умря. Съседът научил за това, станало му мъчно и отишъл при местния полицай да направи пълни самопризнания. Показал и брадвата, с която убил семейството. Обяснението му беше, че си имал вземане-даване с бабата. След като се появили проблемите със съпруга на дъщеря ѝ, тя го отритнала. Обиден и наранен, той искал да накаже старицата, но за зла беда в къщата се оказали дъщерите и внукът ѝ. Видял се принуден да ги утрепе всички. После решил да натопи неверния съпруг, защото така или иначе вината за цялата история е негова. Когато научил, че човекът е умрял в затвора, съвестта започнала да го гризе и решил да си признае. И без това животът му станал празен след смъртта на любимата му баба.

Погледът на Трифонов много ми напомни на начина, по който ме гледаше умрелият в затвора мъж, докато го разпитвах. Той изразяваше смесица от вина, страх и молба за милост. Периодично ми се случва да виждам този поглед и винаги ме е страх от него. Обикновено това е първият знак, че заподозреният е невинен.

Страхът ми с историята около Трифонов е, че е невероятна, но стандартът му на живот я потвърждава. Цената на колекцията от книги възлиза на над милион. Невъзможно е да събере толкова пари със заплатата си. Още чакаме да излязат проверките на банковите му сметки. Съмнявам се, че е получил наследство, което да инвестира по този начин. Този тип колекции се събират полулегално, повечето от сделките се извършват с кеш. От друга страна — щом може да си позволи това, значи може да си позволи и да издържа леговище, каквото мислим, че има Ключът. Какво му пречи в свободното от организираната престъпност време да убива хора?

Проверката на трупа на Лоло, както и на местопрестъплението отново не дадоха резултат. Вече започва да ми втръсва от това дело. Не стига, че си изгубих здравето и психиката, а станах и медийна боксова круша. Не описвам нещата, които се изговориха за мен тук, защото искам да ги забравя. Няма никаква връзка с реалността и не са важни. Аз обаче ги чувам и осмислям, неприятно е.

03.05

Събитията от последните дни преобърнаха света ти, Кука, с нетърпение чакам да ги опишеш.

Струва ми се, че си станал по-разумен, отколкото беше преди. Дума не обели за главоболията, повръщането, което ти се случи няколко пъти през последната седмица. Харесваш ми такъв, съсредоточен върху работата. Съзнанието ти работи само в една посока и не обръща внимание на месото. Имай предвид, че и то има нужда от грижите ти. Сега, когато не мога да съм толкова активен заради Жени, то си почива повече, но го претоварваш. Нищо, така или иначе остана малко време, после ще решим какво ще правим с него.

Както знаеш, старая се да не го използвам излишно сега и ще настоявам да го пазим в бъдеще. Имам възможността да го наблюдавам отвътре, мога да ти кажа къде има проблем и заедно да го решим. Не трябва да пропускаме този шанс. От друга страна много бих искал от първо лице да наблюдавам как се развиват болестите на месото. Имаш лек проблем с белите дробове, кръвоносната система също не е в кондиция, възможна е цироза на черния дроб. Камъните в бъбреците се уголемяват. Простата също скоро ще започне да напомня за себе си. Млад си, Кука, а толкова да се запуснеш. Не е добре това.

Тази „неведома сила“, която те „пречупи“, Кука, се нарича робски страх. Прекрасно разбираше какво направи министърът с Трифонов и не само си затвори очите, въпреки че можеше да направиш нещо по въпроса, а се подчини. Реши, че тази битка не е твоя. Избра да се направиш на сляп пред поредното престъпление, което извърши шефът ти. Виждах буцата в гърлото ти, докато го правеше. Видях и как тежко си пое въздух и с наведена глава отиде да изпълняваш заповедта, като послушно кученце. Не мисля, че дори има смисъл да обяснявам какво мисля за теб в тази ситуация.

За сметка на това изключително много съм възхитен от Петренко! Трифонов беше и пред твоите очи. Не му обърна внимание, защото те е страх дори да помислиш, че може да съм някой от хората,

които виждаш всеки ден. Още когато разследвахте Минков и Кирилов ти написах, че големият престъпник е пред очите ти.

Честно казано бях изненадан от размаха на дейността му. Изглеждаше толкова спокоен и прилежен човек. Кой би помислил, че може да заема важно място в подобна организация. От друга страна е идеален за целта. Спирам за Трифонов. Така или иначе няма да прочетеш мислите ми, когато трябва, а нямам много време — Жени ще се върне скоро.

Тя на практика вече живее с нас, знаеш ли колко ми е трудно, когато е наоколо? Нито мога да се поровя в интернет, нито да направя нещо полезно за месото ни — антиоксидиращ чай или нещо с много витамини за ядене. С бившата ти си позволявах някои волности, но с Жени не мога. Тя знае много за мен. Мога да се издам без дори да усетя.

Връзката, която двамата сте развили е интересна. Ти си свидетел на ужасни неща в управлението, тя се опитва да реши проблема с баща си. В лош период сте и няма как да излезете невредими от него. Имате нужда да общувате с някой, който ще ви отговаря и ще се прави, че ви разбира. В твоя случай — само първото, защото тя не знае за признанията на Трифонов. Ти обаче с удоволствие слушаш за нейните, разсейват те. Получава се, че ти си послушното ѝ куче, а тя твоето говорещо коте.

Секс също не правите, защото не можеш. Сигурен съм, че ако разреши ще се скъсват. Напрежението ви е огромно, а месото най-добре го канализира през половите си органи. Социалният ви инстинкт е много интересен феномен. Преди е бил жизненоважен за оцеляването на отделния индивид, а сега е инструмент за избиване на комплекси и туширане на фобии и мании. Бишкот е вашето бебе. Когато взимаш решения се съобразяваш с него, полагаш грижи да му е удобно и комфортно. Можеш да не вечеряш, защото те мързи да сготвиш, но неговата паничка винаги ще е пълна. Приличаш на една грозна, уморена и космата майчица. Жени има същото отношение към него. Той е още една причина да се чувствате добре заедно. Сближава ви. Всичко това противоречи на здравата логика. Месото си е месо.

Реакцията ти спрямо корупцията в полицията, също ми направи впечатление. Няколко дни преди да ги чуеш, теоретизираше за вътрешните борби между силоваци и чиновници. Дори последните си

записки започна със заяждане: защо се били шокирали, че еди-кой си е корумпиран, при условие че синът му кара порше. А ти как може да си шокиран от това което чу, при условие че имате власт? Много си смешен. Ако дадена тема не те засяга си позволяваш да си язвителен и циничен, а когато те докосне, съзнанието ти започва да буксува.

Това, забелязал съм, е свойствено за месото. Същото направи, когато се упражняваше върху истеричката. Факт е, че вие не поставяте на една плоскост чуждата смърт и тази на свой близък. Правите го не защото сте коравосърдечни, а защото сте си изградили защитен механизъм. Месото умира всеки ден, в големи количества, по зрелищен начин. Ако приемате всичко присърце, ще откачите от толкова много смърт.

От друга страна, направих си труда да проверя, едни от най-гледаните и обичани неща въобще са новините за смъртни случаи. Дали става дума за идиот, който паднал отнякъде докато си прави селфи или сърцераздирателна история за болно дете. Смърт, смърт, смърт. Само тя успява да възбуди достатъчно много съзнанието ви. Естествено, не целите да откриете някакви екзистенциални истини или да разберете дали има нещо след нея. Ползвате я като елементарен дразнител за сетивата.

Същото е като с еротиката — в началото на ХХ век един гол женски глезен е бил достатъчен, за да побърка мъжете. Сега ако ще и слон да изскочи от вагина, все ще се намери някой който да каже, че му е малко. Не знам дали това е хубаво или лошо. Обикновено в историята подобни периоди на свобода и презадоволеност на елементарните инстинкти, биват следвани от упадък и мрак. Не съм много запознат с темата, затова е възможно да греша. Изглежда ми съвсем логично да е така. Когато цивилизацията е вгълбена в слабините си, трябва нещо да я разтърси. Да я накара отново да вдигне поглед към прогреса. Защитен механизъм, го наречи ако искаш, много разрушителен. Няма обаче по-ефективен начин за справяне с проблема. Месото, което има потенциал и късмет, защото и той е важен — оцелява, а това, което няма — не. Жестока, но много природосъобразна реалност.

По същия начин възприемам и месото, което използвам за работата си. Не е имало късмет или потенциал за нещо друго. Естествено, не смятам, че е било родено, за да мога да го трепанирам.

Мисля обаче, че щом е попаднало в ръцете ми, значи е трябвало животът му да се стече по този начин.

Пример за това е месо номер шестнайсет. Петренко го нарече „Аквамен“. Причината беше, че го удавих. Целта бе да изследвам бели дробове на удавник. Дълго търсих подходящ екземпляр, трябваше да съм сигурен, че не е пушил нито цигари, нито марихуана. В същото време трябваше да е здрав и да е водил типичния за градски човек начин на живот. Навсякъде, където търсех удрях на камък. Все пак не забравяй, че в активната част на денонощието ти владееш месото. Бих нарекъл кръга ти на общуване „специфичен“.

За конкретното изследване нямаше подходящи меса. Не исках да търся във фитнес зали и нощни заведения, защото нямаше как да съм сигурен, че наистина не употребява нищо. Една сутрин месото само почука на вратата. Беше от сектата „Свидетелите на Йехова“, идеален за нуждите ми индивид. Проповядваше някакви неща за бог с дебилно вдъхновена усмивка. Ти го отпрати, но аз знаех, че след като приключи дневната си обиколка ще отиде да се отчете. Причаках го на излизане от вилата, в която правят сбирките си. Не знам как точно наричат сградата помежду си, но си е тузарска вила. Това не е важно.

Знаеш методите ми на действие, затова директно преминавам към удавянето. Малко се двоумях как точно да го направя. Не исках да използвам вана, защото нямам в кочината и трябваше да я мъкна отвън. В същото време ми беше ясно, че месото въпреки пречистеното си състояние, ще се съпротивлява на водата. Решението на този проблем дойде от само себе си. Както всичко в този опит. Поради това, че кочината се разрастваше и постоянно ми се налагаше да чистя различни стаи, винаги попадах на интересни предмети.

Докато пречиствах Аквамен, попаднах на противогازی. Съответно планът на най-чистото удавяне се оформи в главата ми. Завързах месото, на един стол. Сложих му противогазата на главата и после свързах маркуча за къпане с дупката отпред. Предварително направих преходник, за да бъде връзката здрава и да не тече. Пуснах водата и зачаках.

Конвулсиите и борбата за живот започнаха почти веднага. След петнайсетина секунди от краищата на противогазата потече вода. Продължих да наблюдавам. Движенията на месото станаха много мощни и резки, и то обърна стола. Връзката на маркуча с чешмата се

разпадна. Реших, че и така ще се удави, затова не реагирах. След още минута месото умря.

Почаках още малко за всеки случай. Проверих пулса на месото. Липсваше. Свалих противогаса, замъкнах месото в лабораторията, там го разфасовах с флекса. Единствената разлика между дробовете на Аквамен и Сивчо, бе, че тези на първия бяха по-влажни. Съответно термичната им обработка продължи по-дълго. Нищо повече.

Бях малко разочарован от този резултат. Очаквах, че месото по някакъв начин ще реагира на шока, който е изпитало. Бях сигурен, че текстурата му ще се промени заради абсорбирането на водата в тъканта на дробовете. Нищо такова. Понякога липсата на резултат също е резултат.

Явно Аквамен не е направил впечатление и на теб, досега не си го споменал дори веднъж. Даже Сивчо ти беше по-интересен. Сигурно липсата на внимание го е тласнала към йеховистите. Ирония. Животът и смъртта понякога ни изненадват с много тънко чувство за хумор.

Друго важно нещо научих от работата си с Аквамен. Вярвам, че моят свят е построен на основните на прагматизма и логиката. Старая се да бъда ефективен и подреден. Наблюденията ми от тази гледна точка ми показаха, защо месото толкова много вярва в случайността.

Появата на Йеховиста в дома ти на пръв поглед е такова събитие. Известно време размишлявах над това. Достигнах до извода, че нищо не е случайно. Животът се състои от низ от действия или бездействия, които водят до съответен резултат. Получава се един общ и абсолютен хаос. В него съдбите на месото се преплитат понякога за две минути, а понякога за цял живот. Няма как едното месо да знае каква е историята на другото, както и всички обстоятелства, които предшестват дадено събитие. Липсата на пълната информация за дадена случка вие наричате „случайност“.

Дори сте намесили божествени сили в незнанието си, наричате ги „карма“ и какво ли още не. Повярвай ми, Кука, ако един човек е убиец, това което ще го застигне няма да е „карма“. Ще бъде отмъщение или арест — плод на безнаказаността, която е развил. Вие ще го наречете „случайност“ или „божие възмездие“. Ако цялата картинка е налична, всяко действие, цялата верига, то абсолютната логика се вижда. Затова нямам угризения спрямо жертвите си.

Ако Аквамен не бе почукал на вратата или се беше забавил с два часа, нямаше да го удавя. Той сигурно е бързал, за да обиколи повече домове, където да проповядва. Сигурно е щял да убеди някого в правотата си и с това да донесе мъка и страдания на близките на този някой, когото е откъснал от семейството му. Самият факт, че разпространява различна интерпретация на Библията също е грях. Поне според Църквата. По тази логика, излиза, че удавянето му е карма или Божие наказание, нали?

Виждаш ли колко нееднозначно е всичко. Нещата опират до начина, по който построиш логиката си. Вие приемате живота като нещо свещено, неотменимо право, което стои над всичко. Затова имате толкова много изроди, които се чувстват безнаказани и правят каквото си искат. Мислят си, че лично техният живот, защото е техен, е по-скъп от този на другите. Колко смешни и жалки стават, когато разберат, че това не е точно така. Още по-забавно е, когато срещнат свой по-силен двойник.

Ако поставите ценностите и идеалите на общността като върховна философия, то ще видите как ще се промени битието ви. Тогава месото ще осмисля съществуването си не чрез задоволяването на собствените си нужди, а чрез участие в развитието на общността. Много се разфилософствах нещо, така или иначе месото никога няма да надскочи егоизма си.

09.05

Адът е тук! Имам чувството, че Ключът знае всичко, което се случва в управлението. Не мога да асимилирам последните събития. Нещата са толкова объркани, толкова плашещи и с ужасно мощен ефект. Губя вяра във всичко, вече не мога да преценя кое е добро, кое — зло. Във вътрешното министерство бе направен нещо като преврат, имаме нова... жертва от Ключа. Имаше опит за убийство на Трифонов. Стигна се до сблъсъци по време антиправителствените протести. Не знам как и кога се случи всичко. А начинът, по който се подредиха събитията... Сякаш нечия божествена ръка ги бе поставила като плочки домино и просто трябваше някой да бутне първата.

Изпитвам паника и страх, вече не мога да спя. Усещам как клетките в тялото ми спират да функционират от умора. Опитвам се да компенсирам това с храна, не се получава — повръщам. Всичко не само е излязло извън контрол, лавинообразно е и оставя пустиня по пътя си.

Аз съм единственият, който е виновен за това и е причина да се случва. Дори не знам за кое точно да се самообвинявам? За това, че появата ми спаси Трифонов от убийство в килията? Какво ме накара да отида в единайсет вечерта, за да проверя как е? Навикът. Почти винаги го правя със задържаните. Просто си говорим. След като приключи разследването и вината е доказана така, че да издържи в съда на всички ни олеква. С арестантите е същото. Опознават ни добре, както и ние тях. Среднощните разговори са откровени, напомнят на диалозите, които завързваш с непознат във влака.

Когато стигнах до килията, вратата бе отворена и двама души от охраната душаха Трифонов. Когато ме усетиха, спряха и ме гледаха като гръмнати. Не знаеха как да реагират. И мен ли да довършат или да звънят на поръчителя да замазва положението? Докато траеше този миг, Трифонов хриптеше, вече бе ококорил очи от липсата на въздух. Спасих му живота.

В следващия момент насочих пистолета си към убийците, заповядах им да излязат от килията и ги заключих в съседната. Извиках линейка, откараха Трифонов в болница. Обадох се и на Петренко да го пази там. Десетина минути по-късно се появи министърът. Обясних какво се е случило. Той ме попита какво правя по това време при арестанта. Отговорих, че е по-важно да разбере какво правят ръцете на хора с пагони на врата му. Отиде при тях, говориха си за нещо около пет минути, след това ги накара да си предадат оръжието, значките и всички вещи. Остави ги в ареста. Каза, че сутринта ще прати екип, който да разследва случая.

Отидох в болницата при Трифонов, той вече бе извикал журналисти, които му вземаха интервю. Реших да не се показвам пред камерите, бях достатъчно уморен. Не прекъснах и интервюто. За разлика от Минков и Кирилов, Трифонов получи шанс да се оправдае до някаква степен. С Петренко дочакахме да дойдат момчетата от НСБ, които изпрати полковникът да охраняват пострадалия.

Прибрах се вкъщи и заварих само Бишкот. Жени ми беше оставила бележка, че ще ходи на вечеря с баща си. Пореден опит за сдобряване. Беше оставила храна на котето, легнах да спя без дори да се събличам. Спах като труп. Сутринта получих обаждане от Петренко, че може би имаме ново включване от Клюна.

Жени въобще не беше идвала през нощта. Едва успях да стана от леглото, бях изпотен. Взех душ и отидох на адреса, който ми даде Петренко — централната жп гара. По пътя в колата слушах радио, говореха „скандалните обвинения на набедения за сериен убиец полицаи“. Не ми направи кой знае какво впечатление. Повечето медии си имат политически покровители. Те активно използват ситуацията от последните седмици, за да печелят задкулисните си войнички. Явно разкритията на Трифонов за министъра са по-важни от Клюна, затова отново без грам идея за разследването, насочват общественото мнение.

На един от светофарите загрях, че той със сигурност не е Клюнът. Какво включване от Клюна можем да имаме, ако през нощта е бил в болницата под надзора на НСБ? И какво въобще означава „може би имаме включване“? Петренко никога не използва подобни фрази, ако имаме труп казва „имаме труп“.

Когато стигнах гарата заварих следната картинка — кордон от полицаи бе отцепил район от около триста квадратни метра. По

средата стоеше чернокожа жена, много слаба, с искрящо руса коса. Държеше сак в едната ръка, а на лицето си имаше чумна маска. Бе облечена в много оскъдна рокличка и високи над коленете ботуши с огромни платформи и токове. Най-вероятно бе проститутка.

Наоколо бе пълно с хора, имаше и журналисти, които предаваха случващото се „на живо“. Отидох при Петренко и шефа на местното управление. Двамата пушеха цигари и замислено гледаха жената. Питам ги какво се случва. „Виждаш“, каза Петренко. Стояла там вече час и малко, излязла от съседния подлез. До два от входовете му няма камери, затова опитът да се проследи движението ѝ чрез уличното видеонаблюдение не е дал резултат. На въпроса „Защо никой не прави нищо“, отговорът на местния началник бе „Защото не знаем какво има в сака, може да се взриви“. С Петренко се спогледахме и се дръпнахме настрана. Трябваше да решим какво да правим. Сапъорите не биха пуснали свой човек в тази ситуация.

Изведнъж човекът с маската пусна сака и започна да се съблича танцувайки. Изглеждаше, че прави стриптийз. Огледахме се и забелязахме, че на съседното кръстовище беше спрял един кабриолет и от него се чуваше песента Vogue на Мадона.

Когато остана чисто гол се оказа мъж, доста надарен. С отработена походка се отправи към една от близките чешми и започна да се къпе. Пълнеше шепи и изсипваше вода върху тялото си. Беше много странно, защото ходеше идеално на високите платформи, в същото време движенията му бяха резки и отсечени. Приличаше на персонаж от компютърна игра от началото на века.

Колегите веднага отидоха да го обезвредят. Петренко се втурна с тях, за да вземе маската. Аз отидох да проверя какво има в сака. Отворих го и там открих храна за малки котета. Бишкот ли е имал предвид? Дали някой от колегите не се шегува с мен? Поредна проява на чувството за хумор на Петренко? Не, никой не е толкова луд, за да направи такъв номер. Обърнах се и видях, че полицаите са накарали човека да седне на земята. Медиците от линейката, го бяха наметнали с одеяло, а Петренко им посочваше горната част на черепа. Единият лекар търсеше нещо в косата му. Когато го намери погледна към Петренко и му показа вдигнат палец. Травеститът е бил трепаниран.

Значи така изглеждат жертвите на Клюона, преди да ги убие? А защо изведнъж реши да се съблече и да се къпе? В този момент

получих обаждане от министъра. Дадох сака на Петренко, за да го изследва и тръгнах към министерството.

Началникът беше в смачкано състояние, явно не само аз бях недоспал. Не се беше избърснал през нощта, нито си беше сменял ризата. Имаше жълти влажни петна подмишниците. „Нали Ключът е Трифонов?“, с това започна разговорът ни. Обясних му, че след последните събития е много трудно да се каже. Има вероятност последната жертва да е успяла да избяга от мястото, където е била държана. Трифонов все пак не е в състояние да я спре.

Попита ме каква е тази храна за котки в сака. Казах истината — не знам. Досега не е имало и помен от подобни неща. Изказах предположение, че с това може да е хранил жертвите си. Веднага се опровергах — в стомасите им Петренко откриваше нормална храна. Човекът от гарата може да я е взел за из път. Кой знае?

Попитах го какво е положението с хората, които се опитаха да убият Трифонов. Този опит доказва версията му за полицейското ОПГ. Той ме погледна с кървясалите си очи, искаше да каже нещо, но не успя. В кабинета нахлу заместникът му с още четирима полицаи. Арестуваха го. Изведоха го, останахме аз и новият министър.

Обеща ми награда за това, че съм разкрил престъпната организация и съм помогнал да вкарат предшественика му в затвора. Попита как се развива делото на Ключа, пак отговорих честно — зле, много зле. Каза ми да си почина и ме помоли да напусна помещението.

В управлението заварих Петренко и Жени, които ме посрещнаха притеснени. Мислех, че става дума за Травестита. Такова е било и заниманието на жертвата, но грешах. Попитаха ме какво съм правил през нощта. Казах им, че съм спал. Оказа се, че Жени се е върнала вкъщи около два. Колата ми я е нямало пред болка, бил съм заключил вратата и с втория ключ. Никога не правя така.

Върнах се у нас към един, колата оставих точно пред входа, където я намерих сутринта. Резето също не беше заключено, когато излизах. Петренко ми каза, че имам нужда от почивка. Жени ме гледаше с безпокойство. Каза, че докато сме били в командировка с Георги, той е забелязал същите странности в поведението ми. Лампата на стаята ми е светила късно през нощта, виждало се е движение зад завесите. Сутринта съм се оплакал, че съм спал цяла нощ, но не съм

успял да си почина. Спомних си този разговор. Мисля, че двамата преувеличават.

Дойде Георги, който бе много развълнуван и обяви, че Травеститът е зеленчук. Нито приема, нито предава. Петренко му беше казал за песента, която чухме и бе направил предположение, че е реагирал на нея. Оказа се прав. Всеки път, когато Георги му пускаше Vogue, Травеститът започваше да се къпе.

Първо се събличаше, после започваше да търси вода. Ако не откриваше, започваше просто да се търка. Стараеше се да спазва ритъма. Планът е да му дадем лекарства, които да възбудят мозъка му, да го върнем на гарата и да се опитаме да го накараме да ни заведе там, откъдето е дошъл. Надяваме се, че ще проработи. Нужно е малко време да си почине и да се уталожат нещата, за да се случи всичко спокойно.

В момента лицето му, както и цялата сцена с къпането пред гарата се въртят абсолютно навсякъде. Някои хора му се подиграват по жестокия начин, който позволява само интернет. Ако знаеха истината, въобще нямаше да им е толкова забавно. Не сме давали информация за състоянието му.

В обедните новини говорителят на правителството заяви, че Вътрешното министерство има нов шеф. Старият бил подал доброволна оставка. Към този момент давал показания по обвиненията на Трифонов в следствения арест, където е задържан.

Самият Трифонов в сутрешното си интервю е представил нещата така, че обвинението му за двайсетте убийства е било опит да бъде обявен за маниак и ненормален. По този начин министърът е искал да предпази себе си от всички неща, които би разкрил пред обществеността. Не пропусна надълго и нашироко да опише опита за убийство. За мен нищо не каза — нито за това, че го арестувах, нито че му спасих живота. Сигурно по този начин ми се отблагодари за второто.

Следобед получихме резултатите от първите изследвания на консервите от сака — най-обикновена котешка храна. От евтината. Нищо интересно нямаше в нея, на една от консервите бяха открити мои отпечатъци. Най-вероятно съм я извадил, когато съм отворил сака. Не помня такова нещо, но друго обяснение няма.

В това време Георги пускаше различни песни на Травестита в опит да открие на какво друго реагира. Йосиф провери шофьора на кабриолета — нищо.

Към четиринайсет часа в медиите започнаха да появяват компроматите, които бившият министър бе събирал през годините. На всеки половин час по един. Към шест и половина вечерта знаехме, че любимата сексуална роля на премиера е „лошо прасенце“. Имахме кадри на това как лидерът на едната от най-големите опозиционни партии проиграва 500 000 на карти, а този на другата — шмърка кокаин от циците на Мата Хари. Народът научи, че един от най-върлите природозащитници е фен на сафаритата, а вицепрезидентът е педофил. В деветнайсет часа над сто хиляди души излязоха на протест с искането цялата политическа класа да си ходи. Слоганът на протеста бе „Чао, чао, педали!“.

Гледах тези новини в управлението на фона на Мадона, Вилидж Пийпъл и Елтън Джон. Мислех, че ако не бях отишъл да говоря с Трифонов снощи, сега всичко щеше да бъде спокойно. Нямах да има компроматна война, а единственият ни проблем щеше да си бъде Клюна. Мечтаех той да бъде единственият проблем. Сега цялото общество се страхуваше, искаше възмездие и беше на ръба на масови безредици.

Те настъпиха в двайсет и три часа. Целият град бе на улицата. Опитът да бъде изведен вицепрезидентът от сградата на булевард „Свобода“ 10 се оказа неуспешен. Стигна се до бой, няколко коли бяха обърнати и запалени. Витрините на близките магазини — изпочупени. Близо до сградата на президентството има кафене, чиито маси и столове бяха извадени на улицата. Те полетяха към охраняващите полицаи. За щастие нямаше тежко пострадали. Ситуацията е патова.

На практика народът няма на кого да даде властта. И опозицията и управляващите са подложени на абсолютно заслужени гонения. Май трябваше да оставя Трифонов да умре. Тогава щях да се самобичувам, да се мразя, но това щеше да си е само мой проблем. Сега цялата държава се тресе. За мен е по-добре да живея някъде, където има стабилно управление и негова ясна алтернатива. Иначе настъпва анархия, хората не могат да се самоуправляват. Винаги, когато са опитвали са получавали кръвопролитие. Сега и аз не мога да си върша

работата. Силната и стабилна система е гарант, че престъпленията ще бъдат разкрити. Факт е, че тя отдавна е безпомощна и слаба.

Ако всички камери в депото, където открихме Боб Марли бяха изправни, щяхме да хванем Клюна още тогава. Системните грешки са позволили на директора вместо тях да си купи кола.

От друга страна, ако бях оставил Трифонов да умре, никога нямаше да разбера, че може да се стигне до тук. Морално би трябвало да съм доволен от развоя на събитията. Спасих един престъпник, който повлече към дъното друг престъпник. Вторият, за да не остане поназад, реши да повлече още хора. Съвсем нормална практика в техния свят. Тия обаче срутиха държавата. Още не мога да повярвам какво се случи.

Дори не знам върху какво да се съсредоточа — върху Клюна или върху историческите събития, които се развиват пред очите ми? Та аз съм част от тези събития. Заедно с Петренко ги предизвикахме. Като помисля, че след като запали чергата на цялата политическа класа, този човек изследваше котешка храна, намерена в сака на трепаниран травестит. Животът е много, много странно нещо.

А връзката ни с Жени? Като ми каже, че отива в леглото не си представям как след десет минути ще скоча отгоре ѝ. Мисля си колко ще ми е приятно да я усещам до себе си, когато заспивам. Нормално ли е това? Тя се безпокои за мен, вече е решила проблема с баща си. В момента я чувам как си мие зъбите. Той сигурно сега си има други грижи, като нищо утре и за него може да изникне някой компромат. Мисля, че изпитвам платонични чувства към нея. Сигурно заради физическото ми състояние. Психиката също започва да поддава на натиска.

Първоначално се стреснах, че Петренко знае за нас, но няма как да е иначе. Той е ментор на Жени, а и е достатъчно наблюдателен. За щастие не си пада по клюките и не е казал на никого.

А Травеститът? Едва ли е избягал, бил е пуснат. Клюнът е бил ядосан от бившия министър. Той толкова убедително твърдеше, че Трифонов е серийният убиец. Най-вероятно е искал да го опровергае. Как така някакво ченге ще обере неговите лаври? На средновековния лечител или там за каквото се мисли.

Опитвам се да направя равносметка на всичко, да го подредя и оценя. Не мога. Не ми се получава да определя степента на важност на

всяко събитие по отделно. Общата картинка ми е неясна. Въпреки всичко нещата, които най-много ме изплашиха в цялата тази връва бяха две. Първо — твърдението на Жени. Тя няма защо да си измисля подобни неща. Второ — когато се върнах вкъщи открих, че нямам храна за Бишкот.

12.05

Аз също не знам откъде да започна, Кука. Явно си приличаме, защото също като теб изпитвам смесени чувства. Исках да ви шокирам, успях, но само за няколко часа. При това не по начина, който очаквах. Не мога да повярвам, че има месо което се подиграва на Нубийската Принцеса. Това е толкова противно и антиестествено, че ми се повдига. Да, цинични сте, кретени сте, но от вашата камбанария животът ѝ е трагедия. Аз никога не бих си позволил подобна реакция спрямо себеподобен. Да, ирония, сарказъм, унижение — няма проблем, но в определени обстоятелства. Никога в такива! Вместо аз да му разкажа играта, месото започна да шокира мен.

Не мога да си обясня кое чак толкова го напрегна, че излезе да сваля правителството? Да не би и вие да не обичате да си играете в леглото? Премиерът се възбужда като грухти, какво толкова? По-добре, отколкото да се възбуждаше от трупове или да имаше моя проблем със секса, не мислиш ли?

А корупцията? Все едно самото месо не предлага дребни подкупи, за да си спести едно разкарване до пътната полиция? Или да си узакони нещо малко? Сигурно е убедено, че ако беше на мястото на политиците, нямаше да прави така. Първо да помирише властта, да усети как се чувстват те, тогава да говори. Вече писах за материализма, оттам ви идват проблемите. На месото никога не му стига, иска още и още. То храни маниите и комплексите си по този начин. Когато докопа влиянието и силата, естествено, започва да ги употребява. А като пукне какво? Погребват го с почести и после милиони на драго сърце биха се изпикали на гроба му.

В огромното си болшинство месото е такова. Дали ще става дума за пари, за дрехи, някакви предмети — материализъм и егоизъм. Дори не може по достойнство да оцени придобивките си, камо ли да ги приложи с някакъв смисъл. Както и да е, огорчен съм от развитието на събитията.

И ти, тъпа Кука такава, не помагаш кой знае колко. Докара ми тая пикла на главата и сега трябва да се крия като ученичка, когато работя. Не стига, че твоето жалостиво поведение все повече започва да ме дразни и изморява, сега и тази. Разбирам, че си слабичък и искаш да усещаш друго място, което да те успокоява, ама имай мярка!

Май сгреших, че не ти спретнах една пълна програма. Драйфане — припадъци — частична амнезия. Четката й за зъби вече е в банята, онзи ден ми трябваха двайсет минути, за да открия сатъра си. Бях го сложил в шкафа зад тенджерите, а тя го преместила при вилиците и ножовете. Това е някаква антисанитария! Режа месо с този сатър! От друга страна няма как да знае какво правя с него. И вместо, Кука, да се постараяш по някакъв начин да ограничиш нейното присъствие тук, ти й даде ключа и за резето. За жалост нямаш ни най-малка представа до какво могат да доведат действията ти. Вече ти правя открити намеци!

Защо не взе поне една консерва за Бишкот? Тази нощ пак го храни с гранули, това въобще не е полезно. Той все пак е малък хищник, трябва да яде и нормална за вида си храна!

Губиш контрол, просто губиш контрол. Объркваш и мен по този начин. Вече не мога да преценя дали реакциите ти са пропорционални на събитията, които се случват наоколо. До каква степен са правилни мислите ти? Доколко си адекватен? Живееш в тотално прогнил свят, в който царят беззаконие и корупция. Оплакваш се от тях и в момента, в който ти и месото имате шанса да промените нещо ми говориш за стабилност.

Ехо, нормален ли си? Изплаши ли се? Или ти е по-лесно да мрънкаш, а когато ножът опре до кокала и имаш реална възможност да построиш по-добър живот, просто казваш „Не“? Не съм очаквал подобно нещо от теб. От всеки друг — да, но от теб не. Всеки ден виждаш ужасяващи неща, жертва семейния си живот, социалните контакти, психическата си стабилност, за да си това, което си. Откакто се помниш водиш борба със себе си, за да бъдеш справедлив. Виждаш хора в серийните убийци, изнасилвачи и другите изроди. С дребни изключения си месо за пример. А сега? Щяло да бъде по-добре ако беше оставил да убият Трифонов. Фрапираш ме, честно казано.

Аз нямам общо с вашия социум, смятам, че съм успял да се изградя като личност извън него. Имам постижения и поражения зад гърба си. В началото мислех, че изолацията е проклетие. После

осъзнах, че е дар. Намирам се извън вашата ценностна система, не възприемам ограниченията, които ви налага месото. Виждам колко сте лицемерни, страхливи и продажни. Чета тези неща в думите ви за чест, дълг и достойнство. Борбите ви са безсмислени.

Нивото, от което гледам на вас, е друго. Много рядко се е случвало обикновено месо да се издигне до него. За да успее, то трябва да извиси мисленето и желанията си на космически честоти. Ако успее да го постигне, то цената е отритване от социума ви. В най-добрия случай на него гледат като много умен, но странен човек. Някои меса странят от него, други се страхуват. Трети си мислят, че не става за нищо, защото не изповядва ценностите им. Те, естествено, са материални или някакви химери, чието съществуване е едnodневно. Тези хора всеки ден гонят едно и също и се превръщат в хамстери, въртящи колело. Четвърти го уважават заради постиженията му. Картиката на живота му, обаче е много, много тъжна. То трудно намира себеподобни, обществото го отвращава с тъпотата си. Това извисено месо е принудено да живее с масата и плаща огромна цена за това.

Аз съм привилегирован от тази гледна точка. Никой не знае за мен и не съм обременен от съжденията на околните. Мислех, че и ти си такъв. Че се бориш за един по-добър свят, в който царят правдата и справедливостта. Общество, чиято чиста структура помага на отделния индивид да отвори напълно потенциала си и по този начин да помага на всички. А какво се оказа? „Трябваше да оставя Трифонов да умре, а после да се мъча. Поне щеше да има стабилност.“ Жалък, обикновен, лицемерен червей. Пред очите ти нараства справедлив социален бунт, а ти се самобичуваш, защото си го запалил без да искаш. Единственото ти желание е да ме хванеш.

Спокойно, аз сам ти се поднасям на тепсия. Резултатът от това ще бъде, че ще ни опишат в няколко учебника по психиатрия и криминалистика. Ще снимат няколко документални филма и край. А тук без да искаш получи шанса да участваш в Промяната. Презирам те. Знаеш ли на кого ми напомняш? С тази разлика, че тя си носеше кръста.

На Гертруда, месо номер седемнайсет. Посветих я на това да разбере дали тлъстините на дебилите хора са същите като тези на слабите. След като я пречистих трябваше да намеря оптималния

вариант, за да извлека от нея маста. Действах по описания от теб начин, за да не нарушавам структурата на тези тъкани. Сравнявах с проби както от Сивчо, така и от Жената Каучук. Забелязах доста големи разлики в плътността и вкуса на месото. Ако при Сивчо нещата напомняха на обикновен бекон, при Жената Каучук ставаше дума за пилешко, то при Гертруда положението бе доста по-неприятно. Тлъстините бяха в пъти по-плътни, а миризмата и вкусът им напомняха нещо застояло. Как точно се е получил този ефект не мога да кажа със сигурност. Според мен причината е, че са се трупали с десетилетия. Впоследствие тежестта, която сами са оказвали върху себе си ги е сгъстила.

Мускулатурата ѝ бе развита доста добре, въпреки че не си личеше под тлъстините. Това ме учуди, защото не е логично. Също така обърнах внимание, че ставите ѝ са много изхабени, както и кожата на стъпалата и глезените. Знаех, че приживе е била готвачка, но не бях наясно с пълната ѝ история. Докато я разследваше, успях да науча доста за живота ѝ и тогава се нарисува цялата картинка.

Самотна майка с две деца, готвачка в Трудововъзпитателно училище. Семейството ѝ е страдало постоянно от липса на пари. Затова с всички правди и неправди се е опитвала да осигури щастливо детство на децата си. Била е постоянно в движение, за да търси дрехи и играчки. Храна е носела от работното си място. Не е почивала години наред.

Това обясни силната ѝ мускулатура, месото ѝ се е развило така не само, заради голямото натоварване. Съзнанието му е дало установка за пълна мобилизация с цел отглеждане на потомството. Най-вероятно не са били редки случаите, в които не е дояждала, за да има храна за децата ѝ. Наваксвала е липсите на работното място. Месото, заради абсолютно нередовния хранителен режим и огромния стрес, рефлекторно е трупало запаси.

За пример ще ти дам Бишкот, в началото той не беше сигурен, че ще има постоянен достъп до храна. Затова изяждаше всичко, което му сипваше в паничката наведнъж. После го повръщаше. Когато се убеди, че храна винаги ще има, започна да си хапва по малко.

Месото на Гертруда никога не е било сигурно кога ще яде пак. Затова е трупало. Спомняш ли си, когато отиде да разпитваш сина и дъщеря ѝ, за да разбереш дали са забелязали нещо подозрително? И

дватамата се правеха, че нямат майка. Синът беше станал мениджър, имаше жена и дете. Сподели, че има много проблеми — ипотeka, кредит за колата. Трябвало да уредят детето в детска градина. Затова не бил поддържал много силна връзка с майка си.

Дъщерята? Опитваше се да пробие в средите на Лоло. Беше си сложила силикон в устните и спестяваше за добавка към гърдите. Въобще не ѝ се занимаваше да говори за жената, която я е родила и отгледала. Спомняш ли си как те гледаше и се опитваше да разбере какво би направил за нея ако преспите? Мисля, че дори за момент си е представяла как благодарение на осигурената от теб протекция е станала бос на мафията. Тъпа патка. Истината за живота на Гертруда разбра от сестра ѝ.

Когато мислех как да ти я поднеса, исках да бъде нещо достойно за нея, все пак месото си има таван на възможностите, но не исках да е иронично. Затова я укрепих със стиропор и я сложих в студентския стол. Доста по-престижно място за работа от ТВУ-то. Направих всичко това без да знам подробностите за нея.

Ядосвам се на малките разглезени копеленца. Майка им си е изтрила ставите, за да не им липсва нищо, а те са я зарязали да се оправя сама. Мисля, че постъпих правилно. Ще си призная, че докато слушах историята ѝ, мислех, че съм усетил колко е била тежка по време на опита. После разсъдих трезво и осъзнах, че греша. Все пак няма как готвач в ТВУ да е имал хубав живот. Най-малкото ако децата ѝ бяха нормални, нямаше да продължава да работи там.

Знаеш ли защо ми напомняш на нея, Кука? Защото се стараеш за някакво месо, което не е благодарно за усилията ти. То те мрази и срамува от теб. Да, месото се срамува от ченгетата си. А ти си даваш живота, здравето и разсъдъка за него. Сега, когато получи шанс да промениш нещо, съжаляваш за това. Искам да подчертая, възможността ти е изключителна. Тя не е продиктувана от омраза, нито от жажда за възмездие или власт. Тя е чиста, неопетнена от елементарните чувства на месото. Можеш да я използваш със спокойна съвест, без капка съжаление.

Ако решиш, че трябва да се намесиш в събитията по някакъв начин. Да оглавиш своите честни колеги, например, аз ти обещавам, че ще преустановя експериментите си. Обещавам, че ще ти помагам и ще се превърна във вътрешния глас, който те окуражава и подкрепя.

Искам и ти да станеш част от историята, защото аз вече съм. Тогава наистина ще сме уникален случай. Ако обаче продължиш да се държиш като червей, ще те смачкам.

17.05

Напоследък съм занемарил физическото си състояние. То е ужасяващо и главоболията ми не спират. Заради всички събития, не ми остава време да мисля и за това. Усещам болките и неразположението си, като фон, който постоянно шуми в цялото ми тяло. Дори не се замислям колко бих издържал така. Просто се движа по инерция. Безпокоя се от това, което се случва в главата ми. Пак сънувах кошмара с железния саркофаг.

Този път, когато отворих ковчега вътре видях мъжко полуразложено тяло, легнало по очи. Опитах се да го обърна, но не се получаваше. Хванах го за едната ръка и я издърпах, тя се откъсна. Използвах я като лост, подпъгнах я под трупа и успях да го повдигна. Лицето на мъжа бе жива чумна маска. Той ме погледна с огромни, изцяло черни очи и молейки се каза „Спаси я! Спаси я!“. Не знам какво да мисля, нито какво означава това. Най-вероятно съзнанието ми си играе с мен. Ключът съвсем е влязъл под кожата ми.

Ситуацията в страната е все така напечена. Протестите продължават. Държавата е спряла, всички са на улицата — офисни работници, превозвачи, продавачи, учители, спортисти, дори чиновници. Затворниците също протестират. Опитаха се да организират бунтове, четирима загинаха. Претекстът им е борба срещу кучешките условия за живот в пандиза и полицейския произвол.

Правителството още се държи, президентът също. Вицето подаде оставка, за да не го арестуват докато заема поста. Опозицията сега е по-ниска от тревата, няма как иначе. Те имат привилегията да се крият, защото не заемат видни позиции. В момента ролята ѝ се изпълнява от неправителствени организации, които продължават да са все така неадекватни. Някои защитават работниците, други са издигнали лозунги в подкрепа някакви интелектуалци, които искат властта. Това последното дори не мога да си представя как би могло да се осъществи. Поне не с нашата интелигенция. Много са изнежени, слаби, безхарактерни.

Естествено, най-силно се чуват гласовете на богатите НПО-та. Тези, които си имат цели медии, или водещи и редактори в медии. В момента всеки се опитва по някакъв начин да повлияе на положението. Ситуацията е едно много своеобразно безвластие. Официално има премиер, има правителство, има парламент и президент. На практика никой не ги слуша и единственото, което контролират са шофьорите на служебните автомобили. Това не им пречи да се стараят да упражняват максимално, според възможностите си, властта която имат.

Новият ни министър реши да направи проверки във всички управления. Засега заобикалят мен и екипа, но какво ще стане в бъдеще никой не знае. Не се наемам да правя прогнози. Интересното е, че засега са сменени хората само на три ръководни позиции. При все това министърът от сутрин до вечер твърди, че реже главата на гущера, а не опашката. На по-ниските нива положението е наистина зле. Полицаяте също стачкуват, съответно верните на властта колеги правят списъци с несъгласните. Проверяват се всички дела, архиви, хранилища. Правят се подробни описи. Поставени сме в ситуацията на напушалки, които биват тарашени в парка. Лошото е, че всяко провинение се вади на бял свят и тиражира в медиите. Нещата, които не излизат се пазят в папки за после.

Разбирам, министърът трябва да покаже, че се бори с корупцията. Но ако продължава в същия дух хората съвсем ще загубят страха си от нас. Ясно е, че не ни уважават, особено след последните събития, но поне ги е страх. Сега постоянно научават за колеги, които са взимали мизерни подкупи. Наистина мизерни — кутия цигари, например. Любопитно ми е, когато дойде моментът, в който положението излезе извън контрол, той е неизбежен, кой точно ще пази обществения ред.

Компроматите, които бившият министър изля върху обществото спряха едва два дни след ареста му. Разходи се по абсолютно всички, включително шефове на тайни служби и чужди посланици. Не подмина и НПО-тата, свързани с тези посланици. Сред тези организации настана огромна олелия, впрегнаха целия си ресурс, за да разкарат мерника от гърбовете си. Успяха, трудно, но им се получи.

Службите, обаче понесоха съкрушителен удар. Оказа се, че се занимават с всичко друго, но не и с националната сигурност. Организирали са контрабанда на наркотици, цигари, стоки от Китай,

хора, оръжия, гориво — всичко. Създавали са офшорки, фирми — бушони, използвали са техническия ресурс за събиране на компромати и подслушване. Харчили са огромните си бюджети за идиотски неща.

Един анализатор, зададе резонния въпрос: Защо държавата им дава толкова много пари, при условие че и сами се оправят прекрасно?

За да се обезопасят шефовете на тези ведомства, започнаха постепенно да пускат информация за военните. Ако можеха, щяха нас да ударят, но нашата къщичка се запали преди тяхната.

Положението е такова, че всеки излива помия върху другия, само и само по-бързо да забравят за неговите издънки. Никой, обаче не усеща, че изливат всичко това върху хората. В един момент, който приближава много бързо, на тях ще им писне и ще започнат да колят и бесят. Първата кръв отдавна бе пролята, сега почти всеки ден има пукнати глави и счупени носове. Допреди месец си мислехме, че революциите вече са невъзможни.

Системният контрол е тотален и над всички — финансов, силов и технически. Оказа се, че не е точно така. Тези лостове работят, само и единствено когато на някой му пука за тях. Сега на никой не му дреме — цялата система, целият живот на хората, усещането за сигурност и спокойствие, гласовете им. Всичко се оказа една лъжа.

Очаквам всеки момент да се появи стихийен лидер, който ще ги поведе. Предполагам, че ще бъде или кадър на службите, или храненик на НПО. Каквото и да стане едва ли нещо ще се промени кардинално. Човекът ще запретне ръкави, ще започне да работи, ще отвлече фокуса на обществото върху себе си, а в сенките ще продължи да се случва същото, което и досега. Постепенно нещата ще се уталожат, тогава най-вероятно ще започне тиха чистка и всички ще са доволни. Новата власт, защото завзема територии, а старата — защото ѝ е разрешено тихомълком да се оттегли, прегрупира и превърне в опозиция с надежда някой ден отново да заеме високите кабинети на администрацията.

Отношението ми към цялата история е отдалечено. Да, ние двамата с Петренко бяхме хората, които бутнаха първата плочка домино и заради нас се стигна до тук. Но си имаме работа и искаме да водим спокоен живот. Въобще не желая да участвам в безредици. Отгоре на всичко най-важният проблем за мен в момента е Ключът. Не ми се мисли какви ги върши сега. Толкова много хора са навън, движат

се по малките часове на денонощието. Улиците са пълни с жертви само за него. Сигурно се чувства като на прием в кралски двор.

Опитвам се да предугадя ходовете му, но вече е абсолютно невъзможно. Този наистина може да се отърве от закона. Преди да открием Мълнията, бях сигурен, че ще го хванем рано или късно. Имаше установен почерк и проявяваше еднотипни навици. После се оказа, че грешим и се появиха още девет коренно различни убийства. Тогава извадихме късмет с Големия Пагон, започнахме да контролираме всички места, на които би могъл да остави жертвата си. И какъв беше резултатът? Смени тактиката, а сега вече ги пуска и живи. Как да го търсим по дяволите?

Големият пагон, между другото, стана заместник-министър. Извика ме в кабинета си и ми обясни, че положението е много тежко. Половината му хора протестират, другата половина негодува, защото работата се е увеличила драстично, а парите — не. Отрязва ме, накратко казано. Не пропусна да отбележи, че работата с мен му е харесала и е била ползотворна. Показа ми снимки, на които с Жени се чукаме. Какво им става на всички, когато седнат в тия столове? Намекът беше разбран. Благодарих за помощта и напуснах кабинета му.

Ще си мълча за всичко, свързано с него. Не искам Жени да продължи да страда. Едва успя да изглади отношенията с баща си. Ако в медиите се появят тези снимки, ще излезе, че богатото момиченце чука шефа си, за да издигне в кариерата. Това тотално ще срути репутацията ѝ, а баща ѝ съвсем ще се вбеси. Кой знае каква глупост може да направи.

През цялото време се старае да изглежда идеален. Не мога дори да предположа какво е коствало на Жени да го успокои. Като го гледах да се обяснява по телевизиите и в обширни интервюта за вестници и сайтове ми беше жал за него. Разбирам го. Цял живот е градил репутация, старал се е да бъде свръхчовек и в един момент се появи някаква истеричка и хвърли огромна сянка върху труда му. При това тази истеричка е една от прищевките на свободолюбивата му дъщеря. Такива хора имат особен праг на търпение. В някои отношения са най-коравите и издръжливи копелета на света, в други се разпадат като изсъхнали листа. Могат да издържат загубата на цялото си състояние и за отрицателно време да го възстановят. Ако обаче някой от близкото обкръжение им противоречи или усетят, че губят авторитет става

лошо. Вадят автомат и започват да стрелят, докато не свършат патроните.

Опитах да разбера от Жени как е успяла да оправи отношенията с него. Искях да ми сподели, за да ѝ олекне. Каза ми, че майка ѝ ѝ е помогнала и нищо повече. Сигурно са сключили някаква сделка. Не мога да преценя как точно се е отразило това на Жени. След като се справи с проблемите си, започна да се безпокои за мен. Много му се събра на това момиче. Надявам се, че скоро нещата ще се оправят. Хубавото е, че засега никой от Вътрешна сигурност не ни безпокои.

На фона на цялата ситуация, нашият отдел е остров на спокойствие. Йосиф продължава да търси информация за Травестита. Трудна задача, защото след като завършил училище, веднага започнал да се занимава с проституция. Пътувал е няколко пъти в чужбина, за да работи, връщан е обратно. Лежал е в затвора за кражба и за средна телесна повреда. Това е цялата документация за него. Нито е бил обявяван за издирване, нито е плащал данъци и осигуровки. Черно петно в системата.

Заради това на Йосиф му се налага да разпитва негови колеги. Като се има предвид, че е изчезнал преди има-няма три години, много малко от актуалните жрици си го спомнят. Да се разбере кои са били постоянните му клиенти, дали е имал врагове или нещо такова — абсурд. Йосиф упорито се опитва. Не може да му се отрече.

Преди няколко вечери ни показа обява в интернет на една дама, която определено си заслужаваше парите. Петренко използва новия си любим лаф „Ще ѝ правя задника да свири на папуняк“. Йосиф поясни, че това е единственото място, което можело да свири. Въпреки всичко се опитваме да се забавляваме.

Иначе той си изигра ролята на пушка, окачена на стената в първо действие. Преди няколко години щях да му се ядосам, може би дори щях да му налетя на бой. Сега гледам по-спокойно на ситуацията. Наистина Йосиф предаде службата, предаде и работата ни. Но не му се сърдя, гледам на него като на проститутките. Ако ги посещаваш, знаеш, че рано или късно ще лепнеш нещо. Ето че и неговият трипер се обади. Неприятно е, че нямахме избор за това дали да работим с него или не, но тук вина има системата. Той се възползва от нея по същия начин, по който го правеше и Трифонов.

На Георги никак не му е лесно. Продължава да налучква песни, с които да провокира реакция у Травестита. Засега, освен Vogue е открил, че от песента Mr. Boombastic получава ерекция, The Bad Touch на Bloodhound Gang го кара да застава на четири крака, а при Never gonna give you up започва да чисти. Отказал се е да търси каквато и да е логика, просто налучква.

Понякога отивам при него в болницата, за да му правя компания и да послушам музика. Бях там, когато открихме песента за чистене. Георги се зарадва, но когато Травеститът тръгна да изхвърля системата, която му влива хранителен разтвор, побърза да спре музиката. Иначе през останалото време не реагира. Не яде и е много, много отслабнал. Опитвахме се да го нахраним, но не се получава. Затова му е нужна системата. Заспива от изтощение, винаги в седнало положение, въпреки че си има легло.

Според нас, Ключът е закодирал с песни дори режима на съня му. Петренко се възхити на тази идея, защото така жертвите могат да се грижат изцяло сами за себе си. Следователно, убиецът може да ходи по-рядко в бърлогата си.

Реакциите, които има Травеститът — ерекцията и заставането на четири крака, подсказва, че Ключът го е използвал като секс роб или робиня. Това е първата индикация за каквато и да е сексуалност у него. Надяваме се Йосиф да постигне някакви резултати в търсенето си. Според мен ще му е трудно. Въпреки установеното мнение, клиентите на травеститите са съвсем нормални хора. Някои имат семейства, деца. Просто обичат жени с пишки. Естествено, има изключения от правилото и точно тях се надявам, че Йосиф ще открие. Погледът на Травестита сякаш е празен. Опитах се да го раздразня, да предизвикам нещо — не. Гледа през мен и не реагира.

Чувствата ми през изминалия период са смесени и е трудно да ги опиша. Изпитвам вина за ситуацията в държавата. От друга страна е ясно, че рано или късно това щеше да се случи. Нямах да е толкова мощно, паникьосано и хаотично, но щеше да назрее моментът за тотална промяна.

Шокиран съм от поведението на политиците и новите началници. Изплашени са и усещат, че краят е близо, но действат по старому. Изглежда методите им са вкоренени на инстинктивно ниво и каквото да е случва не се отказват. Дори обратното — стават по-

яростни, по-напористи, жестоки и безочливи. Мисля, че философията им е „Видяхме какво стана с тези преди нас, значи трябва да сме по-брутални и по-крадливи. Така поне, когато ни застигне същата участ ще имаме достатъчно.“ Необяснимо е. За щастие не изпитвам нужда и желание да се меся в техните игрички.

Преди години сигурно щях да направя опит да променя системата, но сега не виждам смисъл. Единственото, което мога да направя, е да помогна с възстановяването ѝ. Но преди всичко е Ключът!

20.05

Кука, ако моят живот не зависеше от твоя щях да те убия! Тъпо, безмозъчно копеле такова. Направих всичко, за да те накарам да я разкараш! Дори ти го казах в буквален текст, но продължи да си с нея. Не само това, но и беше забравил да затвориш сейфа! Тази нощ взех месото, докато спеше и знаеш ли кого заварих да чете дневничето ни? Тя ме погледна разплакана и попита: „Сега кой си?“. Отговорих, че съм Ключнът.

Опита се да ме нападне, но успях да ѝ ударя юмрук в лицето. Изпадна в безсъзнание. В това състояние я поставих на стола и я трепанирах. Използвах един от шишовете, които взимаше преди години, когато ходеше на излети с бившата си. Направих четири дупки, за да съм сигурен, че няма да може да ме издаде, когато я открият. Казвах ти, копеле, че трябва да внимаваш с нея. Сега я чакам да се събуди, имаше доста кръв, но я измих. Мисля, че дори Петренко няма да открие нищо ако тръгне да проверява.

Чувствам се ужасно, как можа да ме накараш да направя подобно нещо! Остават малко повече от две седмици, докато прочетеш дневничето и сега това! Разбираш ли, че могат да те арестуват по всяко време заради тази изцепка? Има прекалено много следи, които водят към теб. А ако открият дневничето ни? Аз няма как да го унищожа. Ти трябва да го прочетеш! Трябва да си първи. Друг — не. После ако решиш, можеш да го издаваш като книга — все ми е тая. Трябва да решим въпросите, които стоят между нас.

В момента тя седи в безсъзнание на стола. Спокойна е, красива. Има лилава синина в областта на челюстта, там я ударих, за да я приспя. Проверих — не съм ѝ избил или счупил зъб. Бишкот в момента е легнал в скута ѝ. Удря я с главичка по ръката, явно чака реакция.

Ще си призная, че колкото и да мрънках, нейното присъствие ми харесваше. Понякога нарочно взимах месото ни, за да мога да я прегърна докато спи. Топлината ѝ бе много приятна, сякаш се сливаше

с тази на нашето месо. С интерес слушах вълненията ѝ и се опитвах да прочета сигналите на тялото ѝ.

Бе много изящна, движенията ѝ бяха плавни, сякаш се носеше над земята. Дори с кецовете и суитчъра ѝ се получаваше. Тялото ѝ бе красиво не в сексуалния смисъл на думата, а в естетическия. Понякога се учудвам как можете да имате толкова чисти, изящни тела и да правите такива неща с тях. В моето разбиране бе достойна само за съзерцание, а не да си навираш пишката в нея. А борбеният ѝ дух? Бе сломена след като истеричката излезе по телевизията и наговори всички онези глупости. Въпреки това се държа, при това го направи не заради себе си. След като скъса с нея, тя потърси теб, защото очакваше опора и закрила.

В първия момент намери повече от това — откри мъж. После видя колко си слаб и реши, че за теб трябва да се превърне в това, което е нужно на нея самата. Животинската логика подсказва, че когато те е видяла в тежко положение се е включил майчинският ѝ инстинкт. Искала да те закриля. Със сигурност е имала надеждата, че някой ден ще излезеш от дупката и ще станеш онзи мъж, когото усети в първата нощ.

Логиката на съвременното ви общество, както и на досегашните ѝ постъпки обаче, подсказва, че е превъзмогнала себе си заради теб. Мисля, че е второто, което е и по-голямата и осъзната жертва. Жени бе тръгнала по много труден път, сравнен с този, който ѝ бе предначертан. Беше решила да се изгражда сама. Изправи се срещу най-важните хора — роднините си. Сигурен съм, че някои не са я разбирали, а други директно са ѝ казвали, че е глупачка. Срецна вашия ченгеджийски сексизъм. Георги, който трябваше по идея да е най-разбраният бе първият, който се опита да я изчука. Тя извоюва мястото си в екипа ви. И какво стана? Реши да се прави на твоя закрилница и се докара дотук.

Искам да кажа, Кука, че твоята помощ за нея, както я наричаш, хич не беше толкова голяма, колкото мислиш. Момичето поддържаше чистота и уют в дома ти. Готвеше и само с присъствието си подобряваше физическите ти показатели. Да, само това, че беше наоколо ти нормализираше кръвното.

В първите дни след секса, пулсът ти се покачваше при вида ѝ, но след като повлиях на нагона ти, нещата се промениха. Тя те гледаше с притеснение и съжаление, болеше я да те вижда такъв. В някои случаи

съм я хващал да разказва всякакви неща, само да те разведри и разсее. Жената правеше всичко възможно, за да ти помогне. Спомни си погледа ѝ, когато те попита къде си бил в нощта, когато ви сервирах Нубийската Принцеса? Когато го видях, разбрах, че се приближава трагична развръзка за един от вас. Тя не знаеше, просто искаше да ти помогне.

С тази цел явно е решила да прочете и дневничето ни. Как да предположи, че си толкова страхлив и не можеш да погледнеш в тъмнината? Как може да ѝ мине през акъла, че ти — ловецът на серийни убийци, този който рано или късно намира виновника, имаш Мен в себе си? Кой въобще би могъл да помисли подобно нещо? Ти самият, влюбен в успехите и мръсния си живот, не ме усещаш и виждаш. Гониш ме повече от три години, а аз с твоите собствени крака, продължавам да бягам.

Наистина ми е жал за нея, жал ми е. Вашата любов бе много красива, изградена на съпричастност, съчувствие и желание заедно да преживеете бурите от последните месеци. Рядко се среща подобно нещо, в твоя живот — веднъж. Искам да оцениш подобаващо това, което изпусна, заради егоизма си. Не трябваше да я допускаш толкова близо до себе си и проблемите си. Тя бе наранена, а поиска да се грижи за теб.

А знаеш ли колко грозни могат да бъдат отношенията между месото? Посветени единствено на задоволяването на нуждите му. И нищо друго? Знаеш ли, че има месо, които живеят само заради това?

Месо номер деветнайсет — Зайо. Вместо за него, ти предпочете да пишеш за Дженифър — месо номер осемнайсет в дневничето ни. Сигурно си усещал колко странно копеле е бил този. Уверявам те, положението беше много по-зле, отколкото си си представял. Георги вече откри сигналите за секс, които програмирах в Нубийската Принцеса. Зайо беше причината да го направя.

Взех го една петък вечер след дискотека. Гледката как разюздан петдесет и пет годишен мъж сваля пошло осемнайсетгодишни момичета не е много приятна, искам да отбележа. Този индивид бе един от най-натрапчивите чичаци. Мисля, че бизнесът му бе свързан с дограми или нещо от сорта, не е важно.

След дискотеката си тръгна сам, повика дринк енд драйв. Когато момчетата заминаха, той застана до входа и започна да си търси

ключовете. В този момент го ударих по главата, после го вкарах в багажника. Докато го карах към кочината, се събуди и започна да повръща вътре. Ядосах се и дадох повече газ. Минах с над осемдесет километра в час през един асфалтов легнал полицаи. Зайо млъкна.

Когато стигнах до медикаментозното пречистване, назначих Нубийската Принцеса да се грижи за него. Зайо получаваше ерекция от Травестита, доста лаконично име. Петренко губи тренинг. Принцесата, обаче не реагираше. Тогава реших да се опитам да имплементирам в командите и такива за секс. Първо, естествено — пасивна роля. Пусках я през два дни. В първите две седмици месото се съвкупяваше успешно, но после тази възможност у Зайо изчезна. Тогава реших да пробвам обратния вариант.

Чудиш се как научих Принцесата да получава ерекция? Много просто — направих ѝ клип с еректирали пениси, а за фон сложих сигнала. Тя веднага реагира. Ден по-късно само музиката стана достатъчна. Първия път, когато правиха секс по този начин пусках сигнала и зачаках да видя какво ще стане. Противно на очакванията ми, когато видя състоянието на Принцесата, Зайо се наведе веднага. Явно е истина това, че месото обича разнообразието. Интересното е, че след като сексът приключи, той получи ерекция и искаше да си сменят местата.

Забелязали сте, че без сигнали Принцесата не реагира, така беше и в този случай. Стоеше си изправена в стаята, а Зайо подскочаше около нея и се опитваше да ѝ го сложи, но не успяваше. Тя е доста по-висока от него. Реших да пусна мелодията за пасивен секс, за да не мъча повече месото. Знаеш, че съм хуманист. В никакъв случай не искам да издевателствам над него.

Мога да кажа, че сравнението ти с персонажите от компютърните игри от началото на века е много точно. По този начин изглеждаха и докато се съвкупяваха. Убих Зайо с примка. Вкусовите му качества мога да сравня със старо свинско месо. Доста неприятни и изхабени вътрешни органи. Черният му дроб имаше дъх на алкохол, дори и пет месеца (толкова го държах) след като спря да пие.

Забелязал съм, че хора водили подобен начин на живот — кревоугодничество, пушене и пиене на алкохол, но семейни имат доста по-приятни органи. От опита си мога да заключа, че психологическият комфорт, който дава домашното огнище играе ключова роля. Пък и те

не са крайни егоисти като Зайо. Бих използвал вашето суеверие „Каквото посееш, това ще пожънеш“, за да определя този извод. Крайното ми заключение, е, че този човек е водил доста празен живот. След себе си остави една фирма, един апартамент и една кола. Няма дори кой да ги наследи. Сигурно затова не ти е направил кой знае какво впечатление.

Успя да говориш само с майка му. Докато слушах разговора ви, разбрах причината заради която така и не е успял да надрасне пубертетското гонене на фусти. Ти си същият, между другото. Само че не къркаш по дискотеките и не преследваш лесни момичета. Опияняваш се от мръсотията, която срещаш всеки ден. Изживяваш се като рицар на печалния образ. Всъщност водиш същия живот и дори няма на кого да оставиш огризките от него.

Жал ми е за Жени, тя все още спи. Бишкот се отказа да я бутне с глава, сега се е свил в скута ѝ. Няма да лъжа, част от мен се радва от този развой на събитията. Ще ми бъде интересно да наблюдавам срещите ви оттук нататък.

Що се отнася до това, че искаш да хванеш мен и да пропуснеш историческия си шанс. Ти си глупак. Понякога за да решиш проблемите си, трябва да излезеш от тях, да направиш крачка в съвсем друга посока. Да, признавам, че в този случай, за теб винаги щях да бъда проблем. Нямах да ме откриеш, арестувах и накажеш. Но ми се струва, че построяването на нова система е по-важно от някой, който е убил двайсет месеа и трепанирал три.

Най-лошото за теб е, че когато разбереш кой съм, пак няма да имаш възможност да ми навредиш. Можеш да нараниш само себе и тялото си, аз ще си тръгна в момента, в който ми писне да гледам агонията ти. Не ме разбирай грешно — не от страх, или защото ще ми е трудно да наблюдавам самоунищожението ти. Просто ще ми омръзне. И без това цял живот те гледам и изучавам.

Единственото което ме изненадва, и то не много често, са реакциите ти. Какъвто и начин за борба да избереш срещу мен, най-вероятно ще се лишиш от възможността да реагираш както си искаш. Но можеш и да ме изненадаш и да избереш симбиозата. След тази вечер се чудя дали аз я искам. Много ми е мъчно за Жени. Искам да ти призная, че тя е една от малкото, на които спрях да гледам като на месо. Сигурно, защото успя да се сближи с теб по този различен и

необикновен начин. Сега това не е важно, трябва да измисля къде да ти я сервирам, Кука.

22.05

Той посегна на Жени! Мръсното копеле трепанира Жени! Открихме я в същото състояние, в което беше и Травеститът. Жива е, може да се движи. Появила се близо до околвръстното шосе в квартал „Секвоя“. Ходела е по улиците, после излязла на големия булевард, който води към центъра. Застанала в най-лявото платно и зачакала. Чудо е, че е останала жива. Един шофьор я видял, спрял, отвел я е до бордюра и се е обадил в полицията. Докато чакали колегите да дойдат, се опитала да излезе на пътя още няколко пъти. Според човека, който я е спасил, е искала да се самоубие.

Полицаяте са я прибрали и не са открили документи. Не е могла да се представи. Държали са я четири часа в клетката на районното с надеждата някой да я потърси. Когато това не се случило, извикали медицински екип, който да реши какво да прави с нея. Откарали я в психиатричния диспансер. Малко по-късно главният лекар я е посетил и забелязал сходството между травмите ѝ и тези на Травестита. Обадил се на Георги, с когото се консултирали по случая.

Отидох лично и я прибрах. Когато ме видя, очите ѝ светнаха. Разпозна ме, за момент се успокоих. После се нахвърли върху мен. Наложих се санитарите да ѝ бият успокоителна инжекция. Изплаших се, реших, че ме обвинява за случилото се. После предположих, че иска да ми каже кой е Ключът. Видяла го е. Въобще изчезването ѝ беше много странно. Вечерта на двайсети си легнахме заедно, а когато се събудих вече я нямаше. Беше подредила и измила всичко, преди да излезе.

Колата ѝ беше пред блока ми, но тя често ходеше на тренировки с метрото. Мразеше задръстванията рано сутрин. Разбрах, че е изчезнала към обяд. Не дойде на работа и започнах да звъня на всичките ѝ приятели, които познавам и на семейството ѝ. Никой не знаеше къде е.

Първата версия, която роди стресираната ми глава, беше, че Ключът е проникнал в дома ми. Тя го е усетила, после са се

сборичкали. Като изключим белезите от трепанацията, нямаше други дълбоки рани. Всички останали травми бяха охлузвания, имаше счупени ребра, но нищо което да оставя значителни кървави следи.

След като я е обезвредил, най-вероятно с крошетото, чиито следи си личат на челюстта ѝ, е започнал да замита следите от станалото. Абсурдно е такова нещо да се случи в съседната стая и аз да не разбера. Просто е невъзможно, колкото и дълбоко да спя. Обсъдихме тази версия с Петренко, Георги и Йосиф. Усетих нотка на завист у Георги, когато разбра за връзката ни, а Йосиф беше шокиран. В първия момент изтърва „Добре ли духа?“.

Съгласихме се, че версията да е имало борба под носа ми и не съм разбрал е невъзможна. Разказах им за съня си, успокоиха ме и казаха, че си въобразявам. Стигнахме до извода, че Жени е излязла рано сутринта за тренировка. Ключът явно е следял мен или нея, видял е удобна възможност и я е използвал. Липсата на маска, обаче опровергава това.

Той се готви изключително внимателно за всяко убийство и за начина, по който оставя трупове. Сега маска нямаше. Защо? Свършили са му? Видял е Жени случайно? Възможно ли е да се е появил имитатор? Вече цялата държава ни познава.

Накарах Петренко днес да дойде вкъщи и да направи оглед. За всеки случай. Провери всичко и не откри никакви следи от кръв или борба. После каза, че има още едно място, където е възможно да е останало нещо и убиецът със сигурност не е могъл да изчисти там. Махнахме ламината. Петренко бе прав — под него имаше няколко малки петна, които приличаха на кръв. Не успяхме да определим дали е свежа или не. Взе проби, а за еталон взе няколко косъма от възглавниците в спалнята.

Предупреди ме, че резултатите ще се забавят, защото новият министър е ударил и съдебномедицинската лаборатория. Вътрешните смятат, че срещу съответните суми са фалшифицирали кръвни проби, взети от пияни или надрусани шофьори. После провери и колата ѝ, паркирана пред нас — нищо.

Безпокои ме това откритие, ако се окаже, че Жени е била хваната от Ключа в моята кухня ще се побъркам. Възможно е, следите да са на някой майстор, който е слагал ламината или въобще да не са от кръв. Ще видим, когато излязат резултатите.

Само майка ѝ отиде да я види в болницата, жената беше съкрушена. Не обели нито дума за бащата. Мисля, че и той е в същото състояние, но не иска да се показва така пред хора. Опитах се да ѝ дам ключа от колата на Жени, но тя не ме чу. Откарах я в задния двор на управлението, защото не можех да я гледам пред дома ни.

От момента, в който намерихме Жени досега не съм мигнал. Веднага започнах да работя по този епизод. Опитах се да проследя движението ѝ. Първата камера, пред която се появява, е тази на улица „Първоюнска“ в десет и три минути. Там тя за първи път е опитала да се самоубие. Хвърля се под автомобил, но заради ниската скорост не успява да пострада много. Шофьорът слезе от колата си, провери как е, после огледа автомобила си. Изправи я и я отведе до другия край на кръстовището, после се качи в колата си и отпраши. Нито се е обадил в полицията, нито на линейка.

Следват още три такива опита за самоубийство. Първите двама разпитахме и нищо съществено не научихме, Йосиф издирва третия. Най-вероятно при тези удари си е счупила ребрата.

Аз обиколих заведенията и магазините по пътя ѝ, както и в предполагаемия район, в който е била пусната. Утре ще гледам записите от тях. Оказа се, че в този криминогенен краен квартал има малко частни камери. Повечето търговци не са сложили видеонаблюдение, защото е скъпо. Някои ми казаха, че знаят кои са всички крадци в района, както и познават тарторите им. Предпочитат да се обръщат към тях, за да решат възникнал проблем, а не към полицията. Било по-бързо и лесно.

Един даже ми обясни защо не му трябва държавното правосъдие. Първо, не си струвало за един дневен оборот да се прецаква нечий живот, второ — нещата в квартала се решават много по-лесно, трето — наказанията са много по-ефективни. Едно е да пребиеш някого, който после те вижда всеки ден и помни. Друго е да го вкараш в затвора и той да се върне оттам обучен да прави много по-големи престъпления. За жалост нямам нито един аргумент, с който да оборя тази логика.

Георги се опита да работи с Жени, но тя не реагира. Пускаше ѝ различни песни и бързо се отказа. Ключът не е имал време да закодира нищо в главата ѝ.

В светлината на събитията, които се случват в държавата и в министерството, отделът по вътрешна сигурност се захвана и с нас.

Проверяват ни за абсолютно всичко, иззеха цялата документация по миналите ни дела. Опитах да се договоря с министъра да не пипат нищо от материалите по делото на Клюна. Получи ми се само отчасти. Колегите ще имат достъп до тях, но няма да ги изнасят от помещенията ни. Обещаха да бъдат максимално внимателни.

Едно младо момиче, веднага подаде сигнал заради трупове в моргата. Беше шокирана, че не сме съобщили на близките им, че телата са открити. Възмутително било хората все още да живеят с мисълта, че роднините им са изчезнали. Да беше отишла преди три месеца да съобщи на близките на двайсет души, че има сериен убиец. Бе готова да вика журналисти и да ни разобличава. Напоследък това стана модерно.

Наложи се да звъня отново на министъра, за да я озапти. След разговора с него, тя дойде при мен и ми съобщи, че при още една изцепка ще ме попилее. За това как ще се отрази това лично на мен, хич не ми дреме. Проблемът с тази пикла е, че шумът около случая помага на Клюна. Убеден съм, че преди историята да се раздуе, не се е досещал за много неща. След като се изредиха всички да го обсъждат, да дават умни съвети, той спря да убива. Започна да ги пуска живи. Явно славата му харесва. Не мога да разбера как уж професионалисти и адекватни хора не разбират това елементарно нещо.

За щастие, поне за Жени никой в медиите не знае. Възможно е заради скандала с баща ѝ, Клюнът да я е избрал за жертва. След като имената ни изтекоха покрай истеричката, като нищо да сме станали негови мишени. Въпреки това, всичко подсказва, че е случайност — бързал е, не е бил подготвен, явно е бил нервен. Красноречиви са четирите дупки в черепа ѝ. Напоследък стана много добър и прави по една. Петренко предположи, че не е искал да я убива, а само да ѝ отнеме възможността да съобщи кой е. Затова се е презастраховал с трепанацията.

Не искам да го призная, но се ориентирам и по съня си отпреди няколко нощи. Бе толкова истински, сякаш наистина бях в този гроб и наистина Клюнът ми говореше. Тази вечер отидох при нея. Когато влязох в болничната стая, тя се изплаши и пак се опита да ме нападне. Излязох, а санитарите отново ѝ инжектираха успокоително.

Едва когато седнах на седалките в чакалнята, осъзнах колко много ме боли от това. Плаках. Аз съм виновен за съдбата ѝ. Не

обърнах внимание на съня си, реших, че психиката ми съвсем се пропуква. Оказа се, че правя най-голямата грешка в живота си. Сега тя ме обвиняваше за това. И с право. Спомнях си как лежахме заедно и гледахме филми, как си готвехме и се шегувахме един с друг. Умиротвореното ѝ лице, докато галеше Бишкот. Начинът, по който ме подкрепяше, когато ми беше лошо. Раздразнението от баща ѝ, както и опитите да се сдобрят. Беше успяла да постигне някакво разбирателство с него, а сега?

Онзи поглед, когато тирбушонът падна на пода. Начинът, по който се извиваше тялото ѝ, когато правехме секс. Физиономията ѝ, когато ѝ ставаше лошо и отиваше да повръща. Всичко това вече е изгубено завинаги. Никога няма да се повтори. Плаках заради това и усещах физическа болка. Ключонът откъсна цяло парче месо от мен, без въобще да му пука. Дори не искам да знам защо го е направил, нито при какви обстоятелства. Знам, че смъртта би била най-лесния изход за него.

Искам да се мъчи вечно и в същото време искам да излея болката си, докато го убивам. Искам да видя как въздухът напуска дробовете, а животът — очите му. Не ме е страх от него. Ако е решил, че аз трябва да съм следващата му жертва, нека заповяда. Защо Жени? Аз трябваше да съм на нейно място, аз я въвлякох във всичко това. Аз ѝ позволих да бъде близо до мен и я изложих на риск. Защо просто не я уби? Осъди я на доживотен затвор в собственото ѝ тяло. Толкова ли няма милост и жал у този... Ключон? Не мога да го наричам човек. Дори не знам как бих реагирал, ако го видя.

Георги предложи да помисля дали да не се откажа от делото. Станало прекалено лично. Как да се откажа? Сега? След години преследване? След като изтръгна света от Жени? След като тя реагира така, като ме види? Явно съм можел да ѝ помогна по някакъв начин, да я спася. Обвинява ме, че не съм бил там, когато се е нуждаела от мен. Не може да ми прости. Аз също не мога. Цял живот ще виждам погледа ѝ, след като я открихме. В очите ѝ имаше съжаление, ярост и страх. За първи път видях нещо такова. Животински инстинкти, смесени с човешки чувства. Изплаших се, заболя ме. Очите ѝ крещяха, че трябва да бъда спасен и убит едновременно. Този поглед ще изплува в съзнанието ми, когато взема последния си дъх. Сигурен съм.

25.05

Болката и страданието, което изпитва съзнанието ти се отразяват пряко на месото ни. Имам чувството, че старее с всяка изминала минута. Това е необяснимо явление, може би се лъжа, но клетките ти наистина изгарят. Обикновено при такива нива на стрес, като откритието на Мълнията например, тялото ти също страда. Сега обаче нещата са много по-лоши. Явно емоционалният компонент ускорява процеса неимоверно.

За да съм честен, това ме учудва и повдига нови въпроси. Например до каква степен емоционалната разруха може да повлияе на месото? Колко време е нужно за един здрав човек да се разпадне, под натиска на чувствата? За жалост засега няма смисъл дори да се опитвам да търся отговорите. Нямам време да намеря и култивирам месо за подобен опит. Най-малкото проучването този път трябва да бъде доста по-щателно и подробно. Трябва да разбере кои са нещата, които биха му повлияли най-много на това ниво. Отплеснах се малко.

За Жени. Тя определено помни и знае всичко, не съм изтрил паметта ѝ. Ако се бях опитал да го направя, главата ѝ щеше да стане като цедка за спагети. Достатъчно е това, че не е в състояние да разкаже каквото и да е.

Георги ме учуди. Как очаква за една нощ да имплементирам музикални команди в Жени? Аз никога не бих постъпил с нея по този начин. Знаеш обстоятелствата, които ме принудиха да действам така. Мислех да я убия, за да не се мъчи. Не можах да го направя. Според мен, Георги търси начин за контакт с нея и се надява, че музиката ще помогне. Никакъв шанс. Тя никога няма да се възстанови. Хубаво е, че ти го разбираш и осъзнаваш вината си за това.

Не те съжалявам, защото положих всички усилия да ви предпазя от подобен развой на събитията. Яд ме е само, че това пряко се отразява на месото ни. Аз също изпитвам болка за Жени. Не знам дали мога да я определя като „душевна“ или „емоционална“, но я усещам. Моята не се отразява на нашето месо, за разлика от твоята.

Сега бих те помолил да се стегнеш, защото ни застрашаваш. Разбирам, че след тази случка няма връщане назад. Ще се опитваш да се пребориш с мен, да ме изгониш от себе си или да ме накажеш. Досега вече би трябвало да си наясно, че е абсолютно безсмислено, но най-вероятно ще се опиташ.

Възможно е заради вината, която изпитваш, да започнеш процес на самоунищожение. Или ще се предадеш на колегите си, или ще започнеш да пиеш, а може просто да се самоубиеш. Това би било грешка. Ти никога не си бил като мен. Единствената вина спрямо всички хора, които са минали през ръцете ти досега е, че така и не се опита да ме погледнеш. За нищо друго не си отговорен. Това, естествено не е малко, но и не мисля, че заслужаваш смърт. Предостатъчно наказание е осъзнаването, че такова чудовище се е култивирало в теб, а дори не си го забелязал. Чудовище, естествено според вашите критерии. Нали разбираш, че и за кокошките този, който ги коли е враг и заслужава смърт.

Месото разсъждава на същия принцип, който коли него и себеподобните му е враг. Дори да е месо от друга раса, вероизповедание или се самоопределя по друг начин. Като се замислиш по-сериозно по темата ще разбереш, че месото не е кой знае колко умно, дори обратното. А ти, Кука, си показателен представител за вида си. Затова и в твоите очи ще съм враг.

От известно време насам се чудя как бих реагирал аз, ако се окаже, че в мен има... не знам. Ако аз съм Клонът, то... Ако в мен има Вълкодав, например. Тотална моя противоположност — лишен от разум, логика, научна обосновка на действията и желанията. Звяр. Дали бих се опитал да намеря общ език с него? Може би да го опитомя? Сигурно, независимо какво е правил и как. Бих направил този опит, за да го използвам и същевременно да го изуча. Може би последното щеше да е малко трудна задача. Имай предвид, че мога да следя всяко твое действие, повечето ти мисли също не са тайна за мен. Сигурно и Вълкодавът би могъл да прави същото.

Често гледам в най-тъмните ъгли на своето пространство. Обикновено след големи събития, които ти се случват. Опитвам се да видя дали не се е родил още някой. Понякога искам да открия нещо, което да ми прави компания. Да го отгледам. Да можем да общуваме свободно и да знае за моето съществуване. Нищо. Празно е.

В интерес на истината, в първия миг, когато видях Жени да чете дневника усетих облекчение. Вече имаше и друг човек, който знаеше за съществуването ми. В този миг тя бе толкова близка за мен, колкото и за теб. Не исках той да свършва, беше много приятен. Светъл бих го нарекъл. Тук, в тъмната страна, светлината каквато и да е, означава много. Когато се обърна и ме видя, ужасът в очите ѝ ме изплаши. Възможно ли е наистина да съм толкова страшен? Да съм толкова чудовище? Съмнявам се.

Отдавам реакцията ѝ на няколко неща: първо, участва в моето преследване от години. Нормално е да се шокира, когато разбере, че през цялото време съм бил до нея. Второ, бе прочела неголяма част от дневничето, едва ли е успяла да стигне до описанието на постиженията ми. Виждала е само изрода в мен. И аз бих реагирал така, ако имах нейната информация и представи. Трето — фактът, че съм в теб я е довършил. Ако бях в Петренко, Георги или Йосиф, сигурно щеше да го понесе по-лесно. Но тя довери себе си на теб. Почувствала се е предадена, излъгана, унижена и отвратена. Ти си бил вътре в нея, а дни преди това аз съм провеждал изследванията си. Сигурно се е погнусила и от спермата, която пи. Все пак част от нея е изградена от месото, което съм тествал.

Като погледна нещата от този ъгъл, разбирам, че може би съдбата ѝ не е толкова лоша. Представи си как би живяла с тези мисли? Едва ли би била много щастлива. Последвалите ѝ опити за самоубийство, според мен бяха, защото знае кой е Ключът, но не може да каже. Струва ми се, че ако можеше, щеше да сложи край на живота си след ареста ти. Мисля, че трепанацията е най-добрият вариант за нея. По този начин я обезопасих от самата нея. Спасих ѝ живота.

Реакцията ти ми напомни за тази, която имаше при срещата с родителите на месо двайсет и едно. Ти го наричаш „Макс“, а Петренко „Хълк“. Второто някак си повече ми харесва. По-добре описва стремежите и самооценката му. Знаеш как го примамах, както и процедурите, които изпълних върху него. Затова няма да навлизам в тези скучни подробности. Задуших го, докато все още беше в безсъзнание. Месото му инстинктивно се опита да се съпротивлява, но бях направил краищата на примката по-дълги. Предполагах, че ще шава много, затова исках да запазя дистанция помежду ни. Все пак да понесеш удар от толкова голям и трениран човек е трудно. Още повече

със зле поддържано месо като твоето. Без никакъв проблем Хълк можеше да ни нокаутира.

Разрязах го внимателно и веднага се убедих, че тежките физически натоварвания са нож с две остриета. От една страна органите му бяха прекрасно развити, но в същото време вече личаха следи от изхабяване. Недопустимо е човек на тези години да има подобни белези. По черния му дроб бяха налични едва забележими следи от износване. Ясно е, че химическите препарати и строгите диети са си казали думата. Сивчо, който беше доста по-възрастен от него, имаше по-запазен черен дроб. Да не говорим за свидетеля на Йехова, чието тяло бе в прекрасно състояние, за разлика от ума му.

Мускулите на Хълк, противно на очакванията, не бяха кой знае какви на вкус. Мислех, че ще са идеални, но уви. Това, което слагах за термична обработка, много бързо губеше сочната си форма и се превръщаше в най-обикновена суховата пържола. Вкусът ѝ напомняше телешко месо, при това доста жилаво. Искам да направя уточнението, че причината не бе в подготовката на пробите, а в самото месо. Реших да обработя друго парче мускул за по-кратко време. Оказа се много воднисто.

Забелязах, че е започнал процес на атрофиране в мускулите, намиращи се по-близо до костта. Явно при тренировките не е обръщал достатъчно внимание на гъвкавостта. Мисля, че е изпитвал трудности когато е опитвал да опъне ръцете си изцяло. Странно е на пръв поглед, но после се замислих и достигнах до извода, че тук нещата опират до кръвоснабдяването. Просто прекалено малко кръв е стигала до тази част от мускулатурата. Сърцето и белите дробове бяха в прекрасно състояние, това не мога да отрека. Открих малко следи от пушене по тях, според мен е употребявал марихуана. Ставите му, от друга страна бяха много, много износени. Щяха да се обадят, много преди черния дроб. Смятам, че на четирийсет и пет годишна възраст, това месо е щяло да бъде неизлечимо болно. Що се отнася до сърцето, то би могло да издържи много, но не се знае какво друго е щяло да му скимне.

Както се досещаш, Хълк е полагал всячески усилия, за да се превърне в скала. Бих казал, че му се е получило, ако не бяха всички започнали и прогресиращи проблеми. Моето заключение е, че е прекалил с натоварванията и тренировките. Явно мотивацията му е била изключително силна и мощна. Сега препрочетох какво съм писал,

след срещата с роднините му. Убеждавам се, че съм бил абсолютно прав. Ти май също го забеляза, след като истеричката на Жени се появи по телевизията. Не обърна много внимание на това, защото събитията те бяха завъртели с ужасна сила. Сега те моля, замисли се по въпроса и оцени мислите ми.

Що се отнася до маската. Бях сложил една на лицето на Жени, не знам какво е станало. Нали не мислиш, че обикновеното месо за изследвания е достойно за маска, а Жени — не? Странно е, че я няма. Възможно е при някой от опитите за самоубийство да е паднала. Опитах се да я вържа здраво, но все пак моториката ѝ е по-добра от тази на Нубийската Принцеса или на Жана Д'Арк, може да я е свалила.

Петренко така или иначе няма да открие нищо интересно на нея. Това, което направи в кухнята ти, обаче е достойно за адмирации. Истински професионалист, повечето негови колеги щеше да ги домързи. А и да разкостят пода на шефа си? Абсурд!

Твоята смелост също ме учуди, но дали е това? Може би е отчаяние? Губиш вяра в самия себе си? Това е много, много лошо. Най-страшното нещо за мен би било, ако те арестуват преди да прочетеш нашето дневниче. Тогава няма да можем да останем насаме дори за миг. Това бе причината да трепанирам Жени, ще го направя и с всеки друг.

Страх ме е какво ще направи Петренко, ако резултатите от изследването на кръвта са готови преди да минат шестте месеца. Толкова малко време остана и точно в края да се прецакат нещата. Ще е много жалко, направо няма да е за вярване. Наистина не знам какво да правя.

Животът в теб, ме научи на едно нещо, обаче. Ако има как да повлияя на нещо — действам. В случай че съм безсилен просто наблюдавам. Разбирам, Кука, че искаш да бъда заловен и да отмъстиш за месата и Жени. Въпреки че картинката все по-ясно се изчиства пред очите ти, сляпата вяра в собствената ти личност ужасно много ми помага. Продължавай в същия дух, малко остана! Не искам трудът и рискът, който поех да останат без смисъл, защото си се разколебал във възможностите си.

Мислите ти за медийното ми присъствие са наполовина правилни. Естествено, че изпитвам удоволствие и удовлетворение да слушам за себе си. Приятно ми е да наблюдавам как различни експерти

или просто говорещи глави се напъват да измислят нещо за мен. От друга страна журналистите ме превръщат в шоу. В някакъв цирков изрод и се упражняват върху целите и желанията ми. Доста унижително и неприятно. Сега, когато го усещам на собствен гръб, не мога да разбера защо има хора, които дават мило и драго да се появят по телевизията.

Започнах да забелязвам, че отношението е същото към учени, изобретатели и други подобни. Странно е, че тези обекти не разбират, че ги показват като слонове в цирка. Може би е така, защото светът, в който живеят, е друг. Техният ум се движи по други пътища, не се интересуват от „сеир“, затова не усещат кога са се превърнали в такъв. Всъщност е напълно възможно да го осъзнават, но да са склонни на компромиси само и само, да кажат на зрителите, това което искат. Има си лица за цирк, има си и такива за сериозни теми. Аз не искам да имам общо, а точно в това ме превръщат. Много раздразнително и неприятно е.

Не мога да отрека, че се поддадох на изкушението с Нубийската Принцеса. Все пак сред многото глупаци, които изказват ненужното си мнение за мен, се намират и доста интересни коментатори. Харесва ми да ги гледам и да знам, че са дали част от времето и енергията си в моя чест.

Още не знам дали известността ми допада или не. Истина е, че се бях постарал да направя така, че медиите да не разберат за Жени. Оставих я до складовата база в „Секвоя“. Мислех, че някой от пазачите ще я забележи и ще се обади на колегите ти. Тя явно е успяла да излезе и да мине през почти целия квартал. Не знам как се е получило, явно е запазила повече отколкото предполагах след трепанацията. В момента това няма значение. В списъка ми, тя се нарежда на двайсет и трето място. Остана ми още една маска, имам малко повече от две седмици, за да я употребя. Нали не мислиш, че ще спра, заради всичко, което се случва?

27.05

„Вътрешна сигурност“ отстрани Йосиф от полицията. Обвиняват го в длъжностни престъпления. Подправял е документи, улики и е влизал в сговор с престъпния контингент. Извършвал е всичко това в отдел „Кражби“. При обиска в дома му откриха записите от харддиска на Мата Хари. На тях има кадри, в които бившият министър прави секс с нея. Веднага се появиха по телевизията. За файловете със сегашния министър никой не обелва и дума.

Преди мислехме, че той е изпратил Йосиф при нас, за да ни контролира, оказа се, че е бил бившият му шеф. Сегашният се опитваше да намери нещо, с което да държи предшественика си. Дори се чудехме защо не пусна записите, когато стартира компроматната война. Едва сега разбрахме, че не е знаел за тях. Бившият не е пуснал версията с наследника си, защото явно се е надявал, че ще се разберат. Идиотска работа.

Последваха обиски в нашите апартаменти. При мен не откриха нищо уличаващо, успях да скрия дневничето. Знам, че тук няма нищо кой знае какво, но не искам някаква пикла да рови в мислите ми. В дома на Георги също бе празно, докато с Петренко обискиращите се видяха в чудо. Той живее в хале, което е преоборудвал в нещо като къща. Има два етажа, голямо пространство, където ремонтира двете си „лястовички“ — Волга 24 и Лада Нива, която е модифицирал до неузнаваемост.

Превърнал е джипа в идеалната постапокалиптична машина — повишено окачване, сменил е двигателя и скоростната кутия с японски, подсилил е купето с клетка от тръби. Волгата е реставрирал изцяло, като е добавил няколко по-съвременни неща, но те не личат от пръв поглед. Човекът е фен.

Естествено, налична е библиотека, пълна с всякаква литература, а в полетата на книгите е оставял много бележки. Откриха човешки кости, най-различни химически препарати и разтвори, отровни растения, колекция екзотично студено оръжие. Около двайсет грама

марихуана, амфетамини, които твърди, че сам е извлякъл от хапчета за гърло. Било му интересно. Показа и химическата стъклария, която е използвал. Човекът е изследовател във всеки един смисъл на думата.

Специфичната атмосфера на дома му шокира разследващите кретенчета. Те са такива, младички, неопитни, радват се като дечица, когато открият нещо незаконно. Едно от тях дори реши да из земе библиотеката и да прочете всички бележки, които Петренко е правил в полетата на книгите. Не мога да отрека, че на пръв поглед нещата изглеждат много, много странни, но човекът е патолог. По-обезпокоително щеше да бъде ако имаше колекция от плюшени мечета.

Когато идиотчетата дошли в дома му, той ми се обади и обясни какво е положението. Наложил се да звъня на министъра, който първоначално се опита да ме отреже. След като му казах, че и аз си имам личен архив, в който присъстват записите от харддиска на Мата Хари, стана много по-отзивчив. Изведнъж толкова много се загрижи за Петренко, че отмени гостуването си в един от сутрешните блокове, за да дойде с мен и да реши ситуацията на място.

Когато влязохме вътре заварихме дебилчетата да обясняват на Петренко, че за всичко, което държи го очакват поне петнайсет години затвор. После той обясни по най-спокойния начин откъде, какво и защо има. Отведе ни и в мазето си, за което никой от тях не се досещаше. Пишлетата бяха шокирани от наличието му. Знаех, че това място съществува, но не предполагах, че е собственото му мазе.

Вътре имаше два бидона с кисело зеле, буркани с мариновани краставици и колекция самоделни огнестрелни оръжия. Най-различни и интересни — миниатюрни пистолети, два автомата и други подобни. Няма смисъл да ги описвам сега, тази гледка ще я помня дълго. Имаше и огромно количество балистичен гел. На въпроса „Защо не си ги регистрирал?“, Петренко отговори „Защото ги ползвам само по веднъж“. Не излъга.

От години изследва свойствата на самоделните огнестрелни оръжия. Изготвя ги, тества с балистичния гел, след това ги пази. Когато му попадне случай, в който е използвано пушкало от неизвестен тип, сравнява пораженията от него със своите екземпляри. Въз основа на това прави предположения за устройството на оръжието и казва на разследващия полицаи изводите си. Към тях прилага и

списък с елементи, които е трудно да бъдат изработени в домашни условия. Така в разследването се появява нова нишка, която може да доведе до извършителя. Професионален интерес, който се е превърнал в хоби.

Винаги съм искал да видя тази „Светая светих“ и ето че попаднах в нея. Министърът огледа всичко и каза на кретенчетата да се махат и да спрат да се занимават с нас.

Нямаше как да не питам Петренко откъде има парите за всичко това. Отговори просто — онлайн покер и залози на футболни мачове. Бих се усъмнил, ако ми го беше казал някой друг, но човекът има много бърз ум и умее да борави с големи количества информация.

Когато стигнахме в управлението, колегата на регистратурата ни връчи чумна маска увита във вестник. Каза, че баба от квартал „Секвоя“ я е донесла. Открила я в стаята на внука си, който от своя страна я намерил на улицата. Погледах адреса на бабата, който колегата бе записал — блок в района до първата камера, фиксираше движението на Жени. Петренко огледа маската и прецени, че после ще я изследва за всеки случай. Сигурен е, че нищо няма да открие.

Георги все още беше бесен за това, че не сме му казали за Йосиф и диска на Мата Хари. Обяснихме му, че колкото по-малко хора знаят за това, толкова по-добре. Последва скандал, който съдържаеше обвинения по линия „недомлъвки“. Ако всички сме били наясно, че с Жени спим, нямало да я сполети тази участ, какво още сме били крили от него. Успяхме да го успокоим след четирийсет минути.

Не му казахме за откритието, което направи Петренко в кухнята ми. Обаче размножихме компромата срещу сегашния министър. По-добре е и тримата да разполагаме с него, в случай че пак ни атакуват. Бях изключително раздразнен от тази ситуация. Пикльовците на министъра се държаха с нас като с престъпници. Никога не биха си позволили подобно нещо при нормални обстоятелства. Явно им е дадено да разберат, че могат.

От една страна се радвам, че системата ни е толкова прогнила, иначе нямаше да мога да го ударя през муцуната. От друга, недоумявам защо въобще трябва да се стига дотук? Ако имате подозрения — разследвайте ни, следете ни, подслушвайте ни, търсете. Когато сте готови — заповядайте за празничен арест. Тези дойдоха с празни ръце и надежда, че ще открият нещо на място. Дори

обвиненията, които имаха срещу нас не казаха. Прост тараш ни спретнаха. Разбирам, че в дома на Петренко бяха открити неща за доживотна, но тук работата е друга.

Базата, с която разполагаме, е изключително семпла, това което показват по филмите са пълни глупости. За да може един патолог да бъде ефективен, той постоянно трябва да следи събитията и да знае какво биха използвали престъпниците. Това се отнася както за оръжията, така и за химикалите, различните типове платове, тъкани, всичко. Защото е сам човек, Петренко се е захванал с най-употребяваните неща.

Опитах се да повлияя на министъра и за Йосиф, но не успях. Вече официално доказаха причастността му към ОПГ-то на Бившия. Покрай случая с Клюна разкрихме много други престъпления. Явно това е започнало да безпокои Бившия и ни е пратил Йосиф, за да се обезопаси. Главната причина, естествено бе архивът на Мата Хари. В крайна сметка подводницата не успя да му помогне.

Чудя се как Йосиф е издържал на цялото напрежение. Не стига, че от „Кражби“ го натресоха на Клюна, ами и постоянното общуване с нас. Той наистина бе дистанциран, но си мисля, че не му е било лесно хем да ни следи и докладва за нас, хем да се държи нормално.

Сега си спомням начина, по който се държа след ареста на Трифонов. В поведението му нямаше дори намек, че е обезпокоен. Вършеше работата, свързана с арестанта по най-съвестния начин. Дали го правеше, защото е бил сигурен, че нещата ще се разминат? Може би наистина е искал да хванем Клюна и не му е пукало, че главният заподозрян е Трифонов.

Вярвам, че хората се променят, особено когато са свидетели на ужасяващи неща. Така или иначе, той няма какво да каже за нас. Всичките ни формални действия са осъществени спрямо установките и придружени със съответната документация. Неформалните са недоказуеми. С Петренко измъкнахме бръмбарите от колата на Кирилов. Няма с какво да ни уязви. Въпреки това ми е любопитно дали е казал на Бившия за Големия пагон. Няма нито една индикация, че го е направил.

Всъщност точно примерът с Йосиф успя да успокои Георги, когато ни крещеше. Явно много му се е събрало. Започнал е да пие още повече. Разбирам го. От няколко седмици работи със зловещия

Травестит, който все повече започва да прилича на мъж. Сега и с Жени се опитва да отбележи някакъв напредък. Мисля, че таи надежда да я излекува. Докторите, които я наблюдават денонощно казаха, че това е невъзможно. Тя никога няма да излезе от състоянието, в което е сега. Би било цяло чудо, ако успее да се научи да се обслужва сама.

Аз се старая да не мисля за нея. Може би е егоистично, но само веднъж отидох в болницата, след като плаках там. Не мога да я гледам такава, боли ме, тежко ми е. Сигурно по този начин демонстрирам слабост, но иначе не мога. Сега изпитвам вина и заради това, освен за всичко друго. Ако можех по някакъв начин да ѝ помогна щях, но и това е извън моите възможности. Чувствам се безполезен и нищожен. Искам да избягам от тези мисли.

Реакцията ѝ последния път беше същата — започна да крещи, издавайки нечленоразделни звуци, опита се да ме удари. Тя има пълното право да ме обвинява, особено ако се докаже, че кръвта в кухнята ми е нейна. Никога не съм предполагал, че е възможно, но мислите за Клюна ме разсейват. Сега бягам при него, за да се спася от сянката на Жени. Знам, че трябва да преживея това заедно с нея, да се опитам да я подкрепя. Просто да съм там. Да го правя въпреки нейното нежелание. Тя трябва да знае, че не съм я изоставил и ще съм с нея каквото и да се случи оттук нататък.

Често съм гледал по филмите как главният герой има един човек, за когото не може да си прости. Лицата им са винаги толкова стоически. Демонстрират сила и увереност, отмъщават. Изглеждат романтично и трагично. Аз не се чувствам така, дори нямам желание за мъст към Клюна. Неговата смърт няма да върне Жени, нито другите жертви. Правосъдието не предвижда достатъчно голямо наказание за него. Дори не знам какво трябва да направи, за да изкупи вината и греховете си.

Вече не искам да знам нито какво мисли, нито защо извършва нещата, които прави. Всъщност не знам какво дори искам от него. Знам, че трябва да го видя, да разбера как изглежда. Не мога да предвидя реакцията си, когато това се случи. Никога досега не съм се чувствал така. Винаги съм се стараел да гледам на престъпниците като на хора. Болни, жестоки, умопомрачени, отвратителни, извратени, непоносими, но хора. Случвало се е да попадам на такива изверги, че с

чисто сърце съм се отнасял към тях като към свине за заколение. Но никога не съм имал толкова неопределено отношение.

Мисля, че с него прекрачих границите на своята търпимост и възприятия. Сега съм отвъд всичко, което някога съм си представял, че мога да изпитвам и чувствам. Във вакуум, безтегловност. Нито мога да дишам, нито движенията ми имат какъвто и да е смисъл. Затова бягам от това състояние с всички сили. И пак се връщам. Когато свършат новините за уличните погроми на тълпата, която не е съгласна със състава на служебното правителство, когато се решат проблемите в службата, когато остана сам. Дори Бишкот ме избягва. Сигурно е бил свидетел на всичко, което е станало и котешката му главичка също е изпълнена с обвинения към мен. Боли ме, нетърпимо е. Затова бягам. Иронията е, че единственото място, в което мога да се изгубя са мислите за него. В момента Ключът е моето спасение.

30.05

Открихме леговището му! Най-после! След години търсене открихме леговището му! Всичко се случи благодарение на поредната и явно последна двайсет и трета жертва! Петренко бе толкова щастлив, че я кръсти „Жана Д’Арк“. Каза, че е преминала през огъня, който е оставил следи по тялото ѝ. После през — Ада, леговището на Клюна и въпреки всичко се е върнала, за да извърши революция в разследването ни. Аз не бих се изразил толкова силно, но е прав.

За първи път хората са я забелязали да се движи с маска на лицето по Дъгата — главната търговска улица в града. Вървяла е устремено по нея, когато колеги са опитали да я спрат, не се е подчинила, а продължила напред. В крайна сметка са я вкарали в една патрулна кола и са я докарали в управлението.

С Георги дойдохме малко след това. Петренко вече беше на мястото и ни посрещна на портала. Каза, че поведението ѝ е много странно. Трепанирана е, но се държала много агресивно, особено когато я затворили в една от стаите. Драскала по вратата, опитала да излезе през прозореца, но не успяла заради решетките. Травеститът се държи коренно различно — спокоен е и реагира само на музика. Жени също, като изключим яростта ѝ от моето присъствие.

С Петренко стояхме отстрани в коридора, а Георги внимателно отвори вратата. В момента, в който го направи, Жана Д’Арк го блъсна и излезе. Огледа се, за да се ориентира накъде да тръгне и в този момент очите ни се срещнаха. Имах чувството, че съм виждал тези очи, че съм се взирал в тях дълго време. По всичко личеше, че и те ме познаваха отнякъде. Приблужи до мен, хвана ме за ръка и ме поведе. Спогледахме се с Георги и Петренко, тръгнаха след нас.

Излязохме от управлението и тръгнахме към центъра на града, прекосихме го и се отпавихме към моя квартал. Когато приближихме блока ми с Петренко се спогледахме. Да не би Клюнът да ми е съсед? Подминахме го и продължихме. След общо час и половина ходене

стигнахме до изоставената болница, която се намира в далечния край на квартала.

Жана уверено продължи през портала, който преди е бил използван за вход на линейките. Пазеха го десетина кучета, които с див лай се затичаха към нас. Когато видяха Жана спряха и заръмжаха срещу Петренко и Георги. Заобиколихме централната сграда на болницата и влязохме в една по-малка, намираща се във вътрешния ѝ двор. Състоянието ѝ бе като на изоставена от повече от трийсет години сграда.

Жана ни поведе по стълбището към приземния етаж. „Всяко мое приключение завършва в моргата“, обади се Петренко. Точно там се оказахме. Жана застана до един голям шкаф и зачака. Започнахме да оглеждаме конструкцията. Петренко се наведе и погледна отдолу, видя резе. Издърпа го, започнахме да бутаме шкафа, след известно време разбрахме, че трябва да го издърпаме. Зад него открихме врата на бункер. Тя се отвори изключително плавно и тихо. Забелязахме гумени уплътнения, сложени допълнително на резетата. Явно целта им е била да заглушават тракането от затварянето им.

Жана слезе по стълбището, което водеше надолу към друга врата. Аз бях единственият, който носи пистолет, извадих го и започнах да слизам. Петренко ме спря и ми даде фенерче за всеки случай. Имаше вероятност Ключът да е заложил капани по стълбището. Оказа се чисто. Петренко и Георги се въоръжиха като отчупиха крачета от столове. Завъртях колелото на резетата и на втората врата, леко започнах да я отварям. В този момент Жана я бутна силно и влезе вътре.

Няколко неоновы лампи премигнаха и светнаха. Залепихме се до стената, не знаехме какво да очакваме. Бавно влязохме вътре. В централната зала на бункера нямаше никого. Жана също бе изчезнала някъде. Мястото беше подредено, боядисано, на няколко места имаше тонколони. По средата на едната стена имаше мивка, а към чешмата бе свързан маркуч, прилежно навит на пода. Срещу нея имаше няколко врати. Налична бе и импровизирана кухня.

Започнах да проверявам всяка стая по отделно. Във всички мебелировката се състоеше от легло и стол, само в две имаше и тонколони. В една от тях, седнала на стола заварихме Жана. Тя ме

гледаше с очакване. След като се убедихме, че всичко е чисто, извикахме оперативната група и екип криминалисти.

Започнахме да изучаваме помещенията. Открихме инструментите за трепанация, лекарствата и химикалите, които Ключът е използвал, за да дрогира жертвите. Докато ги разглеждаше, Петренко няколко пъти се плесна по челото с думите „Колко съм прост!“ и „Как не съм се сетил!“.

Оказа се, че всичко се продава в свободен достъп и дори не са нужни рецепти, за да бъде купено. Намерихме и фризер, в който се съхраняваха вакуумирани парчета месо и органи. Бяха надписани като „Месо 1 — А“, „Месо 1 — В“ и т.н. Номерацията стигаше до двайсет, а общият брой на пакетите беше над шейсет. Имаше всякакви органи, включително и мозък, който бе поставен в буркан, най-вероятно с физиологичен разтвор.

В един от шкафовете намерихме USB памети. На едната има снимки на жертвите, а на другата големи видеофайлове. Бяха много странни — имаше сериали, порнография, реклами, клипове на компютърни игри и други неща. Всички бяха монтирани заедно. Петренко предположи, че Ключът си е направил измислена телевизия, с която е забавлявал жертвите. Липсваха само маски, както и каквито и да е други следи от него — нямаше нито дневник, нито записки, нито телефон. Това е странно.

Обикновено убийците, които подхождат толкова внимателно към детайлите описват всичко. Той явно има много специално отношение към работата си. Абсолютно съм сигурен, че води дневник. Дали е в писмен, аудио или видеоформат не е ясно. Без съмнение е едно — има го. Трябва да го намерим. Взехме отпечатъци от пръсти. Проверката в базата данни на престъпниците не даде никакъв резултат, както и тази в архивите на лудниците. Петренко все още търси притежателя им.

Бункерът е изключително зловец. Особено неприятна е неговата аскетичност и подреденост. Нямаше нищо излишно. В отделна стая бяха различни скупчени предмети — телевизор, инвалидни колички с изрязани дупки в седалките, системи за вливане на медикаменти. Явно я е ползвал за склад, в който оставя ненужните предмети.

Първите думи на Георги, след като видя обстановката бяха „Този е умен, хладнокръвен психопат“. Вниманието към всеки детайл е потресаващо — усилията, които е положил, за да звукоизолира вратите

на бункера са красноречиви. Мисля, че използването на такива умения и знания за убийства е грях. В стаята с фризера открихме маса, стол, газов котлон и още няколко кухненски уреда. Явно тук е ял частите на жертвите.

Когато помещенията се напълниха, с Георги оставихме Петренко да надзирава колегите и излязохме навън да изпушим по цигара. Стояхме под слънцето и мълчахме. Не знаехме какво да си кажем. Бяхме развълнувани. Чувствах се така, както се чувства бегач на дълги разстояния, когато му остават сто метра до финала. Уморен, изтощен, но ужасно силен. Краят е близо, нужно е само да го достигна. Усилието, сравнено с това, изразходвано досега е минимално, лентата е вече пред очите ми. Трябва само да я скъсам.

Тези няколко часа бяха едни от най-странните в живота ми. Поведението на Жана ме фрапира, чудех се откъде ме познава. Опитвах се да си спомня, но паметта ми изневеряваше. Проверката показва, че е живяла в един детски дом, който изгоря преди години. Аз разследвах случая, тогава успях да откроя подпалвачите. Сигурно е била сред децата, които съм разпитвал. А може просто да ме е видяла и запомнила. Непознатите лица се отпечатват в съзнанието, когато се асоциират с големи или трагични събития.

Георги мислеше за нещо свое. Сигурно и той като мен е прехвърлял всичко, което преживяхме за да стигнем дотук. Инвалидните столове без седалки най-вероятно са били на Жената Каучук и Младия Дядо. По един от другите столове имаше следи от сажди, а боята му се бе издула от нагриване. Сигурно на него е бил убит Мълнията. Инструментите за трепанация са били в главите на повече от половината жертви, включително и в тази на Жени. Стените на този бункер са били неми свидетели на толкова мъчения и смърт, а са построени с цел да спасяват човешки животи. Ирония, жестокост и откровена гавра. Тези думи изникват в ума ми, когато мисля за това място.

Докато размишлявах се появи министърът. Усмивката му беше толкова широка, че зъбите му заемаха половината лице. Поздрави ни за добре свършената работа и слезе да огледа помещенията. Каква работа свършихме ние? Допуснахме цялата тази касапница, а и тя щеше да продължи ако Жана Д'Арк не се беше появила. Тя е най-голямата грешка на Клюна. Ако я беше разфасовал, можеше с години да

продължава с убийствата. Кой би могъл да предположи, че тук има бункер?

Сигурен съм, че ако бяхме дошли да претърсваме болницата нямаше да го открием. Едва ли щяхме да обърнем внимание на този шкаф. Сега Ключът има проблем. Минимум ще трябва да си търси и оборудва ново свърталище. Едно момиче от детски дом с надупчен мозък, ни свърши работата.

Десет минути по-късно се появиха журналистите. С Георги помолихме един колега да ни откара до управлението. Въобще не искахме да се показваме пред камерите. Той възнегодуета, явно желаете обратното. Че кой не би искал да влезе кадър при подобна новина? Не ни се занимаваше да преговаряме, затова директно го накарахме. Фразата „дисциплинарно наказание“ го убеди.

Разотидохме се по кабинетите. Повече не се видяхме в този ден. С Петренко също — след като се върна в управлението, се потопи в работа. Проверих сигналите, които получавахме от съвестните граждани. Йосиф ги беше сортирал по азбучен ред и райони. От моя квартал имаше трима души, които бяха съобцили за подозрителни неща. Нито един сигнал, обаче не бе свързан с болницата, нито пък имаше общо със случая.

В късния следобед главата ме заболя ужасно, прилоша ми и реших да си тръгна. Така или иначе, основната работа по случая вече бе в ръцете на Петренко. С информацията, която очаквам от него, ще открием Ключа. Засега няма нищо в тази насока. Отпечатъците още не са излезли никъде. С другите изследвания ще се заемем, в случай че не открием пръстите, които са ги оставили. Надявам се, заедно с тях ще намерим и тялото.

Вкъщи ми беше самотно, Бишкот все още ме избягва. Започвам да му се дразня и да съжалявам, че не можем да си говорим. Поне тогава щях да знам какво се е случило с Жени. Гледах новините сам. Министърът със същата широка усмивка от сутринта демонстрираше леговището на Ключа. Хвалеше ни за прекрасно свършената работа. Пиар акцията му е омерзителна. Нито сме направили кой знае какво, нито той има правото да се лендзи по телевизията в бункера на Ключа. Вместо това трябваше да разкаже как преди няколко дни се опита да ни затвори и как уволни един от колегите ни.

Отбелязах факта, че този път появата на жена в маска на централна улица, не предизвика такъв масов фурор, както се случи с Травестита. Сигурно, защото Жана Д'Арк не е била толкова зрелищна. Хората май започнаха да свикват.

Спомням си, че допреди няколко години думата „смърт“, написана в заглавие или казана по телевизията приковаваше вниманието на всички. Сега въобще не е така. Не знам дали е за добро или лошо. В момента нищо не знам. Уморен съм, не искам да мисля за нищо. Имам чувството, че в главата ми се е образувала черна дупка, която засмуква всичко в себе си. Мислите, клетките, тялото ми. Дори не се радвам, че скоро ще го хванем. Ако някой преди месец ми беше казал, че ще се чувствам така, след като намерим леговището му, нямаше да повярвам. Вече не ми дреме за нищо.

02.06

Жана Д'Арк е наистина най-голямата ми грешка. Съжалявам, че не успях да извърша планираното с нея. От друга страна месото ни вече за нищо не става. Пък и остана седмица докато прочетеш милото ни дневниче. За да я подготвя напълно са ми нужни шест.

Това, което ме провокира да я пусна бе реакцията на Жени спрямо теб. Искях да разбера как ще се държи Жана, дали ще те познае? Как ще реагира? Как ще реагираш ти? От нещата, които видях стигнах до извода, че в кочината ѝ е харесало. Заведе те там, за да продължите живота си както досега. Не е искала да ме предаде, Кука.

В интерес на истината не очаквах, че ще постъпи по този начин. Жана е единственото месо, което видя кочината отвън. Всички останали доставях в багажника на колата или в безсъзнание. Впечатлен съм от нея. Явно наистина сексуалният ни опит се е запечатал в съзнанието ѝ, може би защото беше последен.

Кучетата, Кука, не се успокоиха когато видяха Жана, а заради твоето присъствие. Но как би могъл да знаеш, вървахте заедно. Като изключим емоциите, оценката ти за кочината ме ласкае. Наистина се стараех да я поддържам чиста и спретната. Все ми се струва, че можех и повече. Като се имат предвид ограниченията, с които съм принуден да се съобразявам, смятам, че съм постигнал задоволително ниво. Особено що се отнася до скриването на записките и системата за сигнализация в случай на извънредни ситуации. Няма никакви кабели, всичко е свързано чрез блутуут, а компютърът е скрит много добре. Едва ли Петренко ще го открие.

Знаеш ли, преди щях да се ядосам от този развой на събитията. Все пак стигнахте до най-ценното за мен — лабораторията. Всички проби, които съм взимал сега са във ваши ръце. Така и не успях да изследвам дробовете на Боб Марли. Нямам нищо на този етап, обаче не ми пука.

Последната маска е в багажника на колата ти. Изключително е удобно, че практически никога не го отваряш и вътре е пълно с

всякакви боклуци. Мисля просто да изляза една вечер и да си харесам някое месо ей така, без никаква конкретна причина. Ще го убия, ще изрежа проби от него и ще ги дам на кучетата от болницата. Искам да ги нахраня за последен път. После ще му сложа маската и ще го изхвърля до някоя кофа за боклук. Не знам как ще интерпретират това вашите уморени мозъчета, затова ще ти напиша какво искам да символизира.

Това месо ще е поантата на моята работа. Вие сте невзрачни, слаби и несъвършени. Организмът ви е произведение на изкуството, а умовете ви — нискокачествена ширпотребна. Те ви убиват, заради тях унищожавате всичко по пътя си, а най-вече себе си. Обожавам месото, мразя съзнанието. Тъй като второто оказва пряко влияние на първото, за жалост мястото и на двете е в боклука. Ако Георги някой ден прочете това дневниче, се надявам, че ще ми повярва и няма да подходи превзето към думите ми. Убеден съм, че самият той в някои моменти се е чувствал по начина, който описвам. За теб знам, че е така. Смятам да изпълня този завършващ ритуал, след като приключа с писането сега.

В зависимост от това как възприемеш нещата ще преценя в какво състояние да посрещнеш деня на четенето. Както ти обещах още в самото начало — аз те счупих. Въпреки това още не съм сигурен дали да не ти дам няколко дни почивка, за да се възстанови малко месото. Все пак те чака доста неприятно откритие. Страх ме е от реакцията ти, защото напоследък единственото, което правиш, е да се самообвиняваш. Да не вземеш да се самоубиеш? Нямах кой знае каква вина сегашните събития, с изключение на Жени. Грехът ти датира много преди това и го извършваш всеки ден, без дори да знаеш. Иронично е, но факт.

През целия си живот месото, осъзнато или не, внимава какво прави, защото дълбоко в себе си се страхува от отвъдното. Въпреки това на всяка крачка извършва грехове. С какво се различава грехът, за който си наясно от този, който си извършил без да знаеш? Например „подпалвачите“, за които спомена? Спрямо тях извърши чутовно престъпление. Докара единия до самоубийство, а другия превърна в месо за секс. Не искам да кажа, че животът им нямаше да се развие по този начин и без теб, но за тяхната ситуация виновен си ти.

Сега живееш, без да знаеш какво бреме носиш. Ще отговаряш ли за това или незнанието те оправдава? С какво би се различавало положението, ако знаеше? Единствено с егоистичното ти самобичуване. Мъките, на които сам щеше да се подложиш. Дали мъчението заради греховете на този свят може да мине за индулгенция на онзи? Помисли логично и ще достигнеш до моя извод — не. Колкото и да се молиш, колкото и праведно да завършиш живота си, чуждата кръв не може да бъде измита от ръцете ти. Въпреки че много съм разсъждавал какво ме чака после, не съжалявам и не се страхувам. Едва ли може да бъде по-лошо от това, което преживявам тук. Защо да се плаша от нищото?

Раздразнението, което чувстваш от това, че Бишкот те игнорира за мен е ежедневие. Знаеш ли, че не обръща внимание само на теб? Когато аз владея месото, котето излиза и започва да се търка в краката ми. Дори в момента лежи на масата до мен и спи. Струва ми се странно, все пак би трябвало да е обратното. Аз бях този, който извърши престъплението спрямо Жени. Би трябвало да изпитва неприязън спрямо мен. Размислих и реших, че всъщност усеща нещо много важно. Истината.

Той вижда, че аз съм наясно със своите действия, не бягам от тях и последствията. Приемам ги и живея с това. Докато ти правиш точно обратното. Петренко откри шибани петна кръв в кухнята ти, а ти се чудиш как може да не си чул нищо. Не мога да повярвам, че още не е дошъл тук с група за задържане.

Възприемам това като знак. Въпреки че успя да ме надхитри, той не направи абсолютно нищо. Какво означава това? Делото ми има смисъл? Трябвало е да се случи? Глупав въпрос, ако не е било писано, нямаше да съществувам. Ако целта беше друга нямаше да се родя по този начин, нито щях да откроя маските, нито месото щеше да ме интересува толкова. Естествено, че съм се родил, за да стана Клюна. А съвпадение ли е това, че ти си Кука и през цялото време търсиш мен? Търсиш възмездие за престъпления, извършени със собствените ти две ръце? За пореден път се убеждавам, че съдбата има много странно и иронично чувство за хумор.

Та, вие кретени, открихте кочината заради моето любопитство и ти все още не си в ареста! Не мога да повярвам, че сте толкова тъпи!... Интересно, получих обаждане от кочината. Някой звъни на вратата.

Той наръга месото! Шибаният Петренко наръга месото ни! Наръга месото ни! Сверил е отпечатъците в кочината с тези от котешката храна за Бишкот! Открил е компютъра! Нахълта в апартамента и директно се опита да намушка месото ни под ребрата. Успях да го извъртя, но кърви обилно.

Ударих го няколко пъти с вратата, след което бързо го вкарах в антрето, затворих я с крак и после го завлякох в банята. По пътя му ударих няколко пъти главата в стената. Вътре го наръгах със собствения му нож. Много пъти, много, много пъти. Имах червена пелена пред очите си. Това тъпо копеле посегна на нашето месо! На месото, което използвам АЗ! Мамка му, защо по дяволите си позволих да се отпусна? Твоите шибани разсъждения ме накараха да мисля за други неща. Аз знаех, че шибаното ви съзнание унищожава всичко и въпреки това се подведох по твоето. Мамка му!

Сега превързах месото ни, онова тъпо копеле увих с найлонов чувал, за да не цапа. Разкарах кръвта от апартамента ти, месото ни е много зле. Смятам да отида в кочината и да изчистя всичко оттам. Огледах пред блока и стълбището, всичко е чисто. Дошъл е сам.

На какво е разчитал? Че ще успее да заколи мен? Убиецът на двайсет и трима души ли? Оказа се също толкова самовлюбен, както и всички останали. Не знам дали да го съжалявам или да се радвам, че е такъв. Явно съм грешал за него, мислех го за доста по-умен, не толкова приземен. Разочарован съм.

Месото ужасно боли. Скоро всичко ще свърши. Не мога да повярвам колко тъпи копелета сте всички! Така и не разбрахте едно нещо — можете да ме хванете само когато аз реша и по начина, по който аз реша. Няма друг вариант!

05.06

Току-що се върнах от болницата вкъщи. Петренко е мъртъв, лежеше до мен с Чумна маска на лицето във вътрешния двор на старата болница. Малката сграда с бункера гореше, свести ме екип за спешна помощ. Докато ме качваха в линейката гледах безжизненото тяло на Петренко, проснато на земята. Носът на маската стърчеше над него.

Не помня какво е станало. Не знам как съм се озовал в двора, не знам какво е правил Петренко с мен. Не помня да съм виждал Клюна, не знам как съм бил наранен. Имах прободна рана в дясната страна на торса си, малко под ребрата. По чудо не са засегнати органи. За сметка на това съм изгубил много кръв. Спал съм почти цяло денонощие след като са ме зашили. Вчера Георги ме посети, разказа ми какво се е случило.

В шест сутринта на трети в пожарната и полицията е постъпил сигнал, че има пожар във вътрешния двор на старата болница. Когато екипите пристигнали на мястото, заварили горящата Нива на Петренко и телата ни проснати на земята. Решили, че сме мъртви, но за всеки случай извикали линейка. Едва след като изгасили колата, пожарникарите забелязали, че и малката сграда гори.

Успели да изгасят външната ѝ част преди да се разруши, но не посмели да влязат в бункера. Клюнът е включил резервния генератор, който постоянно е подавал кислород в помещенията. Вътре е бил огнен ад. Проникнали са долу едва десет часа по-късно. Абсолютно всичко е било унищожено. Много от веществените доказателства още не са били изнесени и са завинаги изгубени. Останало е само това, което Петренко е успял да занесе в управлението.

На трупа му е имало над осемдесет прободни рани — в стомаха, дробовете, черния дроб, бъбреците. Патолозите са открили отчупени парчета метал от нож в тялото му. Клюнът е бил бесен и разярен. Явно сме го хванали в крачка, докато се е опитвал да подпали бункера.

След Георги дойдоха колегите, които разследват случая. Те са млади момчета от „Убийства“, казаха, че след като се възстановя, пак мога да поема ръководството. Разпитаха ме за случилото се. Казах истината — помня как легнах да спя онази вечер, а на сутринта се събудих от действията на лекарите в двора на болницата. Абсолютно никакъв друг спомен нямам. Моята кола е била пред блока, значи сме дошли с Нивата на Петренко.

Според колегите, Ключът я е запалил, за да отвлече вниманието на пожарната от огъня в малката сграда. Замислих се какво е искал да демонстрира, а може би да скрие с това. Едва ли е случайност, досега не е правил нищо току-така. Отгоре на това много по-сигурно щеше да бъде ако не бе привличал вниманието на жителите на квартала с горящата кола. Щяха да видят дима от сградата доста по-късно, отколкото този на колата. Таблото, седалките, всичко в нея е от изкуствени материали и те са започнали да димят буквално веднага. Учудващо е, че не се е взривила. Истински голям пушек от горящата сграда щеше да се появи поне половин — един час по-късно. В този случай със сигурност щях да съм мъртъв.

Георги ми показва снимки на трупа на Петренко. На гърба му с нож е изрязана думата „Клоун“. Да не би това да е намек за прякорите, които даваше на жертвите? Според Георги Ключът е човек от най-близкото ни обкръжение. Може или да е колега, или да е някой наш познат с когото сме споделяли детайли по случая. Аз такива нямам, той също твърди, че няма. Възможно е другите да са говорили. Съмнява ни.

Въпросите, както обикновено са повече от отговорите. Защо Петренко имаше маска на лицето, а аз не? Защо той е бил зверски убит, а аз имам една сравнително лека рана? Защо нищо не помня? На последния въпрос, отговорът на Георги е, че заради огромния стрес, на който съм подложен е възможно, съзнанието ми да потиска спомена за травмиращото събитие. Той дори се учуди, че чак сега се е случило. Очаквал е да грохна много по-рано, още когато припаднах при вида на Мълнията.

Досега не ми се е случвало подобно нещо. Имало е моменти, в които съм изпитвал проблеми с паметта, но чак толкова — никога. Според Георги имам нужда от почивка и терапия. Когато разбра, че скоро ще мога да прочета дневничето си, се зарадва. Приятелската му

препоръка бе да се откажа от случая и да се заема с възстановяването и лечението си. Не знам как бих могъл да го направя.

В нощта на втори срещу трети съм се срещнал с Клюна очи в очи. Бил съм толкова близо до него и сега изведнъж да се откажа? Не мисля, че бих могъл да живея нормално ако го направя. Особено след всичко, което ми причини.

Георги ме прибра от болницата вкъщи, двамата огледахме апартамента за някаква подсказка. Нищо. Единственото беше, че сейфът бе отворен и листата от дневника се виждаха. Георги със задоволство отбеляза, че съм писал много и това е добре.

Аз също обърнах внимание на това. И преди забелязвах, че е доста, но сега ми се стори много повече. Сигурно се самозабравям, когато изливам мислите си тук. Знам, че не успявам да го правя достатъчно често, би трябвало да пиша веднъж на един — два дни, но рядко ми се получава. Когато го погледнах, изпитах страх от това, което ще прочета. Отново ще трябва да преживея всички събития, които се случиха през последните шест месеца. Не искам да се връщам обратно. Обаче не мога да живея нормално без да ги осмисля.

Може би е чист късмет, че бях накаран да го пиша. Сега ще мога да оценя себе си. Да разбера какъв човек съм, как съм се променил след всичко това. Ще сравня своето предишно аз със сегашното. В крайна сметка това е целта на терапията. Възможно е да съм описал някой детайл, който съм забравил или не съм сметнал за важен. Би било иронично, ако открия ключа към личността на Клюна тук.

Георги ми разказа в най-общи линии какво се е случило докато съм спал. Министърът пак е обикалял сутрешните блокове и телевизиите, за да обяснява какво се е случило. Версията му е била, че с Петренко сме направили засада на Клюна при болницата. Смятали сме, че ще се появи, за да заличи следите си. Не сме искали никой да знае за това, защото под подозрение са абсолютно всички. Полицейският нюх не ни е подвел и геройски сме се опитали да арестуваме кръвожадния убиец със собствени сили. За жалост, той се е оказал по-хитър и ловък от нас. Заради това Петренко е дал живота си, а аз съм се оказал на косъм от смъртта.

Красива история. Добре че не съм гледал как я разказва. Тя му даде повод да усилва чистките в полицията. Докато съм спал, Големият пагон е пратил свои хора да обискират кабинетите в управлението,

както и домовете ни. Георги е разбрал навреме и му е казал, че всички имаме записите с министъра, както и телефонните разговори със самия него. Ченгетата така и не са успели да огледат нищо.

Явно каквото и да се случва, приоритет си остават личните интереси. В момента пред блока ми има полицаи, които уж ме пазят. Не съм сигурен какви са истинските им цели. Седят в цивилна кола и се сменят през няколко часа. Докторите казват, че в рамките на две седмици би трябвало да съм на крака.

Такъв срок си давам и аз, за да реша какво да правя оттук нататък. Дали наистина да се окажа от Клюна и да се заема с други дела, или да продължа? А защо просто не напусна полицията? В някоя охранителна фирма биха ме взели като консултант на момента. Преподавателска кариера в Академията също не е лош вариант. Преди години изнесох кратък курс от четири лекции там. Ректорът ме накара да му обещаая, че когато напусна работа, ще му се обадя. Опитът ми трябвало да бъде предаден на поколенията. Бъдещето е пред мен, сега е важно да постигна мир с миналото.

08.06

Правилно разсъждаваш, Кука, правилно. Запалих Нивата, за да изгоря следите от кръв, превръзката, която направих вкъщи, както и да залича твоите отпечатъци от волана. Иначе щеше да се разбере, че с Петренко вече сте били нарязани, когато сте пристигнали в двора на кочината. Естествено и заради пушека. Ако не го бях направил, кръвта на месото ни щеше да изтече. Спасявах своя живот, а покрай него и твоя.

Тъй като утре ще прочетеш нашето мило дневниче, няма да се разпростирам. Искам да напиша какво мисля аз за изминалите шест месеца.

Всичко случило се в този период е важно не само за теб, но и за мен. Смятам, че работата и усилията ми се увенчаха с успех. Маските свършиха, съответно и поставената от мен цел бе изпълнена. В края тя се видоизмени, започнах да разглеждам нашето месо като опитен образец. Начинът, по който твоето съзнание реагираше на събитията се отразяваше пряко на него. Когато трепанирах Жени, изпитвах много неприятни чувства. Беше ми тежко, презирах те, отвратен бях от теб. Реакциите ти, обаче доказаха моята теза.

Съзнанието е главното нещо, за което трябва да се грижим. Месото е вторично. Това, с което ще ни запомнят след смъртта не зависи от външния вид на месото, а от действията му. Те се дирижират от съзнанието. Аз ще те запомня като съвестен, но обременен човек. Страдаш от общите за месото пороци, в някои случаи те са полезни, но обикновено водят до крах. Както се случи сега. Истина е, че имах предимството да използвам твоето месо без да знаеш. Ако обаче бе направил усилие сам да опознаеш себе си, да разбереш какво се крие в главата ти, да оцениш действията и мислите си, положението щеше да изглежда другояче.

Да, нашето мило дневниче е точно такъв опит, но много закъснял. Много ограничен. Дори и да не бях в главата ти, не мислиш ли, че е малко късно да се разкриваш на четирийсет и четири?

Възможно е да преживееш катарзис, аз се надявам на това, защото ще съм част от него. Но не изгуби ли прекалено много? И време, и усилия, и приятели?

Знам, че би искал да гледаш на мен като на Клюна — откачения и кръвожаден сериен убиец. Психопат, който задоволява своите извратени нужди. Така е най-лесно, най-удобно и най-сигурно за твоето съзнание. Надявам се, че ще поемеш риска и ще излезеш от догматичния мехур, в който живееш. Опитай се да видиш в мен човек с желаниа, страсти, притеснения и вълнения. Това би била най-голямата награда за мен. Признанието, заради което всъщност и аз започнах да пиша тук.

Затворен в главата ти, аз нямах право на каквото и да е, различно от съзерцателно съществуване. Това е проклятие и аз имах смелостта да се боря с него. Направих всичко, за да постигна нещо. Да живея, да усетя въздуха, макар и през твоите дробове. За мен да бъда възприеман като човек е същото, като сърцето за Тенекиения човек. Животът ми се изразява в това да сея смърт, защото нито съм роден като вас, нито ще умра като вас. Аз самият съм смърт, цялото ми съществуване се синтезира в тази дума. Дори не съществувам във вашия свят, а съм част от него.

Кука, не искам да взимаш решението си, повлиян от това, което пиша сега. Ти винаги си бил както мой тъмничар, така и приятел, учител, баща и брат. Знам, че направих всичко възможно, за да те отвратя от себе си. Не съжалявам, а дори съм щастлив, че преуспях в това начинание. Искам да погледнеш на мен, по същия начин, по който аз гледам теб. С отвращение, омраза и ясното разбиране, че нашата съдба е да сме винаги заедно. Краят на нашата история зависи изцяло от теб.

09.06

Прочетох милото ни дневниче, Клюб.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.